

L.P. SICARD

YASAKLANMIŞ
MASALLAR

UYUĞYAN GÜZEL

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN: EDA NUR ÇOBAN

D
O
K
U
Z

“Gölge, ışığın olmadığı yerde bile hareket ediyor gibiydi ve odanın sessizliği, duyulmamış bir fısıltının ağırlığını taşıyordu...”

Her masal görüldüğü kadar hayal ürünü değildir.

Kendisine ait olmayan anılarla lanetlenmiş küçük bir kız. Aynı saatte kapıyı çalan, dinmek bilmeyen kâbuslar. Asla sesini kesmeyen karanlık fısıltılar. Anlaşılmamış bir uyarı, görmezden gelinmiş bir tehdit...

Annesinin öldüğü gün öğrendiği dehşet verici bilgiler ve kapısının altından gönderilmiş gizemli bir zarf. Ve Aurore'nın masumiyetini acımasızca yakalayan dehşet verici geçmiş. Zihninden silinen gerçekler gün yüzüne çıktığında yaşanacak felaketler genç kızın cehennemi olacak.

Charles Perrault'un masalının bu modern ve korkunç yeniden yazımı tam anlamıyla bir kâbus girdabı. Sırlar, cinayetler ve karanlık arasında; dehşet, L.P. Sicard'ın kalemıyla bir kez daha baştan tanımlanıyor.

YASAKLANMIŞ MASALLAR

18+

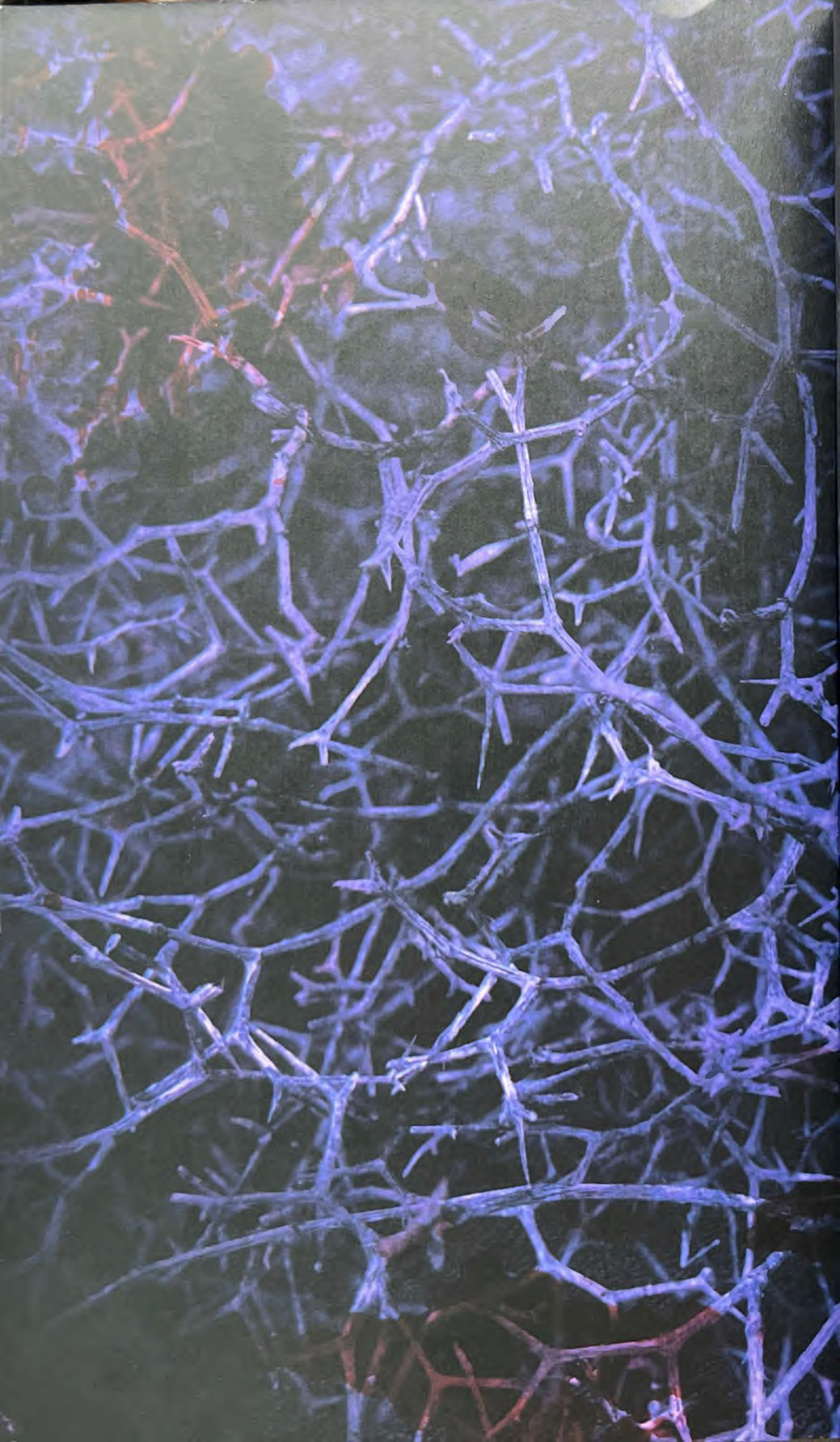
Yetişkinler için uygundur.

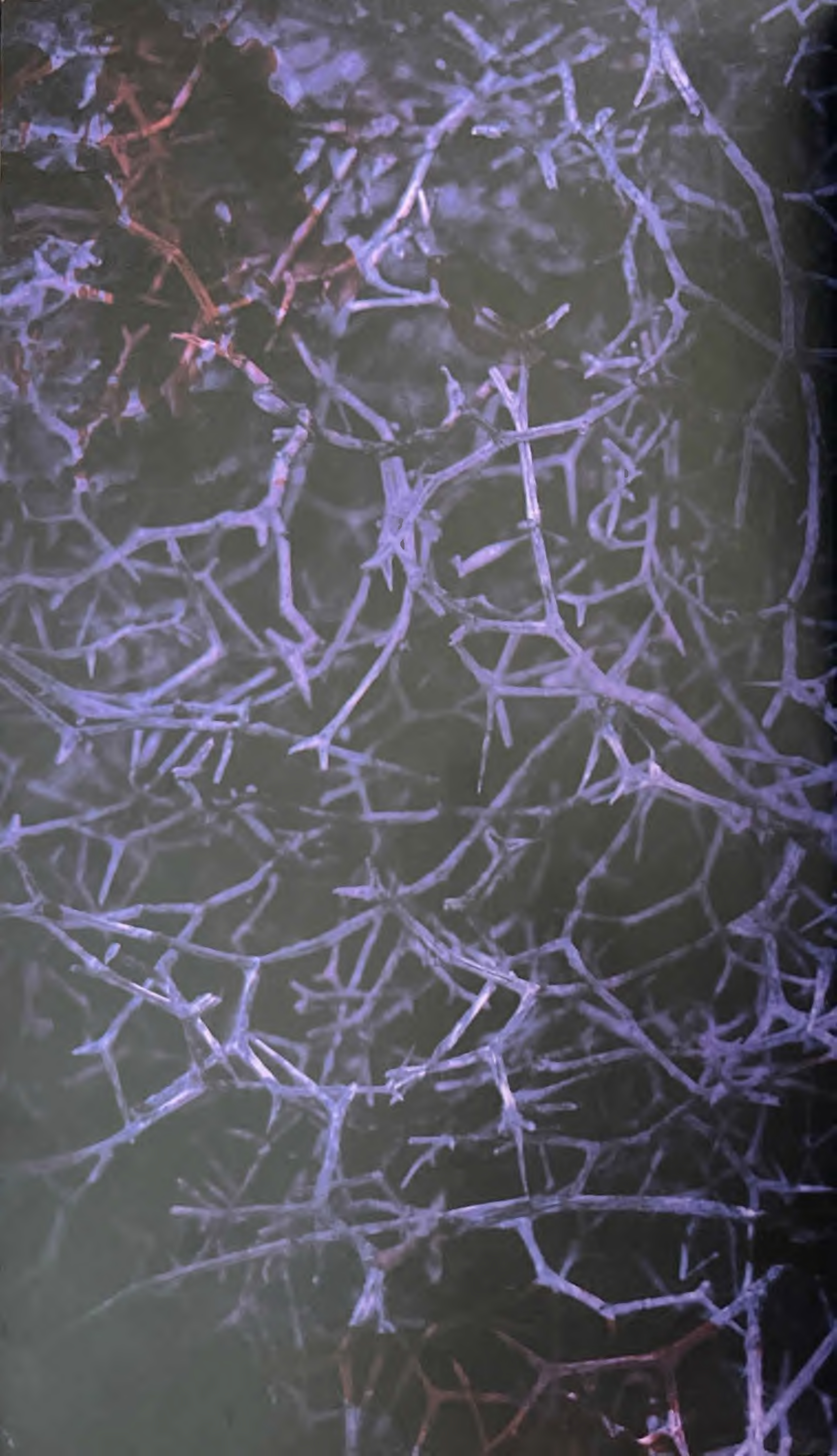
978-625-6402-25-6

DOKUZ
YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

Korku
Hitaplığı

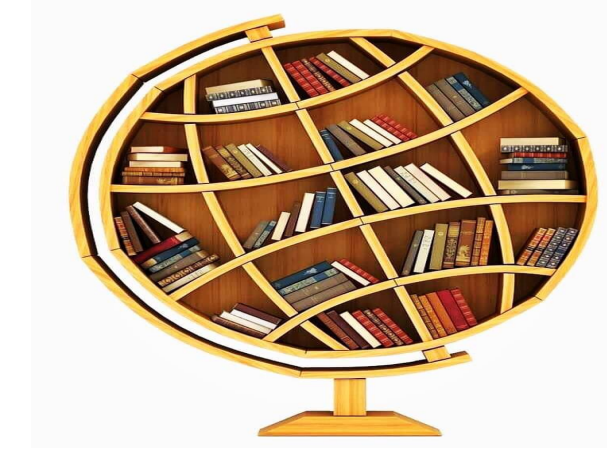

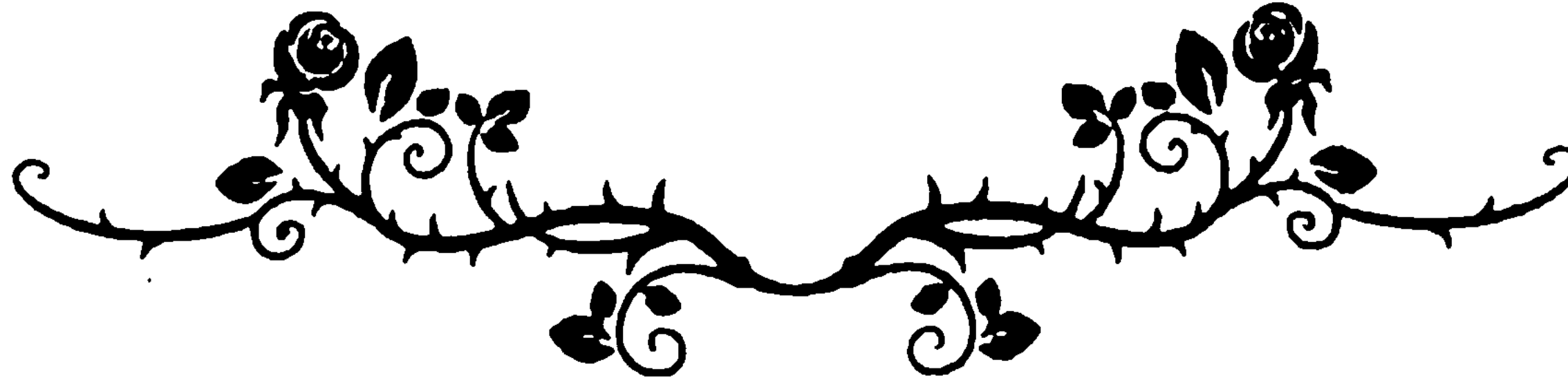
YASAKLANMIŞ
MASALLAR

L. P. SICARD

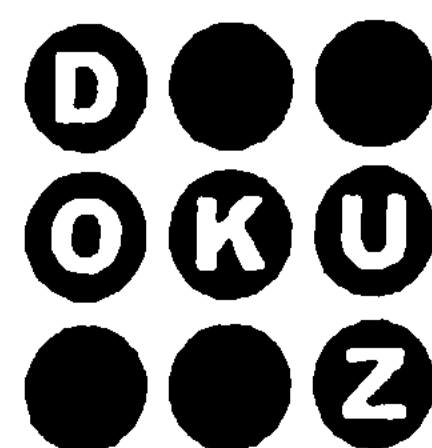

UYUYAN
GÜZEL

Düzenleme
Ny.ozlem

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
EDA NUR ÇOBAN

KORKU KİTAPLIĞI 2
Yasaklanmış Masallar Serisi
Uyuyan Güzel

Orijinal Adı: La Belle au bois dormant

L. P. Sicard

Çeviren: Eda Nur Çoban

© 2025, *Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

- © Dokuz Yayınları
- © 2019, L. P. Sicard
- © 2019, Ada Éditions

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Cristina Prepelita Chiarasini aracılığıyla düzenlenmiştir.
Türkçe Yayın Hakları © Dokuz Yayınları

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Oşman Başkuyu
Yayına Hazırlayan: Vildan Yılmaz
Yayın Koordinatörü: Meryem Çelikten
Editör: Simay İşçi
Son Okuma: Yaren Özsoy
Sayfa Tasarımı: Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı: Mathieu C. Dandurand
Kapak Uygulama: Başak İlçi

1. Baskı: Aralık 2025, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270
ISBN: 978-625-6402-25-6

BASKI VE CİLT

Yıkılmazlar Basım Yay. Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Bağcılar, İstanbul
Tel: 0212 630 64 73
Matbaa Sertifika No: 45464

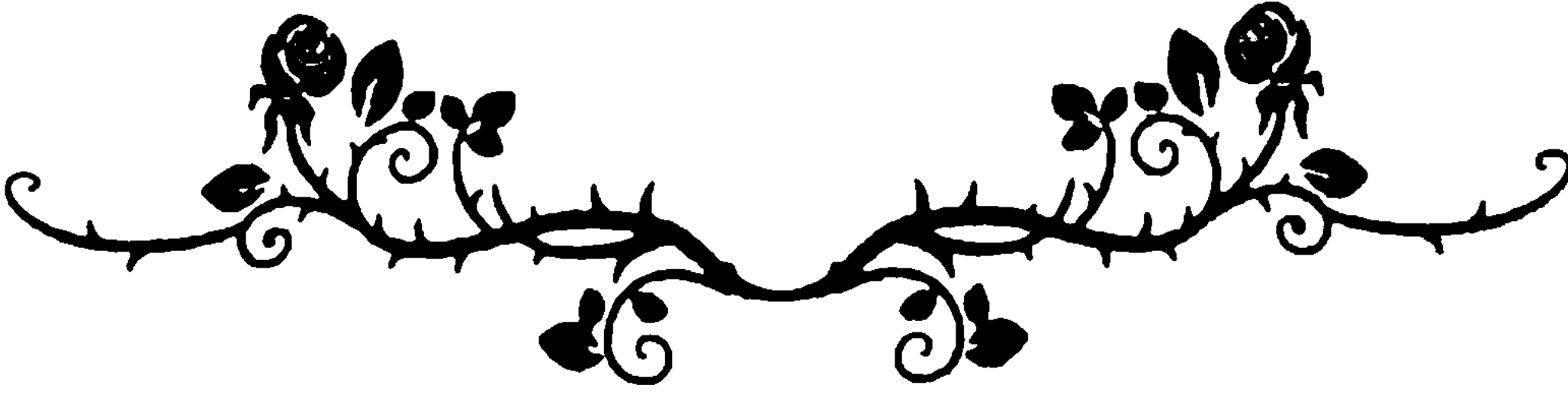
DOKUZ YAYINCILIK

Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Bağlar Mah. Osman Paşa Cad.
No:59/A Bağcılar / İstanbul
Tel: 0212 640 00 35

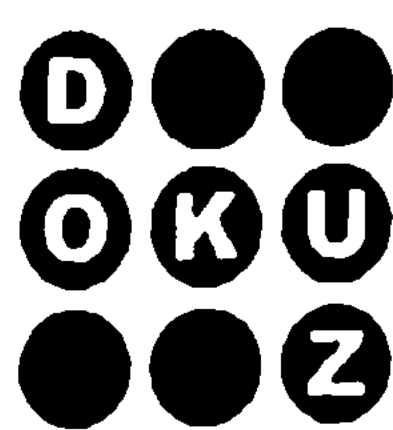

L. P. SICARD

UYUYAN GÜZEL

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
EDA NUR ÇOBAN

İçerik Uyarısı

Bu eser, Uyuyan Güzel masalını günümüze konu ederek korku ve gerilim ekseninde yeniden ele almış karanlık bir versiyondur. Yetişkin okurlar için kaleme alınmış bu metinde; çocuk cinayeti, paranormal olaylar, cinayet, şiddet, işkence gibi unsurlar örnek teşkil etmeyecek ve özendirici betimlemeler olmaksızın yer almaktadır. Tetikleyici olabilecek bölümler mevcuttur.

*Bitmemiş korkuların sonsuz ürpertilerine,
Hiçliğin musallat olduğu, hâlâ duyulmamış
Tüm bu çığlıklara ve tüm bu kâbuslara,
Bu günahkâr öyküyü
alçak gönüllülükle ithaf ediyorum.
...Ve sana, tüm ustaların ustası
Orada bir yerlerde,
daima arkamda olan Baudelaire.*

L. P. Sicard

*“Ülkedeki tüm perilerin, (yedi tane vardı)
küçük prensese, vaftiz annesi olarak
verildiği güzel bir vaftiz töreni yapıldı.
Böylece, o dönemde perilerin âdet edindiği
üzere, her biri ona birer yetenek hediye
edecekti. Bu sayede küçük prenses,
akla hayale sığmayacak tüm
mükemmelliklere sahip ve oldukça
yetenekli bir prenses olacaktı. Ancak
hesaba katılmayan bir şey vardı.
Tüm davetliler masada yerini alırken,
davet edilmeyen yaşlı bir perinin,
kapıdan girdiği görüldü.”*

Uyuyan Güzel, Charles Perrault

İpeksi battaniyenin altındaki sıcaklıkta, bir elini kar-
nına bastırdı. Birkaç haftadır, etrafındaki diğer anneleri

keyiflendiren o küçük tekmeleri boşuna bekliyordu. Görünüşe göre, küçük kızı bu konuda oldukça ihtiyatlıydı. Bebeğinin cinsiyetini bilmek, kendisini tatmin etmesine izin verdiği türden bir sabırsızlıktı. Son ultrasonda bir kızı olacağı söylendiğinde Hélène, hastanenin buzlu penceresine doğru döndü. Gecikmiş bir güneş, parlaklığıyla şehri aydınlatıyordu. İşte o an, kızının adına karar verdi. Ona, 'şafak tanrıçası' anlamına gelen Aurora ismini verecekti.

Hélène, ona verilen tüm tavsiyelere ne aşırılık ne de kaçamaklar olmadan, harfi harfine uyarak sıkı bir diyet uyguladı ve evladına en iyi şekilde bakabilmek için çokça kitap okudu. Günahlara boyun eğmemek için evdeki tüm alkol şişelerini arkadaşlarına verip ara sıra içtiği birkaç paket sigarayı da çöpe atmıştı.

Hélène, çocuğu için her şeyi verirdi.

Bir babanın varlığı dışındaki her şeyi.

Hélène, gözleri aydınlık manzarada gezinirken anılarının onu birkaç ay öncesine götürmesine izin verdi. Üniversiteden bir arkadaşının verdiği yeni ev partisindeydi. İhtiyacı olan tek şey hoş bir yüz, birkaç kadeh alkol ve bir anlık dikkatsizlikti. Doğruyu söylemek gerekirse o geceye ait anıları ve hissettiklerini zar zor hatırlıyordu. Hatırladığı tek şey, çarşafı bozulmuş bir yatakta, yalnız uyandığıydı.

Aslında tamamen yalnız sayılmazdı.

En başında, özellikle Amerika'daki gece kulüplerinde yaygın olarak kullanılan ve 'tecavüz hapı' adı verilen bir

tür uyku ilacı veya uyuşturucu türü olan bir ilacın kurbanı olduğunu düşünse de arkadaşları, durumun aslında böyle olmadığını ona söylemişlerdi ve bir süre sonra bunu söylediklerine pişman olmuşlardı. Olayın aslı şuydu ki: Hélène, daha önce hiç olmadığı kadar sarhoş olduktan sonra tıp fakültesinden bir öğrenciyle yakınlaşmıştı. İki gencin ortalıktan kaybolup yatak odasına doğru gitmesi için yalnızca birkaç dakika fısıldaşma, göz kırpma ve kucaklaşma yeterli olmuştu.

Bugün hâlâ, Hélène bugüne kadar ona anlatılmış olan bu gerçeklerden de şüphe duyuyordu. Geceyi birlikte geçirdiği o öğrencinin kim olduğunu öğrenmek için çok uğraşıysa da adını bile bulamadı. O gece orada olan herkesi sorguya çekmiş olmasına rağmen, söz konusu genci tanıyan bir kişi bile çıkmadı. Ne bir fotoğraf ne de sosyal medyada varlığına dair bir iz... Hélène pes etmemiş ve Montreal Üniversitesi'nin Tıp Fakültesi koridorlarında gezinerek bir seminerin sonunda, bu gizemli kişiye dair en azından bir iz bulacağı konusunda oldukça umutlanmıştı.

Sonuç şaşırtmadı: Bu umudu da boşa çıktı. Ona dair hiçbir ize rastlayamadı.

Çevresindekiler, henüz doğru zaman olmadığı, okulu- nu bile bitirmediği ve eğitim hayatına devam etmesi gerektiği konusunda ısrarcı davranarak kürtaj olması için onu ikna etmeye çalıştılar. Ancak Hélène, başına gelen en güzel mucizelerden birini bozacak güce sahip değildi, onu tek başına büyütmek zorunda kalacak olsa bile ondan

vazgeçmek istememişti. Tek istediği, minik mucizesini her şeye rağmen dünyaya getirmektir.

O gün Hélène, şüphelerinin, vicdanını defalarca ele geçirmesine engel olamadı.

Sallanan sandalyesinden kalkarak mantosunun asılı durduğu kancaya doğru yürüdü ve üzerini giyindi. Botları bağlıydı ve atkısı boynuna dolanmıştı. Hélène, anahtarlarını cüzdanından çıkardı; dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Şehrin aralıksız gürültüsü arasında, dondurucu rüzgâr ona doğru esiyordu.

Birkaç dakikalık yürüyüş ve metro yolculuğunun ardından, kendini amniyosentez sonuçlarını almak için Notre-Dame Hastanesi'nin kapısının önünde buldu. Hem annesi hem de jinekologu, doğum öncesi fetal enfeksiyonları ve genetik hastalıkları tespit edebilmek adına bu testi yaptırmasını önermişti.

İçeriye girdiğinde, binanın yakın zamanda yenilenmiş olan kadın doğum bölümüne yönlendirildi. Hélène, soğuk neon ışıklarının altındaki koridorda tek başına yürüyordu. Elleri mantosunun cebinde titriyordu. Bu yalnızlık anları ona istemsizce, terk edilişini; öz babasının ilgisizliğini ve hayatına, ona ilgi duyan bir erkek alma girişimlerinin defalarca başarısız oluşunu hatırlattı. İki haftadır, amniyosentez sonuçlarını ve bu sonuçlar doğrultusunda bir anormallik çıkması durumunda ne yapacağını düşünmemek için çok uğraşmıştı. Ancak o gün, endişelerinden uzaklaşmak için harcadığı tüm çabalar boşa çıktı.

“Bayan Dubois?”

Hélène, bir anda tüm düşüncelerinden çekildi ve kendini sakinleştirmeye çalışarak başını kaldırdı. Jinekologu Doktor Giguère, ona kocaman gülümsedi.

Hélène beceriksizce kendini düzeltmeye çalıştı.

“Evet, üzgünüm, ben... Merhaba.”

“Nasılsınız?”

“İyiyim, teşekkür ederim.”

“Çok daha iyi. Buyurun, beni takip edebilirsiniz.”

Daha önce de birkaç kez gitmiş olduğu ofise gittiler. Jinekologu, kendisi oturmadan önce onu oturmaya davet etti. Gözlüğünü takıp çekmecedен dosyaları alması birkaç saniye sürdü. Doktor Giguère, iki elini gömleğinin üzerine koyup gözlerinin içine baktığında Hélène ürperdi. Bu gözlerde ne vardı? Hélène, bir tereddüt veya bir ciddiyet gördüğünü sanıyordu.

Doktor, kaşlarını çatarak, “Sizden alınan amniyotik sıvı örneği üzerinden birkaç test yaptık,” dedi. “Sizi şimdiden uyarmalıyım ki anlatacaklarımı duymak pek kolay olmayacak.”

Hélène, sanki korkunun buzlu elleri soluk borusunu tutuyormuş gibi boğazının düğümlendiğini hissetti. Zihnini, içinde bulunduğu zamandan uzaklaşmıştı ve gözleri buğulanmıştı. Bir annenin gözlerinden daha hassas bir şey yoktu.

Sandalyesinde kasılarak zorlukla konuşmayı başardı.

"Devam edin!"

Devam etmesi için tüm bu cesarete ve uyarıya rağmen doktor, tüm bunların H  l  ne'in hayatında bir felakete sebep olacağını bildiği için susmaya ve tedbirli davranmaya devam etti. Geçen her saniye, H  l  ne'e daha çok acı veriyordu.

“Embriyoda; kromozomlara bağlı, çok nadir rastlanan bazı anormallikler tespit ettik. Bu anormallikler, bebeğin fenotipini, yani dış görüntüsünü değiştirme riskine sahiptir ve...”

“Lütfen,” diye sözünü kesti Hélène. Solgun yüzü iki elinin arasında, çaresizce bakıyordu. “Konuşun, bana anlat ki anlayabileyim.”

Doktor, devam etmeden önce derin bir nefes aldı.

“Eğer müdahale edilmezse, çocuğunuz potansiyel olarak sakat doğacak hem zihinsel hem de fiziksel olarak engelli olacak. Üstelik, tüm bunlarla birlikte ne yazık ki ömrünün çok uzun olmayacağını da tahmin ediyoruz.”

“Müdahale edilmezse?” Hélène’in nefesi kesildi. Yüzünde oldukça sıkıntılı bir ifade vardı.

Bu kez Doktor Giguère doğruldu ve ellerini gergin bir biçimde birleştirdi. Bu genç anne adayı, gözyaşlarına boğulmadan önce onun cevabını beklemeliydi. Oldukça uzun ve korkunç birkaç dakika geçmişti.

“Konu oldukça hassas, Bayan Dubois,” diyerek devam etti, doktor. “Bununla birlikte, size sunabileceğimiz birkaç fırsat var. Bu alandaki tıbbi gelişmeler çok yeni ve başlangıç aşamasında olabilir, ancak...”

Bu kez, hastasının gözyaşları içinde ağlamaya devam ettiğini görünce kendisi konuşmayı kesti.

“Hélène, beni dinle lütfen.”

Bu ses artık bir doktora değil, bir arkadaşına aitti. Kadın, acıdan kahrolmuş yüzünü kaldırmayı başardı.

“Sizi dinliyorum.”

Beyaz doktor önlüğü giymekte olan Doktor Giguère, önündeki sehpa da duran zarfı alarak açtı.

“Bilmeni isterim ki bu çözümü olabilecek bir şey,” dedi sakince ve sözlerine devam etti: “Geçtiğimiz yıl, Shenzhen Üniversitesi’ndeki araştırmacılar, ebeveynlerinde AIDS hastalığı olan embriyoların genetiğini, onlara bağışıklık kazandırmak için değiştirmeyi başardılar. Yalnızca birkaç ay önce, benzer operasyonlar ABD ve Norveç’te de gerçekleştirildi. Gerçekleştirilen bu müdahalelerin neredeyse tümü, tamamlanmış gebeliklerle ve başarılarla sonuçlandı. Ve biliyorum ki tüm bunlar bazı... Etik soruları gündeme getiriyor. Fakat bazı araştırmacıların aslında burada, hastanemizde olduğu ortaya çıktı. Sizin durumunuzu onlarla da tartışma imkânı buldum. Bu anormal durumu tersine çevirerek kızı nıza oldukça normal bir yaşam sunabileceğimize inanıyoruz.”

H lene, bu uzun tiradı gözünü bile kırmadan dinledi. Birkaç damla gözyaşı, titreyen çenesine doğru usulca süzülüyordu. Ağzını açtı ama hiçbir Şey söylemedi.

Doktor, elindeki birkaç raporu da masanın üzerine bırakarak sözlerine devam etti:

“Bütün bunların size anlaşılmaz geldiğinin farkındayım. Şu ana kadar elimize geçen tüm bu sonuçların gerçek olduğunu bilmelisiniz. Öyle ki kızınızın göz rengini dahi yapılan testler sonucunda öğrenebiliriz. Dinleyin lütfen... Yakında, etrafa yayılarak sizi meşgul edecek tüm ahlaki problemlerle biz ilgileneceğiz. Tüm bunlarla baş etmeye çalışırken sizi yalnız bırakmayacağız.”

H l ne, “Devam edin doktor,” diye fısıldadı nihayet. “Devam edin. Şu an düőündüėüm ve istediğim tek Şey, sağlıklı bir kız çocuğu. Eğer siz... Siz bana yapılacak en doğru Şeyin bu olduğunu söylüyorsanız hazırım. Ama bunlar için param yok...”

Doktor Gigu re, hüzünlü bir tebessümle karşılık verdi.

“Ekip, tüm ihtiyaçlarını karşılamaya yetecek kadar fon ayırıyor.”

Genç kadın, gözyaşlarıyla ıslanmıő yanaklarını koluyla sildi ve başını salladı.

“Bu ocuk için elimizden gelen her Şeyi yapacağız. Sana söz veriyorum.”

Doktorun bakışları ve sözleri ona güvence vermişti.

BÖLÜM II

Doktor Giguère, ahlaki sorunlardan bahsederken oldukça haklıydı. Çeşitli medya kuruluşları olaydan haberdar olmuş, bu özel ve nadir rastlanan vakayı medyatik bir unsur hâline getirerek sansasyonelliği üst seviyeye çıkarmışlardı; olayları, olduğundan daha abartılı ve merak uyandırıcı göstermişlerdi. Bazıları, seçilmiş olan tedavi yöntemlerinin kadere karşı çıkmak olduğunu düşünerek bunu bir saygısızlık olarak atfetti ve bu tedaviye karşı çıktı; bazıları da daha ılımlı davranarak yalnızca insan genetiğini değiştirmenin potansiyel risklerinden bahsetti. Her ne olursa olsun ve kim ne derse desin Hélène, tüm bu dedikodulara kulak asmadan tıp camiasının cesaret verici sözlerine sığınmayı seçti.

İki ay boyunca, hastanede oldukça yoğun bir süreç yaşandı ve konuyla ilgili birçok toplantı yapıldı. Hélène, dünyanın dört bir yanından bu olağanüstü vakayla ilgilenmek için gelen uzman doktorlarla tanıştı. Yıl içinde bu konuda yapılmış tüm işlemlerin dosyaları ve görüntüleri, kendisine özenle gösterilerek anlatıldı. Anne adayına karşı ilk şaşırtıcı olay ise ocak ayındaki randevusu esnasında kendisine, yapılan bazı genetik değişikliklerin birkaç belirsizliğe sebep olabileceğinin açıklanması oldu.

“Bazı genlerin değişmesi yoluyla doğuştan gelen kusurlara müdahale ederken bir yandan da bakir bir kumsalla, âdeta boş bir tuvalle karşı karşıyayız. Demek istediğim, saç rengi veya göz rengi gibi bazı yüz özelliklerine de müdahale etmemiz, onları değiştirmemiz gerekebilir.”

Hélène o anda, Doktor Giguère ile yapmış olduğu konuşmanın bir abartı değil, gerçek olduğunu anladı. O da benzer olasılıklardan bahsetmişti. Böylece, küçük Aurora’sının neye benzeyeceğine karar verebilirdi. Peki, bunu istiyor muydu? Yaşam ve varoluş, tamamen tesadüflerle belirlenmemiş miydi?

“Ona güzellik ver; o, çok güzel olsun,” dedi Hélène kısaca.

Tüm bunlardan üç ay sonra, dünyanın en güzel kız bebeği dünyaya geldi. Oldukça geniş bir odadaydılar ve sayamadığı kadar çok kameranın flaşı yüzlerinde patlıyordu. Tüm doktorlar, hemşireler, araştırmacılar, gazeteciler ve diğer aile üyeleri, bu küçük yavrucağın annesi tarafın-

dan beşikte şefkatle sallandığını görebilmek için âdeta yarışıyorlardı. O küçük, tatlı kafasının üzerindeki altın sarısı saçları, nisan sabahının aydınlığında nasıl da parlıyordu. O melek yüzünde parlayan masmavi gözleri, âdeta safiri kiskandırıyordu. Bu küçük kız, Pirit Okyanusu'ndaki bir altın kadar değerliydi.

“Aurora, isminin hakkını nasıl da veriyorsun!” diye haykırdı genç anne, şaşkınlıkla.

Tedavi aşamasındayken en saldırgan sözlerle buna karşı çıkan köşe yazarları bile, sözlerini geri alarak küçük kızı “bilimsel bir mucize” olarak adlandırıyorlardı. Eğer en başında verilen büyük tepkiler yerini yavaş yavaş şefkate bıraksaydı, şu an yaşanan bu mucize, büyük bir coşkuyla karşılanacaktı.

“Seni yürekten kutlarım,” dedi, Doktor Giguère mutlulukla.

Nihayet Hélène, çocuğuna dair endişelerinden kurtulmak için ihtiyacı olan şeyi duydu.

“Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim,” diyerek derin bir nefes aldı. “Çocuğumun hayatını size borçluyuz.” Bunun ardından, gelemeyen tek bir araştırmacı dışında, operasyona destek olan diğer tüm araştırmacılar da aileye iyi dileklerini iletiler.

Hélène, bilimsel nedenlerden ötürü yapılması gereken birçok test olduğunu hatırlasa da bu durumda hiçbir şey

onun mutluluğunu ve tatmin duygusunu biz nebze dahi azaltamazdı. Nihayet, en büyük hayali gerçekleşmişti.

Kısa bir süre sonra odadaki kalabalık dağılmış, ortam çok daha sessiz bir hâle gelmişti. Yalnızca, yeni doğmuş bebeğin minik çığlıkları duyuluyordu. Geriye sadece Hélène'in ebeveynleri kalmıştı. Onlar da Hélène ve minik bebekle yalnız kalabilmek için kapıyı kapatmışlardı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, annesi.

"Çok iyiyim anne. Mükemmel derecede iyiyim."

Artık büyükanne olan bu kadın, minik torununu şefkatle izliyordu. "İç sesini dinlemekle en iyisini yaptın," dedi annesi. "Bu daima böyle olacak. Böyle olmak zorunda. Kendin ve kızın için en iyisine sen karar vereceksin. Neyin en iyisi olduğunu herkesten daha iyi bileceksin. Seni anne yapan şey de bu, içgüdülerin."

Babası, alnına küçük bir öpücük kondurarak, "Yarın seni almaya geleceğiz," diye temin etti kızını. "Seninle gurur duyuyorum, Hélène."

Ailesi, onu yenidoğan bebeğiyle baş başa bırakarak gitti. Hélène, kızının yüzünü daha iyi inceleyebilmek için yatış şeklini değiştirdi. O güzel saçların birkaç telini incelerken birdenbire gelen rahatsız edici bir duygu, sevincine gölge düşürdü. Genç annenin, Aurora'ya hamile kaldığı geceye dair tek bir anısı bile yoktu; ancak bebeğin babasının o renk saçları olmadığından son derece emindi. Kendininkine gelince, siyaha yakın bir kahverengiydi. Be-

beğin saçları ise neredeyse altın sarısıydı; kahverengiyle hiçbir alakası yoktu. Gözleri de daha önce hiç görmediği bir renkteydi. Evet, yenidoğanların birçoğunun mavi renk gözleri vardı ama bunlar... Bunların tuhaf, daha önce gör­düğü hiçbir şeye benzemeyen bir yanı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Ayrıca, kızının gözlerini açıp etrafa bakması da oldukça şaşırtıcı değil miydi?

“Seni meraklı seni,” dedi sevimli bir şekilde, Aurora’nın burnunun ucuna dokunarak.

Bebeğin o ana kadar tavanda gezinen gözleri, aniden annesine doğruldu. Hélène bunu fark edince kaşlarını çat­tı ve ciddileşti.

“Görünüşe göre beni zaten anlıyorsun...”

Kendisini oldukça yorgun hissediyordu. Başım yastığa koydu ve gözlerini kapadı.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM III

Hélène'in tüm korkularına rağmen ilk aylar oldukça huzurlu geçmişti. Genç anne, hak ettiği gibi dinlenebilmek için ebeveynlerinden de destek alarak ufak uyku molaları, yürüyüşler ve emzirme rutinleri arasında bu yeni hayata kolayca uyum sağladı. Büyükanne ve büyükbabasına göre minik Aurora, oldukça sakin ve meraklı bir bebektir. Çoğu zaman, etrafındaki dünyayı ağlamadan ve surat asmadan sakince inceliyordu. Minik Aurora, dışarıya çıktığında bol bol iltifat alıyordu. Şüphesiz en çok da kimilerine denizi, kimilerine de masmavi gökyüzünü anımsatan mavi gözleri için iltifat alıyordu.

"Sana nasıl baktığını gördün mü?" dedi bir gün, Hélène'in babası. "Seni tanıyor."

Aylar hızla birbirini takip etti. Şu ana kadar, Aurora'nın sağlığı konusunda hiçbir komplikasyon yaşanmamıştı. Üstelik, Doktor Giguère'in muayenehanesinde düzenli olarak yapılan kontroller de son derece umut vericiydi. Ateş yok, soğuk algınlığı yok, herhangi bir cilt reaksiyonu veya alerji de yoktu. Hélène, kendisine sağlıklı bir çocuk verdiği için her gün kadere şükrediyordu. Ancak bu minnettarlığı –ki kendisi de bunun farkındaydı– Tanrı'dan ziyade tıptaki ilerlemelereydi. Aurora ile ilgili geçmişini unutmak ise onun için son derece kolaydı. Özellikle de bundan hiç kimseye bahsetmediği sürece daha da kolay bir hâle geliyordu. Bazı köşe yazarlarının ona takmaya cesaret ettiği "laboratuvar bebeği" lakabıyla Aurora'nın doğuşu, medyanın o kadar ilgisini çekmiş ve odak noktası hâline gelmişti ki genç annenin istediği tek şey, tüm bunlardan uzaktaki sakin hayatına geri dönmekti. Aurora'nın sağlıklı bir bebek olması içini rahatlatıyordu. Bu sayede, onu meraklı bakışların ve dedikoduların uzağında büyütme imkânı buldu.

Ta ki o ekim gecesine kadar.

O günü de tıpkı bugüne kadar geçen diğer günler gibi rutin bir biçimde noktalamayı başarmışlardı. O akşam Hélène, her zamanki gibi Aurora'yı beşiğine yatırmış, alnına minik ve sevgi dolu bir öpücük kondurduktan sonra rahat uyuyabilmesi için perdeleri kapamıştı. Sakin bir geceydi ne bir fırtına ne de yağmur vardı. Ay, o gece hilal şeklindeydi ve parıldayarak uzaktaki bulutların üzerinde

salınıyordu. Hélène, bebeğine iyi geceler dilerken gece lambasını da açık bıraktı.

Hélène, salonda devamlı esneyerek pek de ilginç olmayan radyo yayınlarını dinliyordu. Kendisine hazırlamış olduğu dumanı üstündeki bitki çayı, bir yudum bile içmeden soğudu. Genç kadın, onu ele geçirmeye çalışan tembelliğine boyun eğerek kendi odasına gitmek yerine battaniyeyi omuzlarına kadar çekerek salondaki kanepenin üzerine uzandı. Başını kanepenin yumuşak koluna koyarken gözleri de kapandı.

Çıglıklara karşı, sıçrayarak uykusundan uyandı. Hélène, kanepeden o kadar hızlı kalktı ki migren atağı beyininde bir şimşek gibi çakarak zonklamaya sebep olmuştu. Ayağa kalktığı anda dengesini korumakta zorlandı.

Aurora, çıgık çıgılgaydı.

Hélène, alaca karanlıkta yolunu bularak Aurora'nın odasının bulunduğu koridora girdi ve kendini onun karanlık odasına attı.

Gece lambası, anlaşılmaz bir şekilde kapalıydı.

Komodinin üzerinde bulunan saat, etrafa zayıf bir ışık yayıyordu. Saat 22:32'ydi. Dinmeyen çıgıklardan kalbi sıkışan anne, bir saniye bile kaybetmeden ışığı yaktı. Soluk ışık, kısa bir süreliğine gözlerini kamaştırmıştı. Gördüğü ilk şey, saçlarının kökünden parmak uçlarına kadar korkunç bir ürperti yaymıştı. Aurora orada oturmuş, beşiğinin karşısında bulunan duvara çıgık atmayı bırakmadan

bakıyordu. Daha önce böyle bir kriz yaşamamış hatta kendi kendine ayağa bile kalkmamıştı. Birkaç saniye süren şaşkınlığın ardından Hélène, hızla kızını kucağına alarak sakinleştirmeye çalıştı.

“Anne burada! Anne burada!” diye kulağına fısıldıyor ve onu şefkatle kucağında sallıyordu.

Bir süre sonra, Aurora'nın şiddetle titrediğini ve minik kalbinin hızla attığını fark etti. Hélène, çocuğun altın rengi saçlarını okşarken saçlarının terden sıırılsıklam olduğunu hissedince şaşırdı.

“Neyin var bir tanem, ne oldu?” diye sordu endişeli bir biçimde ve çocuğu yavaşça kendisine doğru çevirdi.

Annesini gören Aurora, çığlık atmayı ve titremeyi bıraktı. Sadece ağlıyordu. Ancak öncesinde solgun olan yüzü, aniden kızarmaya başladı. İstemsizce kaşlarını çatmış olan Hélène, kızının sadece çığlık atmayı değil, nefes almayı da bıraktığını anladı. Aurora artık nefes almıyordu! Paniğe kapılan anne, kızını odanın köşesinde bulunan masaya yaslayarak böyle bir durumda ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Çocuğunun bir şeyi yutarken boğulmuş olması mümkün müydü? Ama beşiğinin yanında hiçbir şey bırakmamıştı. Sıkıntıdan başı dönüyordu. Solunum durması durumunda ne yapması gerekiyordu? Doğum öncesinde aldığı eğitim, hafızasından silinmiş gibiydi. Hélène, kollarının arasındaki kızına çaresizce bakmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu. Gözyaşları içinde bebeğinin sırtını okşamaya başladı.

Küçük Aurora hâlâ nefes almıyordu. Bir zamanlar çok güzel olan gözleri, büyüdükçe korkunç bir hâl almaya başladı. Ardından çocuk, avuçlarını tavana doğru uzatarak iki kolunu birden kaldırdı. Küçük kız, bir dizi anlamsız hareketle kollarını açıp kapadı ve sanki onu esir alan görünmez bir yüzeyi aşmaya çalışıyormuş gibi tekrar uzattı. Perişan hâle gelmiş Hélène, sakın kalmaya çalışarak bir süre kızını gözlemledi.

Cep telefonu! Yardım istemek için aramalıydı.

Ceplerini yokladı ama bulamadı. Boğazı düğümlendi ve hiç istemeyerek, boğulmakta olan kızını orada bırakarak telefonunu aramak üzere salona koştu.

“Kahretsin! Kahretsin!” diyerek battaniye ve minderleri panikle etrafa fırlattı.

Gözlerinde biriken yaşlar sebebiyle görüşü buğulanıyordu. Peki ama nerede bırakmıştı bu telefonu? Panik içinde telefonu ararken bir an durdu. Kulaklarına inanmıyordu. Genç annenin ne olduğunu anlayabilmesi için sesin ikinci kez tekrarlanması gerekti. Aurora gülüyordu!

Hélène, kızının odasına dönerken kalbi heyecandan durmak üzereydi. Hâlâ masanın üzerinde yatan kızı, onu görünce başını annesine doğru çevirdi. Büyük bir gülümseme dudaklarına yayıldı.

“Ama... Bu da ne?”

Hélène kekeleyerek onu yeniden kollarına aldı. Tehlikenin geçtiğini hissederek gözyaşlarına boğuldu ve bur-

nunu minik bebeğinin ıslak saçlarına sürttü. Peki, az önce ne olmuştu? Kızıyla birlikte kendi odasına dönerek yatağında uzandı ve rahatlayarak tüm bu soruların zihninden uçup gitmesine izin verdi.

Çocuğunu kaybettiğini sanmıştı. Hélène, şefkatle Aurora'ya sarıldı. Sıkıntı, sarsılan bedenini terk etti ve ardından büyük bir yorgunluk bıraktı. Annenin, sabahın ilk ışıklarıyla kesintiye uğrayan uykusuna geri dönmesi çok uzun sürmedi.

Ertesi gün, her yönüyle diğerleriyle aynıydı. Aurora, her günkü gibi sakindi, dün gece olanlar sanki hiç yaşanmamıştı. Hélène içinse durum oldukça farklıydı. Bu olay, ona hayatın kırılganlığını ve kötü sürprizlerle dolu olduğunu hatırlatmaya yetmişti. Artık, bebeğinin her hareketini büyük bir dikkatle izliyordu.

Hélène, cep telefonunu yerde bulduktan sonra annesini aramıştı. Ona umut vermesini umduğu bu arama, aksi bir şekilde sonuçlanmıştı. Annesine göre, minik bir bebeğin böyle bir tepki vermesi hiç normal değildi.

“Dikkatli ol,” diyerek uyardı kızını. “Eğer Aurora yeniden böyle bir şey yaşarsa mutlaka bir doktora götürmelisin.”

Yeniden yatma vakti geldiğinde H  l  ne, tüm riskleri göz önünde bulundurarak yıllar öncesinde kampta kullanmak için aldığı uyku matını Aurora'nın odasına serdi. Sadece uyuma amacı taşıyan bu ilkel yatağına bir de battaniye sermişti. H  l  ne, bebeği yatağına yatırmadan önce

UYUYAN GÜZEL

duvarda asılı gece lambasının pillerini değiştirdi. Ancak lamba, tuhaf bir biçimde çalışmıyordu.

“Tatlı rüyalar, küçük meleğim,” diye kulağına fısıldayarak bebeğini beşiğine yatırdı.

Hemen ardından H      , kendisi için hazırladığı ya-
ta  a uzanarak battaniyeyi üzerine çekti. Cep telefonunu
da yatağının yanına düzgünce koydu. Uzun bir süre hare-
ketsizce kızının nefesini dinledi. Gözleri tamamen açıktı.
Kızının nefesi gayet düzenli gözüküyordu. Üstelik, hare-
ketsiz biçimde yatışına bakılırsa Aurora çoktan uykuya
dalmıştı. H       ise dün gece yaşananlardan sonra kolay
kolay uyuyamayaca  ını biliyordu.

Önceki gece yaşananlar aklımdan çıkmıyordu:

Aurora'nın ıglıkları.

Küçük bedeninin doğrulması.

Saçlarının terden sıırıslıklam oluğu ve nefesinin yavaşlaması.

Cildindeki solgunluğun yerini alan ani kızarma.

Boğulması ve anlaşılmaz hareketleri.

Tüm bunlar zihninde bir şimşek gibi çakıyor, göğsünü sıkıştırıyordu. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Şüpheler istemsizce zihnini sarmıştı. Aurora'nın maruz kaldığı genetik işlemlerin herhangi bir potansiyel yan etkisi olabilir miydi? Hélène, bu düşünceleri zihninden atmaya çalıştıkça tüm bu şüpheler giderek şiddetleniyor ve onu ele ge-

çiriyordu. Annesi, tüm bunların normal olmadığını söylerken kesinlikle haklıydı. Peki ya tüm bunlar ne anlamı geliyordu? H  l  ne, hayatına giren bir adamın varlığından ilk kez bu kadar pişmanlık duydu. Yalnızlığı, endişelerini artırdı ve mantığını devre dışı bıraktı.

Düşüncelerle geçen bir saatin sonunda, Hélène nihayet uykuya dalabildi.

Ancak bu uyku oldukça kısa sürdü.

Genç anne, duyduğu çığlıklar sebebiyle büyük bir şaşkınlıkla uyandı. Kalbi delice çarparken hızla ayağa kalkarak ışıkları açtı. Işıkları açmadan önce köşede bulunan saat, dikkatini çekti. Dikkatlice saatteki rakamlara baktı.

22:32

Beyaz ışık yine bir süreliğine gözlerini kamaştırdı. Hızla beşiğe koştu ve Aurora'yı yatakta aynı pozisyon-
da oturmuş bir şekilde gördü. Küçük kızın bakışları, yine
anlamlandırılmayacak biçimde duvardaki aynı noktaya
kilitlenmişti. Anne, kızında dünle aynı semptomların ol-
duğunu fark edince onu kucağına aldı. Hızlı hızlı nefes
alışlar, hızlanan kalp atışları ve aşırı terleme...

“Aynı şeyi bir kere daha bana yapma,” dedi Hélène, ağlamaklı bir sesle.

Çocuğun genişleyen göz bebekleri aniden küçüldü; ciğerleri tıpkı buza atılmış iki damla kaynar su gibi dondu. Gözlerinde şimşekler çaktığında minik Aurora, annesinin kıyafetlerine sıkıca yapıştı. Hélène, o minik avuçların gö-

ğüs kafesine uyguladığı baskıyı hissediyordu. Nefes alamayan çocuk, suyun altında boğulurken nefes almaya çalışan birisi gibi çılgınca başım sallıyordu.

Onu hâlâ sallarken, “Aurora, anne burada,” diyerek içini çekti Hélène. “Nefes al, lütfen benimle nefes al!”

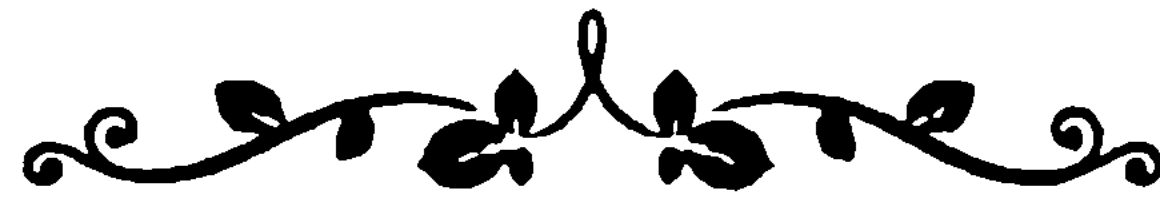
Hélène’in gözyaşları ve tüm bu çırpınışları boşunaydı. Bir kâbusun tutsağı olan minik Aurora, bu sözleri duyuyor gibi gözükmüyordu. Genç anne, hemen telefonuna koştu ve acil yardım numarasını tuşladı. Ancak kızının ani kahkahası, telefonun sesini bastırdı. Telefon usulca Hélène’in yanağından aşağıya doğru kaydı.

“Merhaba,” diyerek cevap almayı bekledi boğuk bir ses.

“Her şey yolunda,” diye fısıldadı Hélène, aramayı bitirmeden önce.

Aurora, safir mavisi gözlerini annesinin gözlerine dikmişti. Hélène, yeni bir karar almıştı. Yarın ilk iş, Doktor Giguère’in muayenehanesine gidecekti.

BÖLÜM IV

Hélène, Notre-Dame Hastanesi'nin girişinden jinekoloğunun muayenehanesine kadarki rotayı ezberlemişti. Jinekologu, en büyük önceliği hâline getirdiği bu genç anneyi ve bebeğini kabul edebilmek için günlük programında bir yer bulmayı başarmıştı. Hélène, doktoru başka bir yerdeyken ve başka bir hastayla meşgulken onun odasında bekliyordu. Normal şartlarda, ona bir başka aile doktorunun atanması gerekirdi. Ancak onun özel durumu, Aurora'nın geçirmiş olduğu operasyonunu da gerçekleştiren araştırma ekibinin bir üyesi olan Doktor Giguère'in, anne ve kızı kendisine yakın tutmasına ve onlarla özel olarak ilgilenmek istemesine sebep olmuştu. Hélène, bebek arabasında uyuyan Aurora'yı izlerken stresten mantosunun kıvrımla-

rıyla oynuyordu. Zihnini endişelerden uzaklaştırabilmek adına, ofisin duvarlarını süsleyen çerçeveleri inceliyordu. Bu çerçevelerden ilkinde, kongre salonunu andıran bir yerdeki bir grup takım elbiseli adamın fotoğrafı vardı. H  l  ne, bu sekiz kişi arasında kendi jinekolo  unu ve kızıının operasyonuna katılan diğer araştırmacıları hemen tanıdı.

Biri hariç hepsini.

Grubun en sağında duran ve kameraya gülümseyen adamın yüzü pek de tanıdık değildi. Doğumdan önceki toplantılar esnasında Hélène, bu adam dışındaki tüm doktorlarla tanışmıştı. Ancak, Doktor Giguère'in sekiz araştırmacıdan bahsettiğini hatırlıyordu. Acaba ona yabancı olan bu adam da araştırmaya katılmış mıydı?

Düşünceleri, içeri giren doktorun kapıyı arkasından kapatmasıyla bölündü. Doktor, masasına oturmadan önce onu selamladı.

"Merhaba Hélène, her şey yolunda mı?"

Endişelerini ve yaşadıklarını nasıl dile getireceğini bilemeyen genç kadın, bir süre düşündü.

“Ben... Aurora, son iki gecedir çığlıklar içinde uyanıyor,” diyebildi sonunda. “Onu, terden sıırılsıklam olmuş ve nefes nefese bir hâlde buldum... Dimdik oturuyordu ama daha önce onun kendi kendine doğrulup ayağa kalktığını hiç görmedim.”

Her iki elini de burnunun hemen altında birleştirmiş olan Doktor Giguère, başını sallayarak onu devam etmeye teşvik etti.

“Bu, aniden çığlık atmaya başlamasından birkaç saniye önce olmuştu,” diye devam etti titreyerek. “Aurora nefes almıyordu ve kolları... Kolları sanki ne olduğunu bilmediğim bir şeyden kurtulmaya çalışır gibi anlamsızca hareket ediyordu.”

Gözlerinin yaşlarla dolmasına engel olamıyordu.

“Boğulacağından emindim. Hatta onun öleceğinden emindim,” diyerek acı bir şekilde sözlerini bitirdi.

Doktor Giguère, derin bir nefes alarak sandalyesinde doğruldu.

“Hélène, iki geceden bahsettin.”

“Evet. İki gece! Birbirinin aynı olan iki gece!”

Jinekolog, düşüncelerini açıklamadan önce, Hélène’in renginden tanıdığı bir zarfı çekmecesinden çıkardı.

“Çocuğu saat kaçta yatırıyorsun?” diye sordu, düzenlenmiş olan dosyaları karıştırırken.

“Bilmiyorum... Akşam 9 civarında.”

“Peki, saat kaçta uyandı?”

Hélène düşünmeye başladı. O esnada, saatteki kırmızı rakamları ve geçirdiği sıkıntılı dakikaları hatırladı.

“Her iki gecede de tam olarak saat 22:32’de.”

O ana kadar kayıtsızca dinleyen doktor, kaşlarını çatı.

“Bu normal mi?” diye sordu anne endişeyle. Onu teselli edecek cümleleri duymayı bekliyordu. Bir kâbus muydu?

“Kâbuslar genelde, uyku döngüsünün beşinci ve son aşaması olan REM uykusu esnasında gerçekleşir. Ancak senin anlattıklarına bakarsak tüm bunlar, çocuk uykuya daldıktan yalnızca bir saat sonra yaşanmış. Yani bunlar, bana anlattığın semptomlara da bakarak ‘*parasomnia*’ olarak da adlandırılan bir gece terörü olarak tanımlanabilir,” dedi doktor, elindeki kalın kapaklı kitapları karıştırırken. “Gece terörü, uyku esnasında ortaya çıkan anormal hareketlere, duygulara veya hayal görme durumuna verilen bir isimdir.”

Hélène, birkaç dakika dondu kaldı ve bu bilgiyi elinden geldiğince anlamaya çalıştı.

“Bir bebeğin gece terörü yaşaması normal midir? Gerçeği söylemek gerekirse böyle bir vaka ile ilk kez karşılaşıyorum. Öte yandan bu, Aurora’nın erken gelişiminin ilk işareti olmayacaktır.”

Aurora, sanki adının söylendiğini anlamış gibi küçük gözlerini açtı ve örtüsünün altında kıpırdandı. Ardından, yanında duran peluş oyuncaklarını eline aldı.

“Oyuncağını nasıl tuttuğuna bak,” dedi doktor. “Başparmağı ve işaret parmağıyla. Normalde, bir çocuk ancak dokuz aylıkken herhangi bir cismi bu şekilde tutabilir. Se-

ninki gelişim açısından ileride. Benzer biçimde, bir bebek yaklaşık sekiz aylıkken dik oturmaya başlar.”

Doktor Giguère, zarftan çıkardığı kâğıtları Hélène’e uzattı.

“Aurora üzerinde yapılmış olan tüm testler, hızlı motor ve zihinsel gelişimle sonuçlandı. Tüm bunlar anormal olabilir ama endişelenme. Kızın oldukça zeki ve gelişim olarak ileride. Hepsi bu.”

Hélène yutkundu.

“Peki ya gece terörü,” diye sordu, önündeki test sonuçlarına aldırış etmeden.

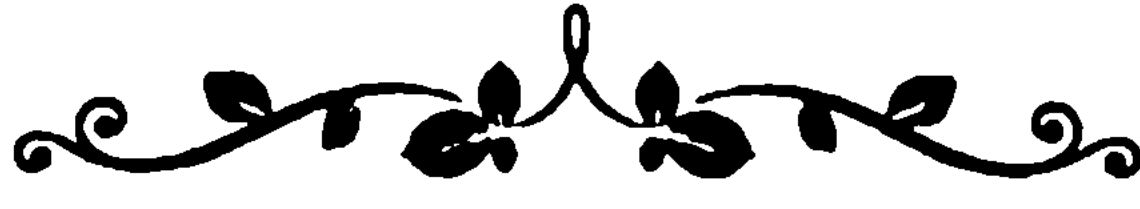
“Her ne kadar nadir rastlansa da bu durum normaldir. Küçük çocukların neredeyse yüzde onunun, gece terörü yaşayacağı tahmin ediliyor. Üstelik, bu hiçbir tehlike teşkil etmiyor. Aurora’yı aynı saatte yatırmanı ve ona güvenli hissettirecek bir uyku ortamı sağlamam tavsiye ederim. Tüm bunlar, zamanla kendiliğinden son bulmalıdır.”

Aniden ikisi de kafalarını, az önce ilk kelimesini söyleyen bebeğe doğru çevirdiler.

“Baba! Baba!”

Aurora, peluş hayvanını sallayarak aynı kelimeyi tekrarlıyordu.

BÖLÜM V

Aylar geçmişti ve küçük Aurora'nın gece terörleri sona ermişti. Gece terörlerinin son bulması, üniversite eğitimine kaldığı yerden devam eden Hélène'i büyük ölçüde rahatlatmıştı. Hélène'in yokluğunda torunlarıyla ilgilenen emekli büyükanne ve büyükbaba ise bu durumdan oldukça memnundu. Artık yirmi dört aylık olan Aurora, eşsiz bir güzelliğe sahipti. Küçük omuzlarına kadar gelen altın rengi saçları göz kamaştırıyordu ve gökyüzü gibi masmavi gözleri ışıltı ışıltıydı.

Büyükannesi, bir gün ona hayranlıkla bakarak, "Büyüyünce çok kalp kıracaksın, küçüğüm," dedi.

Yaşına göre oldukça şaşırtıcı bir dilsel gelişime sahip olan küçük Aurora, önce şaşırdı sonra da “Ama ben kalp kırmak istemiyorum,” diye yanıtladı.

O yıl ilkbahar, önceki yıllara nazaran daha soğuk geçiyordu. Boynunda hâlâ bir şalla gezen Hélène, bir Mayıs günü öğleden sonra dairesine döndü. Annesine ve babasına selam verdikten sonra kızını şefkatle kucağına aldı. Ardından, “Aurora’ya bakmayı kabul ettiğiniz için bir kez daha teşekkür ederim,” dedi minnettarlıkla.

Babası, kızına baktı ve gülümseyerek bu teşekkürüne karşılık verdi: “Hiç önemli değil Hélène. Ayrıca, biliyorsun ki sana sadece birkaç dakikalık mesafede yaşıyoruz.”

Hélène, anne ve babasına şefkatle sarıldı.

“Hoşça kalın! Güzel bir hafta sonu geçirmenizi dilerim.”

Ardından, minik kızıyla birlikte kapıyı kapatarak dışarıya çıktılar.

“Biraz anneyle oynamak ister misin?”

“Evet,” diye yanıtladı küçük kız, sevinçle.

Aurora’nın en sevdiği oyun, yapbozdu. Hiçbir oyun, onu yapboz kadar mutlu edemezdi. O ve annesi son zamanlarda, akşamları yapboz yapmayı bir rutin hâline getirmişlerdi. Kısa sürede yapbozu nasıl yapması gerektiğini çözen Aurora, bazıları yüzlerce parçadan oluşan yapbozlar da dâhil, bir ay içinde on taneden fazla yapboz tamamlamıştı. Bu yüzden Hélène, yapbozları koyduğu

dolap raflarını karıştırırken hepsinin zaten yapılmış olduğunu fark ettiğinde hiç de şaşırmadı.

“Hepsini yapmışsınız,” diye seslendi minik kızına.

“Ama!.. Şimdi ne yapacağız, anne?”

Dolap raflarının sağ tarafında, birkaç eski defter ve bir kutu boya kalemi vardı.

“Resim yapmaya ne dersin?” diye sordu annesi heyecanla.

Bu aktivite ne kadar sıradan ve basit gözükse de Hélène daha önce bunu Aurora’ya hiç önermemişti.

“Resim yapmak mı? Keçeli kalemlerle mi?”

“Evet, tabii eğer istersen.”

Resim yapmak Aurora’nın ilgisini çekmişti ve anne kız, öğleden sonralarını çizgili kâğıtlara karalama yaparak geçirdiler. Mutfak masasına oturup sırayla birbirlerine rengârenk kalemler verdiler ve her bir renkle birer çiçek çizdiler. Bu süreçte kendi yaptığı resme odaklanmış olan Hélène, ancak on beş dakika sonra kızının yaptığı resmi inceleyebildi.

“Aurora, bu muhteşem,” diye bağırdı ve elindeki kalemi heyecanla masanın üzerine bıraktı.

Büyük bir gururla gülümseyen küçük kız, henüz bitmemiş resmini mutlulukla havaya kaldırdı. Orada, Hélène’in daha önce hiç görmediği mavi yapraklı bir çiçek vardı.

Kökü olmayan bu çiçek, ipe benzer bir şeyden sarkıyordu. Arka planda ise huzur dolu bir göl resmedilmişti.

“Ama sen ne zamandan beri bu kadar iyi resim yapabiliyorsun? Ayrıca, bu çiçeği nerede gördün?”

Küçük kız omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Kötülüğün çiçeği olmalı.”

Hélène, bu yanıt karşısında afalladı ve oldukça rahatsız oldu. Bu kez, küçük kız daha şaşırtıcı bir şey söyledi.

“Yakında gölde yüzmek için geri dönecek miyiz?”

“Aurora, neden bahsettiğini anlamıyorum. Biz daha önce hiç gölde yüzmedik.”

Aurora, annesinin sakince onunla konuşma çabaları arasında resmini yapmaya devam etti.

Akşam, yağmurla karışmış olan alaca karanlık, gökkuşağı renklerini yansıtıyordu. Aurora dişlerini fırçalarken Hélène, pencerenin yanındaki sandalyede usul usul sallanıyordu. O esnada, birkaç yıl önce elini karnına koyarak bebeğini hissetmeye çalıştığı anlar aklına geldi. O zamandan bugüne hayatı ne kadar da değişmişti. Ani bir gülüş, şefkatli gülümsemesini bozdu. Derin bir nefes alırken, göğsünün altına onu rahatsız eden bir yumru oturdu.

Mutlu muydu?

Bir anda aklına gelen bu soru, bir süre zihninde gezindi.

Evet, mutluydu. Ancak yine de bu cevaptan emin olamıyordu. Bir mahkûmun ayağına zincirle bağlanmış bir

top gibi rahatsız edici bir endişe hissediyordu. Her ne kadar bu günlerin hayalini uzun uzun kurmuş olsa da bazen günlük yaşantısı ona ağır geliyordu.

“Hazırım!”

Aurora’nın bu neşeli sesi, onu karanlık düşüncelerinden uzaklaştırmayı başardı.

“Sen yatabilirsin. Ben de az sonra geleceğim.”

Hélène, karanlığın usulca içine çektiği rengârenk ufku zihninde canlandırabilmek için biraz daha bekledi. Karanlığın içine çektiği o ufukta, kendi varlığını da görebiliyordu. O esnada Aurora, odasından seslendi.

“Anne, geliyor musun?”

Hélène, tarif edilemez derecede yoğun duygularla ayağa kalktı.

“Geliyorum!”

Odasına gittiğinde küçük kızını yorganının altında, gece lambası açık bir şekilde annesini beklerken buldu. Son günlerde Hélène, geceleri uyumadan önce kızına kitap okumayı alışkanlık hâline getirmişti. Bu gece de yine ona kitap okumak üzere yatağının kenarına oturdu. O esnada, eski yatak rahatsız edici bir biçimde gıcırdadı.

“Yanlış hatırlamıyorsam son hikâyenin tamamını okumamıştık,” dedi Hélène.

Küçük kız, başını sallayarak onayladı. Hélène, kitap ayracı sayesinde nerede kaldıklarını buldu ve kaldığı yerden devam etti.

“Bu sırada periler, küçük prensese hediyelerini vermeye başlamışlar. En küçük peri, ona dünyada eşi benzeri olmayan bir güzellik; bir diğeri muhteşem bir zekâ, üçüncüsü takdire şayan bir zarafet, dördüncüsü harika bir dans yeteneği ve beşincisi ise bülbül gibi bir dans hediye etmiş...”

“Anne, dur! Yanlış okuyorsun. Bülbül gibi bir dans değil, bülbül gibi bir ses yazıyor.”

Hélène bir anda, sanki kızı küfretmiş gibi ona doğru döndü.

Ne zamandan beri okumayı biliyor, diye düşündü, dehşet verici bir şaşkınlıkla.

Kızını daha fazla rahatsız etmemek adına, ona bunu sormaktan kaçındı. Ancak, gözden kaçan bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Belli ki iki yıldan daha uzun bir süre önce gerçekleştirilen operasyon hakkında her şey, ona anlatılmamıştı. Bu konuda ona söylenmeyen, bilmediği şeyler olmalıydı.

Hélène’in dikkatini, aniden geçip giden bir gölge çekti. Başını, bir silüetin geçip gittiği pencereye doğru çevirdi. Bunu fark eden Aurora ise endişelendi.

“Ne oldu, anne?”

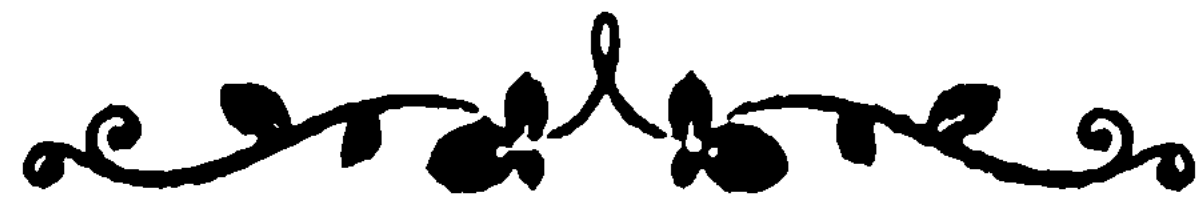
UYUYAN GÜZEL

Daireleri zemin katta olduğu için muhtemelen oradan geçen bir komşunun silüetini görmüştü.

“Hiç... Hiçbir şey,” diye kekeleydi, genç kadın. “Haklısın. Dans değil ses diyor.”

Okumaya daha fazla devam edemeyen H  l  ne, dalgın bir şekilde kitabın kapağını kapattı. Hik  yenin devamını merak eden Aurora ise yalvaran gözlerle annesine bakıyordu. Annesinin yüzünü hiç bu kadar solgun görmemişti, ona her zamankinden yabancı geliyordu.

BÖLÜM VI

Lamba kapandığında Aurora, uzun bir süre karanlıkta gözleri açık bir hâlde ve yarım açık kapıdan annesinin gelmesini umarak yatmaya devam etti. Neden kitabı bu kadar üzücü bir biçimde yarım bırakmıştı? Yanlış okuduğu konusundaki sözleri onu incitmiş olabilir miydi? Umudunu yitirerek arkasını döndü. Bu pozisyonda, binanın yanındaki sokağı görebiliyordu. Sokak lambalarının loş bir ışık yaydığı tuğla duvara, dalgın dalgın bakıyordu.

Pencerenin alt kısmındaki bir şey dikkatini çekti.

Aurora ayağa kalktı. Çıplak ayakları cilalı ahşap zeminde gezinirken pencereye yaklaştı. Orada, oldukça tuhaf işaretler olduğunu fark etti. Küçük kız, bunların aslında

el izi olduğunu fark etti. Sanki bir adam, terli avuçlarını buraya dayamış gibiydi. Küçük kızın gözleri şaşkınlıktan irileşti ve minik ellerini, kendi elinden neredeyse üç kat daha büyük olan bu el izlerinin üzerine yerleştirdi. Camın soğukluğu tenine geçti. Ancak, o anda tuhaf bir şey fark etti; küçük parmaklarının izinin olması gereken yerde sadece bir boşluk vardı. Aurora, şaşkınlıkla elini pencereden çekti ve yatağına döndü.

Bir dakika sonra, tatlı bir uykuya daldı.

* * *

Nerede oldukları belli değildi. Her yer, sanki karanlık onları eritip sıvılaştırıyormuş gibi buharlaşıyordu.

Aurora, başını salladı. Alnına akan birkaç damla teri koluyla silerken, terinin sıcak ve yapışkan bir sıvıyla karıştığını hissetti. Koluna baktığında bunun iğrenç, kanlı bir yara olduğunu fark etti. Şaşırtıcı bir biçimde, buna pek önem vermedi. Düşünceleri, zincirinden kurtulmuş bir sürü misali zihninde sağa sola koşuşuyordu. Tekrar yürümeye başladığında, arkasından ağır bir şeyin sürüklendiğini hissediyordu. Bir süre sonra, attığı her adımda arkasındaki çimleri biçen bir balta taşıdığını fark etti. Fakat böyle ağır bir baltayı taşıyacak gücü nasıl bulmuştu? Bunu kendisi de bilmiyordu. Pek anlamlandıramadığı bir amaçla, ormanda bulunan kulübenin etrafında yürümeye devam etti. Çevresindeki ağaçların o kadar çok yaprağı vardı ki bu yapraklar, yıldızların yaymakta olduğu ışığı engelliyordu. Karanlık, daha önce hiç bu kadar zifiri olmamıştı. Aurora, yıldızların ışığından dahi izole edilmiş bu kulübenin duvarlarını zar

zor seçebiliyordu ama bu önemsizdi; o, zaten nereye gideceğini biliyordu. Ağaçlar, kendilerine resmen işkence eden rüzgârın altında ulumaya başlamışlardı. Rüzgârın ıslığı, ağaçların dalları arasında korkunç bir enstrüman gibi güçleniyordu. Sanki tüm doğa ölüyor gibiydi. Ayağı ağaç köküne takılan küçük kız sendeledi, neyse ki dengesini kaybetmeden kendini toparlamayı başardı. Sol kolu tamamen kanla kaplıydı. Kan, nemli toprağın üzerine damlıyordu. Dönüp arkasına baktı, koruluktaki ağaçların sayısı ne kadar az olsa da onları sayması pek mümkün değildi.

Kendini, her yerde olabilir, diye düşünürken buldu.

Aksak adımlarla yeniden yürümeye başladı. Aurora, topal olduğunu hissediyordu. Üst üste yığılmış bir yığın ağaç kökünün etrafından dolaştı, birkaç çalıya bakındıktan sonra gözünü yakınındaki ağaçların tepelerine dikti.

Buraya tırmanacak zamanı olamazdı...

Ölü yapraklar, ayaklarının altında hışırdıyordu. Ardından sürüklenen baltanın sesini hâlâ duyabiliyordu. Gerekirse ormanın her köşesini aramaya hazırdı. Aurora, dudaklarında sakın bir gülümsemeyle sola doğru döndü.

“Hadi, göster kendini seni küçük piç,” diye bağırdı alaycı bir ses tonuyla.

Ancak duyduğu tek şey, rüzgârın uğultusuydu.

Baltasını sürüklemekten bıkan Aurora, onu iki eliyle kaldırdı. Baltanın paslı demirinin kokusu ciğerlerine doldu. Bu saklambaç, yaklaşık olarak on dakika sürdü. Küçük kızın kolundaki kendi kendine iyileşmesi mümkün olmayan yara, kıyafetine

sürekli kan bulaştırıyordu. Önlüğü ve kot pantolonu, kandan kıpkırmızı olmuştu.

Aurora, bir kez daha avıyla alay etmeye yeltenirken etrafında bir hareketlilik fark etti. Ses çıkarmamaya dikkat ederek usulca başını çevirdi. Orada, çalılarının altında toprağa dayalı bir el belirdi.

“Nihayet buradasın!” dedi sevinçle.

Aurora, baltasını sessizce başının üzerine doğru kaldırdı; tüm gücüyle saldırmaya hazırdı. Ancak bu hareketi nefesini kesti. Yönünü şaşırarak, ağır baltasını hareketsiz ele doğru indirdi. Hedefini az kalsın ıskalıyordu. Balta, yalnızca çalılarının altındaki elin ucuna değdi. Keskin balta, küçük parmağı keserek toprağa saplandı. İnsanın yüreğini parçalayan bir inleme, karanlığı deliyordu. Aurora, baltayı bırakmadan önce kopan parmaktan fişkıran kanı gördü. Ardından, bir gölge, çalılarının arasından hızla çıktı.

“Gel buraya!” diye bağırdı Aurora, baltasını saplandığı yerden çıkarırken.

Ve karanlık, onu geri dönüşü olmayan bir dalga gibi yuttu.

* * *

Aurora’nın dudakları, gözlerinden önce açıldı. Odasına dönmeden, bir uluma sesi duyuldu. Küçük kız, pencere-deki yansımasına dönük biçimde ayakta duruyordu. Baltayı hâlâ elinde tutuyormuşçasma kasılan sağ eli titriyordu ve ayakları kaskatı kesilmişti. Aurora, annesi odasının kapısını açtıktan kısa bir süre sonra çığlık atmaya başladı.

“Aurora, bana bak!” diye bağırdı Hélène.

Küçük kız aniden çığlık atmayı bıraktı. O ana kadar tarif edilemeyecek bir hiçliğin içinde hapsolmuş gözleri, kendisine bakmakta olan bu tanıdık yüze odaklanmıştı.

“Anne,” diye fısıldadı.

Çocuğunu hızla kucağına alan Hélène, bu iki heceyi duyduğunda az da olsa rahatlamıştı. Küçük kız ağlamaya başladı.

“Bana neler oluyor, anne?”

Annesi bir süre cevap vermekten kaçındı. Sadece, onu kucağında sallamakla yetindi. Burnunu kızının altın rengi saçlarına gömerek korkmuş yüzünü kızından sakladı. Kızını, odanın ortasında durup dururken çığlık atarak gördüğünde kanı donmuştu. Yoksa gece terörü geri mi dönmüştü? Buna karar vermek için henüz çok erkendi ama bu endişe, bir yumru gibi boğazına oturmuştu.

“Kâbus gördün,” diye fısıldadı Hélène. “Herkes kâbuslar görür.”

Ancak Hélène, içten içe yalan söylediğinin farkındaydı. Bu kâbusların, diğer insanların gördüğü kâbuslara hiçbir şekilde benzemediğinden emindi. Aurora, diğer çocuklara benzemiyordu; onlardan çok farklıydı.

Peki, o nasıl bir çocuktu?

Hélène, çenesini sıktı ve gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. İsteddiği tek şey, kızının artık mutlu olmasıydı. Onun

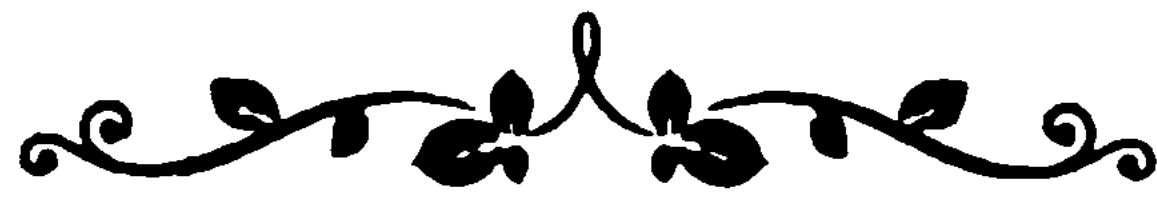
tüm yaralarını iyileştireceğine, çığlıklarını susturup acılarını dindireceğine dair kendi kendine söz verdi.

Uzarlarda çalan bir anın yumuşak notaları, başını döndürmüştü. Aurora'nın gördüğü her şey, halüsinasyondan mı ibaretti? Usulca sallanan Aurora, görmüş olduğı korkunç rüyayı hatırlamaya çalışıyordu.

Pencereye bakıp camın altında görmüş olduğı o izleri aradı.

Yağmur, hepsini alıp götürmüştü.

BÖLÜM VII

Vaftiz günü geldiğinde Aurora, henüz üçüncü doğum gününü kutlamıştı. Hélène, başlarda tereddüt etse de ebeveynlerinin ısrarı üzerine kızının bu ilk kutsal töreninin yapılmasını kabul etti. Ateist bir anne olan Hélène, yine de o gün bu kutsal tören için kiliseye gitti. Bu törene, Montreal’de bir konferans için toplanmış meslektaşlarını da davet eden Doktor Giguère de katıldı.

Hem uzak hem de yakın aile bireyleri, doktorlar ve arkadaşlardan oluşan kalabalık bir grup, kilise meydanında toplandı. Selamlaşma faslı oldukça yorucu geçti. Hélène, birçok insanla tanışıp tokalaştı ancak sonrasında bu insanların isimlerini dahi hatırlamıyordu. Küçük Aurora ise insanlar üzerinde büyük bir hayranlık uyandırmıştı.

Oraya gelen insanlar, bu yaşıta kendini bu kadar güzel ifade edebilen ve böylesine uslu bir kız görmemişlerdi. Bu iltifatlar çoğaldıkça H  l  ne, onlara karşı kendini daha az saygıdeğer hissetmeye başlamıştı. Bu duygu, hain bir gölge gibi peşini bırakmıyordu. Ailesinden birkaç kişiyle sohbet ederken göz ucuyla kızını izliyordu. Küçük kızının etrafı, kendisini alkışlayan insanlarla   vriliydi. O esnada, babası endişeli bir şekilde ona seslendi:

"Hélène?"

"Evet, evet. Özür dilerim. Seni dinliyorum."

“İçeri girme vakti geldi.”

Hélène, mihrabın yanında bulunan banklardan birinde yerini aldı. Dini formalitelere karşı pek ilgisi yoktu. Yalnızca, rahibin mihrapta yankılanan sesini duyuyordu. Ancak vitray* camlara, heykellere ve kilisedeki süslemelere karşı büyük ilgi duyuyordu. Orada resmedilen sahneleri ise tam olarak anlayamıyordu. Coşku içinde donmuş din-dar varlıklar, sessizliklerini taş duvarların sonsuzluğuna hapsetmişlerdi. Güneş ışığı ve güpegündüz yanan mum-lar, altın rengi süslemelerin üzerinde ışıltı ışıltı parlıyordu.

O, inançlı biri değildi ama yine de...

Buranın boğucu ihtişamı, iliklerine kadar işliyordu. Yüreğini tuhaf bir soğukluk kaplamıştı. Bir şeylerin doğal dengesini bozmak, bir tür saygısızlık mıydı? Hélène,

• Birbirine bağlı kurşun bölmelere yerleştirilmiş renkli cam parçalarından oluşan, saydam pencere süslemesine veya resmine denmektedir. – ed.n.

çocuğunun genetiğiyle oynanmasına izin vererek Tanrı'ya karşı saygısızlık etmemiş miydi? İçine işleyen bu rahatsızlık duygusu, aniden ellerine bakmasına neden oldu. Elleri, farkında olmadan birbirine bağlanmıştı. Kısa bir nefesin ardından, bu bağı çözdü; başını kaldırdı ve iki yanında çocukların bulunduğu, rahibin parmaklarını alnına değdirdiği kızına baktı. Kutsal su, sırtındaN yavaşça akıyordu. Genç anne, sessiz kalabalığı izlemeye başladı. Düzinelerce yabancı, çenelerini kaldırıp dimdik durarak törene katılıyordu. Az ileride, kendi aralarında fısıldaşan araştırma ekibinden doktorlar, ihtiyatlı biçimde tokalaşmak için ellerini ona uzattılar. Hélène, en uç kısımda, duvara yaslanarak başı öne eğik bir biçimde duran adamı görünce içinde hoş olmayan bir ürperti hissetti. Kollarını bağlamış duruşu, tamamen bir ilgisizlik belirtisi olsa da Hélène, bu adamın uzaktan uzağa Aurora'yı izlediğini biliyordu.

Kim olabilirdi ki bu adam?

Onu tamımıyordu ama bir yandan da onu daha önce hiç görmediğini söyleyemezdi. O esnada, adam usulca Hélène'e doğru döndü ama Hélène, adamın yüzünün tamamını göremiyordu. Bu yabancı adam, umursamaz bir biçimde büyük kapıyı açarak birkaç saniye içinde oradan uzaklaştı. Bu anları dikkatle izleyen Doktor Giguère, Hélène'e bir işaret yaptı. Hélène, kalbi hızla atarken heykel sütununun etrafından dolaşarak dışarı çıktı. Kilise meydanına varır varmaz, omuzlarına bu gizemli adam yüzünden büyük bir ağırlık çöktüğünü hissedebiliyordu. Ciğerleri-

ne dolan tüm havayı derin bir nefesle dışarı verdi. Doktor Giguère ise hızla otoparka doğru koştu. Orada birkaç tur atmış olsa da hiçbir şey elde edemedi geri döndü.

“Onun burada ne yaptığını bilmiyorum,” dedi.

“O kimdi?” diye sordu Hélène, büyük bir merakla.

Doktor yavaş yavaş yürürken dalgın bir biçimde kravatını düzeltti. Yüzünde oldukça sıkıntılı bir ifade vardı.

“Sébastien. Ben... Onu yıllardır görmemiştik,” dedi daha fazla açıklama yapmadan.

Onlara yaklaşan ayak seslerini duyunca sesin geldiği yere doğru döndüler. Diğer araştırmacılar da dehşete kapılmış bir biçimde onların yanına geliyorlardı.

“Onu buldun mu?” diye sordu içlerinden biri.

Doktor Giguère, başını salladı.

“Görünüşe göre, ortadan kaybolmak gibi bir yeteneği var,” dedi alay ederek.

“Sébastien kim?” diye sordu Hélène yeniden.

Doktorlar, birkaç saniye tuhaf bir biçimde birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Doktor Giguère, ensesini kaşıyarak cevap verdi:

“Başlangıçta, o da araştırma grubumuzdaydı. Farkında olmasan bile onu hastane koridorlarında muhakkak görmüş olmalısın.”

Bu sözler üzerine hastanedeki, doktorun ofisindeki görüntüler genç kadının zihninde canlanmaya başladı.

“Biz, sizin durumunuzu araştırmaya başladığımızda o, her şeyi bıraktı ve gitti. Kameralardan, onun hastaneden çıkıp gittiğini gördük. Ardında ne bir not bıraktı ne de bir e-posta gönderdi. Hiçbir şey söylemeden çekip gitti ve bir daha da onu görmedik.”

Hélène’in, isminin Tom olduğunu hatırladığı bir araştırmacı onlara yaklaştı.

“Neden her şeyden vazgeçip gittiğine dair bir fikrimiz yok. Bunu yapmak için hiçbir sebebi yoktu. Hatta o, bu çalışma için en motive olammızdı. Çalışmayı hiç bırakmamıştı. Bazen onun hiç uyumadan çalıştığına bile inanıyorduk.”

Giguère, hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Başına bir şey gelmiş olmalı,” dedi kalabalık caddeye doğru dönerek. “Çok ciddi bir şey...”

“O artık sadece bir gölge,” diye ekledi Tom.

Hélène, kilisenin içinde, törenin sona erdiğine dair bir anons yapıldığını duyunca mutlu bir ifade takındı. Az sonra, büyük bir kalabalık kiliseden dışarıya akın edecekti.

Doktor Giguère başını öne eğdi.

“Asla açıklanamayacak sırlar...”

* * *

Hélène, bu törene pek ilgi duymadığını tüm aile üyelerine ve arkadaşlarına açıkça belirtmişti. Aynı gün öğleden sonra, üniversitedeki yüksek lisans derecesinin önemli bir parçası olan tezini yazmaya başlamak zorundaydı. Misafirleri tek tek selamlamak için kilisenin önünde bekledi. Küçük kıza peluş hayvanlar, oyuncak bebekler ve kitaplarla birlikte birçok çeşitli hediye verilmişti. Büyükanne ve büyükbaba da kızlarını, böyle güzel bir çocuk dünyaya getirdiği için kutladılar. Küçük kız, takım elbiseli adamlardan birinin öne doğru çıkıp onlara doğru geldiğini görünce tatlı bir sesle sordu:

“Siz kimsiniz?”

Doktor Giguère, muhatabının hizasına gelmek için çömeldi ve kocaman gülümsedi. Hélène, bu sahneyi göz ucuyla ve endişeli bir biçimde izliyordu. Aurora’nın doğumunun temelinde, böyle eşsiz bir operasyonun yer aldığını ona hiç anlatmamıştı. Bu, büyük bir sırdı. Zaten anlatsa bile ne anlayacaktı ki? Anne, doktorun bu olayla ilgili ona hiçbir şey söylememesini umuyordu.

“Ben senin ve annenin sağlıklı olmasına yardımcı olan bir doktorum,” dedi.

Hélène, rahat bir nefes aldı.

“Doktor musunuz?”

“Evet, kesinlikle.

“Doktorları sevmem.”

Giguère, onları dikkatle dinlediğini bildiği genç anneye doğru döndü ve şaşkın bir bakış atarak güldü.

“Eh, peki. Ama unutma ki doktorlar, küçük sorunlarınızı çözmek için varlar. Onlardan nefret etmek için pek geçerli sebepler yok,” diyerek nazikçe kendini savundu.

“Benim sorunlarımı çözemediler.”

Bu kez, doktorun gülümsemesi yerini şaşkınlığa bıraktı. Hélène endişelenerek müdahale etti.

“Hangi problemlerinden bahsediyorsun, Aurora,” diye sordu endişelenerek. O da kızının yanına çömelmişti.

Küçük kız, ona hediye edilen yeni bebeğine sarılmıştı.

“Sesler,” dedi boğuk bir biçimde. “Her yerde olan sesler.”

Hélène, yeniden doktoruyla göz göze gelmeye çalıştıysa da olmadı ve bu kez, dalgın bir biçimde küçük kızına baktı.

“Hangi sesler?” diye sordu Giguère. Elinden geldiğince kayıtsız kalarak bu, önemsiz bir şeymiş gibi davranmaya çalışıyordu.

Aurora hareketsiz biçimde, bir noktaya kitlenmiş bakıyordu. Parlak mavi gözlerinden ne olduğu anlaşılmayan bir parıltı geçti. Gözlerini kırıştırdıktan sonra cevap verdi:

“Gitmiyor muyuz anne? Acıktım,” dedi umut dolu gözlerle annesine dönerek.

Anne ve doktor, sorularının cevabını alamayacaklarını anladılar. Doktor Giguère ayağa kalktı.

“Bir şey olursa beni nerede bulacağını biliyorsun,” diye fısıldadı Hélène’e. “Kendine iyi bak.”

Tatlı bir ifadeyle küçük kızını selamladı ve arabasına doğru yürümeye başladı. Bu arada, tüm konuklar kiliseden ayrılmışlardı; H  l  ne ve kızı, orada yalnızlardı. Kili-se binası, dairelerine bir kilometreden daha yakın olduğu için eve yürüyerek döndüler. Hava son derece ılıktı. Sıcak bir güneş, yaz mevsimine hazırlanan mahallenin sokak-larını aydınlattı. Birkaç kafenin  n  çoktan sandalyelerle ve masalarla donatılmıştı; müşteriler, tatlı bir fon müziği eşliğinde bira içerek sohbet ediyorlardı. H  l  ne, d kk n-ların önünden geçerken i ten i e bu insanları kıskanıyor-du. Bir akşam, tek başına dışarı  ıkmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu... Arkadaşlarla i ki içip eğlenmek mi? Yoldan geçen biri ona hafifçe çarptığında o, yolda durmuş bir bistronun menüsünü inceliyordu. Aniden bir el, soğuk bir tavırla H  l  ne'yi kolundan tutup k  k kızı kenara itti.

"Ama... Bu da ne? Ne oluyor?"

Bunun, kilisedeki o yabancı olduğunu görünce donup kaldı. Hava bu kadar aydınlıkken bile, ismi Sébastien olan bu adamı hâlâ tanıyamıyordu. Yüzünü kaplayan bir sakalı ve gözlerinin altında belirgin göz altı torbaları vardı.

“Ormana gitmesine sakın izin vermeyin,” diye emretti sertçe. “Onun kam, asla geçmişe karışmamalı. Ölebilirdi...”

"Orman mı? Ha... Hangi orman?"

UYUYAN GÜZEL

Kalbi şiddetle çarpan Hélène, korkudan kekeliyordu. Adam, kolunu o kadar sert sıkmaya başlamıştı ki genç anne acıdan inledi. Kafelerin önünde onları izleyen kalabalıktan mırıltılar yükseliyordu.

“O... O hangisinden bahsettiğimi çok iyi biliyor,” dedi işaret parmağıyla Aurora’yı işaret ederek.

Ve hepsi bu kadardı.

Sébastien adındaki bu adam, ilk ara sokağa girerek hızla yanlarından ayrıldı. Korkudan titreyen genç anne ise hızla kızına sarıldı.

“İyi misiniz, hanımefendi?” diye sordu kafedeki bir müşteri.

“Evet, evet iyiyim. Teşekkür ederim,” diye cevapladı titreyen bir sesle.

Aurora'nın altın rengi saçlarını okşarken kendini gevşetmek için hafifçe sallandı.

Ölecekti, diye tekrarladı kendi kendine. Ardından, adamın tüm bu sözlerini bir saçmalık olarak değerlendirdi.

Günler ilerledikçe, kendi çocuğunu tanımama duygu-
su daha da büyüyordu. Sébastien'm bilip onun bilmediği
ne olabilirdi? Hastaneden gizemli bir şekilde çıkıp gitmiş
olması, kaygılarını daha da artırdı. Gitmesinin bir sebebi
vardı ama neydi? Ormanla ilgili bu uyarı ne demek olabi-
lirdi? Hélène, Giguère'in ona söylemediği şeyler olduğun-
dan şüpheleniyordu. Operasyonla ilgili her şeyin ayrıntı-

larını açıklaması gerektiğini düşünmeye başladı ve ertesi gün onu aramaya kadar verdi.

“Eve dönüyoruz.”

* * *

Hélène’in eve girer girmez yaptığı ilk şey, banyoya koşmak oldu. Aynaya bakmaktan kaçınıyordu. Soyundu ve sıcak suyun, acısını dindireceği düşüncesiyle duşa girdi. Suyun hızlı ve gürültülü akışı onu rahatlattı; kendini, rahat bir nefes alırken buldu. Üzerine çökmüş bu ağırlık, buharla uçup gitmiş gibiydi. Duştan çıktı, kurulandı ve üzerine rahat, bol bir şeyler giyindi. Ardından, evdeki sessizlik dikkatini çekti. Hélène, bir süre hareket etmeden bekledi. Ses yoktu...

“Aurora,” diye seslendi.

Cevap yoktu.

Üzerindeki rahatlık, bir anda binlerce parçaya bölündü. Kapıyı açtı ve birkaç dakika önce Aurora’yı bırakmış olduğu salona doğru koştu. Aniden durduğunda, ıslak ayakları yerde kaydı. Aurora oradaydı. Yalnızdı ve ona verilmiş olan tüm hediyeler, masaya yayılmış bir hâldeydi. Annenin kalbi, göğsünden çıkacak gibi çılgınca atmaya devam ediyordu.

“Tatlım, sana seslendiğimde bana cevap vermelisin.”

Küçük kız tepki vermedi. Hélène, elinde hareket ettirdiği bir nesneye sabit bir şekilde baktığını fark etti. Hélène, kaşlarını çatarak yaklaştı ve korkuyla ellerini göğsün-

UYUYAN GÜZEL

de birleştirdi. Aurora'nın parmaklarının arasında, deri zincire bağlı bir kolye vardı. Bu kolyenin ucunda, mavi bir çiçek motifi vardı. Bir süre sonra Hélène, bu mavi çiçeği hatırladı.

"Bu, senin geçen yıl çizdiğin çiçek."

Buna karşılık olarak Aurora, onu parlatacak bir yanıma arayarak bu kolyeyi hareket ettirmeye, Hélène ise olağanüstü işçiliği olan bu kolyeyi incelemeye devam etti.

"Onu nereden buldun?" diye sordu.

“Kolye, onun altındaydı,” dedi küçük kız, masanın üzerindeki hediye paketini işaret ederek.

Küçük kız, kolyeyi boynuna taktı.

"Bana yardım eder misin, anne?"

Cevap vermeme sırası Hélène'deydi. Düşünceler arasında kaybolmuştu ve bakışları, tüm odağını kaybetmişti.

"Tabii ki tatlım, yaklaş bana."

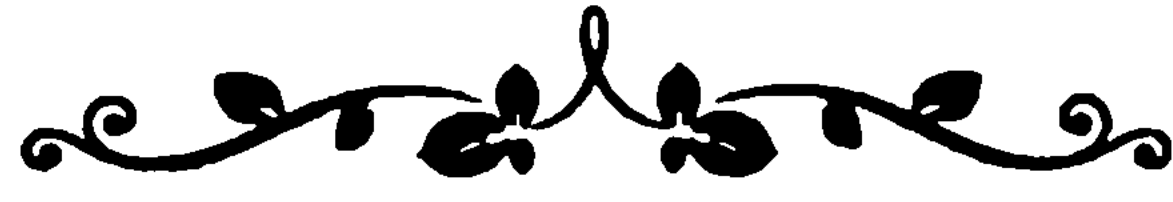
Kolye bir anda takıldı ve Aurora, evin girişindeki aynaya doğru koştu.

"Harika," diye bağırdı kendini farklı açılardan izleyerek.

Hélène o esnada fark etti ki kolye, çocuğunun gözleriyle aynı renkteydi.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM VIII

yak izlerini takip et.

Doyumsuz toprağın içtiği kan damlaları ve kırılan dallarla kendine yol göster.

Vücudu, tıpkı sızdıran bir varil gibi amansızca dışarı aktığı için fazla uzağa gidemez.

Aurora, sırtının alt kısmında ve bacağında bir sertlik hissederek yavaşça ayağa kalktı. Eliyle, baltanın sert sapını okşadı ve yukarı kaldırdı. Kırmızı bir damla, baltanın demir ucundan ahşap sapına doğru kendine bir yol çiziyordu.

Aurora alaycı bir biçimde, bu kan damlasını serçe parmağıyla aldı. Kan damlası, şimdi parmağında titriyordu. Daha fazla beklemeden parmağını ağızına götürdü ve gözlerini huzurla ka-

pattı. Aurora, hemoglobinin dilinin üzerinde dağılarak boğazına battığını hissedebiliyordu.*

Az önce ona büyük bir keyif veren bu ziyafetten sonra, hâlâ aç hissediyordu.

Kanla kaplı ağzı, daha fazlasını istiyordu.

Çığlık atmak istiyordu.

Ormanın karanlığında yürümeye devam ederken çığlığı, hırultıya dönüştü. Bu orman, ona çok tanıdık geliyordu. Zifiri karanlığa rağmen tüm engelleri aşarak yürümeye devam ediyordu. Ölü yapraklara düşen kan damlaları, zehirli bir ekmek kırıntısı gibi ona yol gösteriyordu. İki seçenek vardı: ya kan kaybından ya da bu baltanın ucunda ölecekti. Yarasına tampon yapması düşüncesi, Aurora'yı hiç endişelendirmiyordu. Tampon yapmak, o aptalın aklına bile gelmezdi.

Gölün hatları kısa süre içinde netleşti. Hilal şeklindeki ay, oraya yansıyarak gölün ışığını yansıtmayı başardı. Kıvrık dallarını gölün dalgalarına doğru yaslayan ağaçların arasında boğulmaya çalışıyor gibiydi.

Aurora, iki kütüğün arasında durdu. Dağınık yapraklar ve ayak izleri, avının dinlenmek için buraya geldiğini gösteriyordu. Çevreye bir süre bakındıktan sonra bundan emindi; kan izleri, burada son buluyordu.

* Alyuvarların yapısında bulunan, dokulardan karbondioksidi akciğerlere, akciğerlerden oksijeni dokulara taşıyan, demir içeren ve kana kırmızı rengini veren proteindir. – ed.n.

Aurora, binaya giden en hızlı yolu kullandı. Ortasında, küllerin üzerinde bir kazan bulunan açıklığı geçti. Yan tarafta, etrafa saçılmış birkaç sandalye vardı.

Bir dakika sonra, kapının kolunu çevirdi.

Kapının açılmaması pek sürpriz olmadı. Kapı kolunun üzerindeki kan lekesini gören Aurora'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Zavallı adam, evin tek girişini kilitlerken bir ayrıntıyı unutmuştu: Aurora'nın elinde bir balta vardı. Aurora, bir adım geri gelerek kolunu kaldırdı ve baltasını, tahta kapıya doğru indirdi. Ağır baltanın kapıya çarpmasıyla bir çatlak oluştu. Baltayı keskin bir hareketle yerinden çıkaran küçük kız, yeniden kapıya doğru indirdi. Kapının mandalı şingirdadı, bir tahta parçası havaya uçuştu ve bir kahkaha yükseldi.

Aurora, gülmeden edemiyordu.

Vurduğu her bir balta darbesi, neşesine neşe katıyordu. Kahkahaları arasında nefes almaya çalışarak baltasını kapıya defalarca indirdi. Sonunda, kapıdan geriye kalanlar toz hâline gelmişti. Geriye yalnızca, kapının mandalının duvardaki sabit yuvası kalmıştı.

Ondan kaçan genç, tüm ışıkları kapatmaya özen göstermişti. Aurora, ışıkları yeniden açabilirdi ama bu karanlık, ona keyif veriyordu.

Buranın her milimini çok iyi biliyordu.

"Neredesin?" dedi alaycı bir sesle, hâlâ gülmeye devam ederek. "Seni bulacağımı çok iyi biliyorsun."

Aurora, her adımında baltanın ucuyla duvara vuruyordu.

Gitmesi gereken ilk yer salondur ve bu odanın sonunda da kilerlere inen bir merdiven vardır. Buraya bakmanın bir manası yoktur. Avı, bodrum kata inecek kadar cesur olamazdı. Aurora'nın, avını giriş katta aramaya devam etme sebebi buydu. Bina genel olarak küçüktü; birkaç köşe bucağı bulunan mutfak dışında, çocuğun saklanabileceği yalnızca iki yer vardı:

Onun odası ya da küçük kız kardeşinin odası. Hafif bir tıkırtı duymuştu. Nihayet hedefine yaklaşıyordu. Az önce, bir kapı usulca kapatılmıştı.

"Geliyorum!"

Aurora, gencin odasına girmeden önce baltasını tekrar duvara vurdu. Ayın zarif ışığı, kirli pencereden içeri sızıyordu. Küçük kız, odanın ortasında hareketsizce durdu ve bu avın her saniyesinin tadını çıkardı.

Kontrol ettiği ilk yer, akla en kolay gelecek yerdi: yatağın altı. Ancak orada kimse yoktu. Aurora, güçlkle doğruldu. Sirtına aldığı darbe, ona engel olmaya devam ediyordu. Birkaç saniyelik sessizlik, boğuk bir nefesle bozuldu. Aurora haylazca gardıroba doğru yöneldi. Hâlâ bir çocuk gibi davranan gencin düzensiz nefes alış verişlerini duyabiliyordu. Kan izleri, sürgülü kapının kenarına bulaşmıştı. Ayağı, yerdeki ahşap döşemeleri gıcırdatıkça nefes alış verişleri de hızlanıyordu.

"Öldür onu! Öldür onu!"

UYUYAN GÜZEL

Elindeki baltayı ikinci kez kaldırdı.

Bu kez, hedefini ıskalamayacaktı.

Boşta kalan eliyle, dolabın kapağını sertçe açtı.

* * *

"Aurora!" diye bağırdı Hélène, ağlamaklı bir sesle.

Küçük kız, donup kalmıştı. Uzaklardan gelen tahta çanın sesi kayboluyordu.

Gecenin bir yarısı, dolabın önünde öylece durmuş ne yapıyordu? Titreyen küçük elini dolabın kulpundan çekti ve omuz hizasının üstünde anlamsızca duran diğer kolunu indirdi. Annesine attığı bakıştan, neler olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı belliydi.

“Yine ılık atıyordun,” dedi H  l  ne, ona yaklaşırken.
Bir gece terörü daha...

Kızını kollarına aldı ve şefkatle sırtını okşadı.

"Gardıropta ne gördün?" diye sordu, kısa bir süre sonra.

Aurora, kendini boşlukta hissediyordu; her kâbustan sonra olduğu gibi yine aklmda hiçbir şey kalmamıştı. Yalnızca, belli belirsiz, rahatsız edici izlenimler vardı.

“Bilmiyorum,” diye ağlamaya başladı. “Bilmiyorum, anne.”

Hélène, dolaba baktığında baştan ayağa bir ürperme sardı vücudunu. Ya orada gerçekten biri varsa? Anne, kızını geriye çekti ve dolabın sürgülü kapısını tamamen açtı.

Hiçbir şey yoktu.

Orada, Aurora'nın zihnindeki canavarlardan başka hiçbir şey yoktu.

* * *

"Yani, bu gece terörü ile önceki arasında yaklaşık olarak bir yıl olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu Doktor Giguère.

Hélène, başını sallayarak doğruladı.

"Ve Aurora, bunların hiçbirini hatırlamıyor. Tabii, bu konuda konuşmak ya da gördüklerini bana anlatmak istemiyor da olabilir."

"Kâbuslarını hatırlamıyor olması son derece normal. Gece terörü yaşayan kişiler, genelde uyandıklarında gördükleri kâbusları hatırlamazlar."

Doktor, derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini kısarak dirseklerini masaya dayayıp yaklaştı.

"Aurora'nın son yaşadığı gece teröründen önceki gün ne yaptığınızı hatırlıyor musun?"

"Ben..."

Genç anne, hiçbir fikri olmadığını söylemek konusunda acele etmekten kaçındı. Olağan dışı hiçbir şey olmamıştı; en azından, ilk başta öyle düşünüyordu... O gün ne olmuştu?

“Ona bir hikâye okumuştum,” Zihnindeki düşünceleri takip edebilmek için gözlerini kısıtı. “Aurora... Hatta o, bir yerde yanlış okuduğum için beni düzeltti. Gerçekten de bir kelimeyi yanlış okumuştum. Ama bu kitap yeniydi. Yani, daha önce hiç okumamıştık.”

Hélène’in gözleri büyümüştü.

“Ve hemen öncesinde, resim çizmiştik. Beni bir kez daha şaşırtmıştı. Onun bu kadar yetenekli olduğunu hiç fark etmemiştim.”

Giguère, deri sandalyesinde dik bir şekilde oturarak ellerini burnunun altında birleştirdi. İlgiyle onu dinliyordu.

“Ne çizdi?”

“Mavi yaprakları olan bir çiçek,” diye yanıtladı Hélène.

Son heceyi söylerken çok kararsız kalmıştı. Aslında, kendisini hâlâ rahatsız eden bir şeyi anlatıp anlatmamak konusunda da kararsızdı: Aurora’ya hediye edilen kolye ve Sébastien ile olan karşılaşması. Genç kadın, sağındaki duvara doğru döndü.

Sekiz araştırmacının bir arada bulunduğu o fotoğraf, kaldırılmıştı.

“Hélène, kızınla birkaç dakika geçirmeme izin verirmisin?” diye sordu doktor.

“Evet, elbette,” diyerek kabul etti, sıkıntılı bir biçimde. “Onu getireyim.”

Küçük kız, kapının diğer tarafında, bekleme odasında. Hélène, onu odanın köşesindeki kitap rafında duran bir kitabı karıştırırken buldu.

"Aurora, doktor seni görmek istiyor."

Küçük kız, hiçbir soru sormadan ayağa kalkıp içeri girdi.

"Kapıyı arkanızdan kapatın, lütfen," dedi doktor, yumuşak bir sesle.

Hélène, bir sandalyeye oturarak çantasını ayaklarının yanına koydu. Orada oturmuş beklerken Aurora'nın yan koltuğa bıraktığı kitabı fark etti. Dikkatini dağıtacak bir şey bulmak hoşuna gitmişti. Kitabı eline aldı ve ismini okumak için ön yüzünü çevirdi:

"21. Yüzyıl Şiirleri"

* * *

"Nasılsın Aurora?"

"İyiyim."

Küçük kız, bir önceki gün tanıştıkları için Doktor Giguère'i biliyordu ancak ilk kez onunla yalnız kalıyordu.

"Annen, kötü rüyalar gördüğünden bahsetti."

Çocuğun tepkilerini görmek için bekledi ancak küçük kız, hiçbir tepki vermemişti.

"Bu kötü rüyalarla ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musun? Kafanda canlanan bir şeyler var mı?"

Aurora, omuzlarını silkerek başım hayır anlamında salladı. Doktor aniden tavrını değiştirerek sevinçle, çekmecesinden birkaç kalem ve kâğıt çıkardı.

“Annen bana, çok güzel resim yaptığını söyledi. Bu doğru mu?”

Bir kafa sallama ve minik yüzüne yayılan geniş bir gülümseme, bunu doğrular nitelikteydi.

“Benim için de bir sanat eseri yapmanı isterim. Hoşuna gider mi?”

Küçük kız, buna cevap olarak kâğıdı önüne çekerek kalemi eline aldı.

“Aklına gelen ilk şeyi çiz,” dedi Giguère. “Ne çizeceğini uzun uzun düşünmeni istemiyorum. Aklına gelen ilk şeyi çiz.”

Bu talimatlara hiç gerek yoktu aslında. Aurora, çoktan çizmeye başlamıştı. Elinde sadece siyah bir kalem olduğu için, bir nesnenin dış hatlarını çizmeye başladı.

Küçük kızın parmakları, onun adına düşünüyordu sanki; kalemin ucu, ardında siyah bir mürekkep izi bırakarak aralıksız birçok çizgi çiziyordu. Önce, kavisli bir şey çizdi; ardından da düz bir yüzey. Masanın diğer tarafından bu resmi baş aşağı inceleyen doktor, temkinli davranmaya özen gösteriyordu.

Tek kelime etmeden, küçük kızın kalan ayrıntıları çizmesini bekledi. Yalnızca bir daire şeklinde olan şey, yavaş

yavaş bir kazan şeklini alıyordu. Arka plan, hilal şeklindeki Ay'ı ardına saklayan ağaçlarla doluydu ve kazanın altına, alevler eklenmişti. Yapılan resmin muazzamlığı Giguère'i şaşırtmıştı ama onu şaşırtan başka bir şey vardı ki o da Aurora'nın bu resmi ne kadar hızlı yaptığıydı. Bir otomat gibi düşünmeden, büyük bir hızla çiziyordu.

Bir süre sonra küçük kız, bu gitgide daha iyi hâle gelen resimden başını kaldırıp baktığında doktor, kızın resmi hiç bakmadan çizdiğini fark etti. İstemsizce geriye doğru gitti ve kıza bakmaya başladı. Küçük kız, yalnızca on saniye sonra kalemi gürültülü bir biçimde masanın üzerine bıraktı.

"Kırmızı kaleminiz var mı?"

Kaşlarını çatarak ve nefesini tutarak onu izleyen doktor, çekmecedен içi rengârenk kalemlerle dolu bir kutu çıkardı. Küçük kız hemen, kırmızı renkli tahta kalemini bulup aldı. Kalemin ucu, kâğıda değdiği anda kızın resim üzerindeki tüm titizliği aniden kabalığa dönüştü; Aurora artık resim çizmiyor, sadece karalıyordu. Kırmızı renk, toprağın altında bulunan masumiyeti patlatan bir gayzerden fışkırır gibi kâğıdın üzerine dökülmüştü. Kalemi bu kez yumruğuyla kavrayan Aurora, kırmızı halkaları, çizgileri ve eğrileri çoğalttı. O kadar güçlü ve hırslı çiziyordu ki burnundan solumaya başladı. Giguère, bundan son derece rahatsız oldu ancak dondu kaldı; ona müdahale etmeye cesaret edemedi. Çocuğun boğazından bir hırıltı yükseldi.

Kâğıt yırtıldı.

Kalemin ucu parçalandı.

Aurora durdu.

Tüm bu karışıklığın farkına varmak, çok az zaman almıştı. Nutku tutulan doktor, yaklaştı ve kızın yaptığı resmi kendine doğru çevirdi.

Gözünde tam olarak anlam veremediği bir sahne canlanıyordu; ormanın ortasında, ateşin üzerinde duran bir kazan vardı. Kırmızıya gelince... O da bariz bir özensizlikle eklenmişti ama renk, büyük kazanın etrafında daha yoğundu. Doktor, gözlerini kısarak bu rengin kazanın içinden taşan bir şeyi simgelediğini fark etti.

Kırmızı renk öylesine istenmemişti. Bir sebebi vardı.

“Çok güzel,” diyebilirdi nihayet.

“Yalan söyledi.”

Kız, kafasını sağa sola çevirdi. Bu ses nereden geliyordu? Bu ani şaşkınlığı fark eden doktor da kafasını çevirdi ve aynı şeyi düşündü. Başka herhangi bir şey ya da herhangi biri yoktu.

“Resminin berbat olduğunu düşünüyor. O, seni anlamıyor.”

Küçük kızın nefesi tılandı.

“Aurora bana bak,” dedi doktor.

Çocuk bu emre uydu.

“Bunu kim çizdi?”

Başka herhangi bir durumda cevabı oldukça bariz olan bu soru, şu an cevapsız kalmıştı. Aurora donup kalmıştı. Giguère, resmi aldı ve küçük kızın göz hizasına kadar kaldırdı.

“Bunu kim çizdi?”

Aurora yutkundu. Düzgün bir şekilde nefes almaya çalışıyordu.

“Bilmiyorum.”

Bu akşam yapılacak bu muayenenin hiçbir tehlike taşımadığı konusunda anneye güvence verildi. Çocuklardaki uykuyla ilişkili bozuklukların tespit edilebilmesi için *pediyatrik polisomnografi* adı verilen bir uyku testi kullanılmaktaydı. Bunu yapabilmek için çocuğun kafasına elekt-

roensefalogram*, bacaklarına ve göğsüne elektrotlar ve bunların yanı sıra, burnuna bir oksijen cihazı takılmıştı. Bu aletler, beyin aktivitesiyle birlikte, solunum akışını ve kas aktivitesini de ölçmeyi amaçlıyordu.

Hélène, kızının bu kadar çok kabloya ve ekrana bağlı olduğunu görünce ağlamamak için kendini zor tuttu. Bu makineler, küçük pijamalarının rengiyle hiç uyumlu değildi.

Hemşireler, etrafta koştururken bir yandan da Aurora ile sohbet ediyor ve onun kendini güvende hissetmesi için çabalıyorlardı.

“Onunla kalabilir miyim?” diye sordu Hélène, hemşirelerin işi bittiğinde.

“Elbette, oturun lütfen.”

Onlar çıkarken anne, küçük kızının saçlarını okşamak için yaklaştı. Tepedeki büyük ışık söndürüldü. Yalnızca, loş ışık veren bir gece lambası vardı ve bu da birbirlerini görmeleri için yeterliydi.

“İyi olacaksın, tatlım,” diye fısıldadı anne.

“Umarım.”

“Burada, yanında olacağım. Eğer bir şey olursa parmağını kaldırman yeterli.”

* Beyinde oluşan elektriksel etkinliğin kafa derisine konan elektrotlarla kaydedilmesiyle oluşturulan çizge; beyin çizgesi anlamına gelmektedir. –ed.n.

Minik kız, küçük parmağının dahi oksimetreye bağlı olduğunu annesine gösterebilmek için sol elini havaya kaldırdı.

“Diğerini kullanacaksın,” diye cevapladı Hélène, gülümseyerek.

İlginçtir ki Aurora, bu kez sağ elini örtünün altında saklamaktan son derece memnundu.

“İyi geceler.”

* * *

Hélène, odaya girip çıkan hemşirelerin sesiyle uyandı. Kafasını kaldırdı ve tüm gece, bir masanın üzerinde duran koluna yaslanarak uyumuş olduğunu fark etti. Gerçekten bütün gece böyle mi uyumuştı? Çok geçmeden, şakaklarında bir baş ağrısı zonklayarak yayılırken parmaklarının ucundan da omuzlarına doğru bir uyuşukluk yayıldı.

“Günaydın, anne.”

Aurora’nın tatlı sesi, ona hissettiği her şeyi unutturdu. Ayağa kalkarken başının döndüğünü hisseden anne, kalan elektrotları çıkarılmakta olan kızının yanına gitti.

“İyi uyudun mu?”

Küçük kız, başını salladı.

Gece terörü yok. Ağlama yok.

Hiçbiri yok.

Hélène, kalbinde bir ferahlama hissetti.

“Doktor Giguère, sonuçların kendisi tarafından analiz edilmesi konusunda oldukça ısrarcıydı,” dedi ekipmanları kaldırmakta olan bir hemşire. “Ofisinde sizi bekliyor.”

Genç anne, bunun canını sıkmasına izin vermedi.

“Aç mısın, anneciğim?”

“Evet,” diye cevapladı Aurora.

“Ben de! Son kez küçük bir toplantı yaptıktan sonra yemek yemeye gideceğiz. Böyle yatmak sana yakışıyor mu? Hadi, kalk!”

Küçük kız, ona uzatılmış olan eli tuttu ve yataktan atladı. Anne ve kızı, canlı ve parlak ışıkların olduğu koridor boyunca yürüdükten sonra asansöre bindiler ve Giguère’in ofisine ulaştılar.

“İçeri girin lütfen,” dedi, onları görünce. “Ah Hélène, yalnızca sen.”

Hélène, kalbini ferah tutmaya çalışıyordu. Kızına, bekleme odasındaki sandalyelerden birini işaret etti.

“Çok uzun kalmayacağım,” diyerek doktorun ofisine girdi.

Ona içtenlikle inanıyordu. Aurora hiç itiraz etmedi. Hemen kitaplığa giderek kendisi için bir kitap seçti. Hélène, bu çocuğun çoğu zaman son derece endişe verici olduğunu bilse de oldukça olgun bir çocuk olduğunu da inkâr edemezdi.

“*Polisomnografin* sonucunu inceledim. Dikkatimi çeken bir şey var.”

Doktor, sonuç sayfasını ona doğru çevirdi. Hélène’in gördüğü tek şey, tekrarlanan çizgiler ve dalgalanmalardı. Bu veriler, onun için pek de anlaşılır değildi.

“Bu gördüğün çizgiler, kas aktivitelerine ait. Burada kalp atışını, burada ise solunum akışını görebilirsin,” dedi doktor, işaret parmağıyla kâğıdı işaret ederek.

Bu son sözlerden sonra doktor, parmağıyla sonuç kâğıdına dokundu.

“İtiraf etmeliyim ki Hélène, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu grafiğe göre Aurora, gece yarısı nefes almayı bıraktı. Bazı kişilerde *uyku apnesi* denen bir durum vardır ve bunun nedenleri, obezite (belli ki durum bununla ilgili değil) veya nörolojik sorunlar olabilir. Ama yine de kızının nefesi, birkaç saniyeliğine durmadı... Bak.” Giguère, bunu kendi kendine anlamasını beklemiyordu.

“Aurora, iki dakika boyunca nefes almadı,” diye bağırdı. “Böyle bir durumda, vücudun tüm faaliyetlerinde bir zayıflama olması gerekir ama burada da... Sonuçlar pek geçerli değil.”

Doktorun işaret parmağı, kısalan EEG çizgisine doğru gitti.

“Bu, beynin elektriksel aktivitelerini ölçüp tespit eden *elektroensefalogram*. Burada da görüldüğü üzere, Aurora’nın akciğerleri çalışmayı bıraktığı an, beyni harekete

geçiyor. Ve tam bu anda, beyindeki aktivite iki katına çıkıyor. Bu, inanılmaz bir şey! Normal şartlarda, bu tür verilerin elde edilebilmesi için beynin tamamının kullanılması gerekir.

Duydukları karşısında şaşkına dönen Hélène, bu anlatılardan nasıl bir sonuç çıkarması gerektiğini bilmeyerek başını hafifçe salladı.

“İtiraf etmeliyim ki bunun bir ölçüm hatası olabileceğini düşünüyorum. Bu yüzden de ölçümün yapılmış olduğu odada bulunan güvenlik kamerası görüntülerini inceledim. Bu görüntülerde karşıma çıkan şeyi ise asla tahmin edemezdim.”

Doktor Giguère, masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarını genç anneye doğru çevirerek siyah beyaz kamera kayıtlarını açtı. Hélène, kızının birkaç dakika önce yattığı yatağı hemen tanıdı; ayrıca, kendini de başını masaya yaslamış uyurken gördü.

“Çocuğunuz huzur içinde uyuyor gibi gözüküyor. Öte yandan, tam o anda olanlara bakın.”

Doktor, bilgisayar faresini kullanarak kamera kaydını küçük kızın nefes almayı bıraktığı saate kadar ilerletti. Hélène, endişeyle ellerini yüzüne kapatarak nefesini tuttu.

“İşte,” dedi doktor, önündeki dosyaya dönerek.

Anne, endişeden büyüyen göz bebeklerini yeniden ekrana çevirdi. Kızını hâlâ uyuyordu ancak bir anda gelen şid-

detli bir kas spazmı, Aurora'yı sarstı. Hélène, ağzı açık bir biçimde olanları izliyordu.

Aurora, önce başını çılgınca sağa sola salladı. Ardından, ayaklarıyla çırpınmaya başladı. Sanki bir şeyle mücadele ediyor gibiydi. Kolları... Kolları yukarıya doğru uzanmıştı ve avuç izleri yukarı bakıyordu. Ve sanki büyüyen elle-riyle, görünmez bir duvarı aşmaya çalışıyor gibiydi.

Bu dayanılmaz görüntü, neredeyse iki dakika sürdü ve bu iki dakikanın sonunda küçük kızın kolları iki yanma düştü.

Doktor Giguère, dizüstü bilgisayarın ekranını kapattı.

“İşte burada,” dedi kaşlarını çatarak. “Meslek hayatım boyunca böyle bir vakayla hiç karşılaşmadım. Bu yüzden, bu yaşananlara tıp literatüründe bir karşılık, bir açıklama bulup bulamayacağıma hiç emin değilim.”

Hélène'in endişesinin bir anda yerini öfkeye bırakması, yalnızca birkaç saniye sürdü.

“Hepsi bu mu? Gerçekten bu durumla ilgili bana söyleyebileceğiniz tek şey bu mu?”

Bu kadarı da fazlaydı. Kızının bunca anlamsız ve çılgın davranışlarına karşılık yapılan bu yetersiz açıklamalar, ortaya çıkan bu anlamsız sonuçlara tahammül edemiyordu! Kızının neyi vardı? Sabrı tükenen genç anne, öfkeyle ayağa kalktı ve yumruğunu hızla masaya indirdi.

“Tüm gerçeği öğrenmek istiyorum,” dedi, büyük bir öfkeyle.

Giguère, neredeyse hiç etkilenmemiş gözüküyordu. Karşısındaki öfkeli genç anneye bakarak sakince ellerini kavuşturdu.

"Sana her şeyi söyledim..."

“Hayır, bana her şeyi söylemedin,” diye bağırdı. “Bana söylediklerinden çok daha fazlasını biliyorsun! Karnımdaki bebeğimle oynadığın gün, ne yaptığını bilmek istiyorum! Benim küçük kızıma ne yaptığını bilmek istiyorum.”

Tahammül sınırını aşmış olan Hélène, bunları söylerken öfkeyle dişlerini sıkıyordu. Doktor, ne yapacağını bilemez biçimde, dudaklarını büzerek başını önüne eğdi.

“Hélène, üzgünüm ama sana sakinleşmeni ve yerine oturmanı söylemek zorundayım.”

Doktor ondan sakinleşmesini istediğinde bu, öfkesini daha da büyüüttü.

"ONA NE YAPTINIZ?"

Hélène, doktorun elinin hızla, solunda bulunan telefona gittiğini fark etti. Doktor, işaret parmağını bir tuşun üzerine yerleştirdiğinde Hélène, güvenlik görevlilerin odaya gelmesi için tek bir tuşa basmanın yeterli olacağını anladı.

Hiçbir şekilde tatmin edilemeyen öfkesi, yerini çaresizce akan gözyaşlarına bıraktı. Genç anne, gözyaşları içinde

sandalyesine çöktü. Doktor ise elini telefondan çekerek Hélène'in elinin üzerine koydu.

"Hélène, bana bak."

Hélène, başını kaldırıp doktora baktı.

“İnan bana, bu gece terörlerinin ve bu anlamsız hareketlerin ne anlama geldiğini ve neden kaynaklandığını bilmiyorum,” dedi sakince. “Kızının neden bunları yaşadığını bulmak için de her şeyi yapacağım. Sana söz veriyorum.”

Zavallı anne, kaşlarını çatarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Göz ucuyla, *polisomnografin* sonuçlarına baktı. Nefesi tıkanıp; konuşmakta zorlanıyordu.

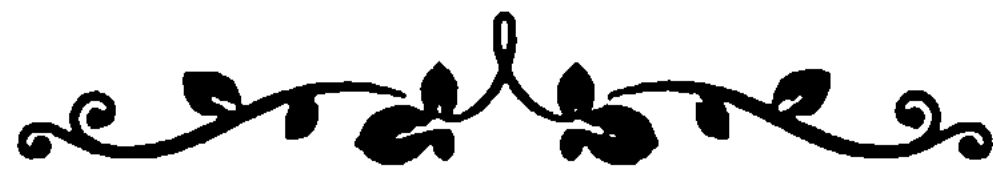
“Saat,” dedi büyük bir zorlukla. “Yani... Tüm bunlar saat kaçta oldu?”

"Akşam 22:30," diye cevap verdi doktor, nazikçe.

Hélène'in buğulu gözlerini, tarifsiz bir korku sarmıştı.

Bu, Aurora'nın, odasında ter içinde uyanıp çılglık atma-
ya başladığı saatti.

BÖLÜM X

Tüm bunların üzerinden uzun bir zaman geçmişti. Hızla akıp giden zamanın ardından Aurora, beş yaşma girmişti bile. Artık, anaokuluna başlama zamanı gelmişti.

Küçük kız, hastanedeki o korkunç geceden sonra bir daha kâbus görmemiş, tuhaf şeyler söylememiş veya tuhaf davranışlarda bulunmamıştı. Kendisine, uyku esnasında yaşadığı anksiyete ve ruhsal bir bozukluk sebebiyle tuhaf davranışlar sergilemesine sebep olan *psikomotor ajitasyon*^{*}'u^{*} tedavi edebilmek amacıyla antidepresan sınıfın-

* Artmış motor aktivite ve huzursuzluk hissiyle beraber iç ve dış uyaranlara yüksek yanıt verme durumu olarak tanımlanmaktadır. –ed.n.

dan *benzodiazepin** bileşenli bir ilaç verilmişti. Hélène, bu ilacın yan etkileri hakkında gerekli bilgileri edinerek ilacın dozunu ona göre ayarlamıştı.

Çocuğunu ilk kez anaokuluna gönderecek olan Hélène, ilk başlarda onu, mahallesinde bulunan okulun kapısından içeri gönderip göndermemek konusunda çok kararsızdı. Ancak başka bir seçenek yok gibiydi. Aurora ise “yetişkinlerin dünyasına” girmek için oldukça hevesliydi ve annesinden uzak kalma ihtimalinden hiç korkmuyordu.

“Orada iyi olacaksın, değil mi?”

Kızının anaokuluna gitmek isteyip istemediğinden emin olmak isteyen Hélène, bunu ona sorarken gülümsemek için kendini zorluyordu.

Küçük kız, başını evet anlamında salladı.

“Öğleden sonra, çıkış zili çaldığında seni tam da burada bekliyor olacağım. Hadi bakalım. Umarım ilk günün harika geçer, bir tanem!

Kısa bir kucaklaşmanın ardından Aurora, annesinden ayrılarak okulun giriş kapısına yürümeye başladı. Hélène, küçük Aurora’nın sırtındaki kendisinden büyük çantayı sallayarak okula doğru koştuğunu izlerken yüreği sızlamıştı. Çevresinde, onunla aynı yaştaki birçok erkek

* Depresan (beyin aktivitesini azaltan maddeler) etkiye sahiptirler. Benzodiazepinler, insomnia, nöbet ve anksiyete bozukluklarının tedavisinde kullanılır. –ed.n.

ve kız çocuğu olduğu için her şey son derece normal gözüküyordu.

O, normaldi...

Daha öncesinde, alışmak için okulda bir sabah geçirmiş olan Aurora, sınıfına nasıl gitmesi gerektiğini biliyordu. Koridorda kendi dolabına ulaşana kadar ilerledi ve üzerinde, isminin yazdığı bir etiket bulunan dolaba geldiğinde durdu. Ceketini çıkarıp asmak için dolabının kapağını açtı.

“Canım, sınıfa geçmelisin,” dedi bir kadın, yanına gelerek. “Üstelik, bu dolap seninki olmayabilir!”

“Ama oradaki isim, benim ismim.”

Kadın kaşlarını çattı.

“İsmi nasıl okuyacağını biliyor musun,” dedi şaşkınlıkla. “Hadi, acele et. Arkadaşların bekliyor.”

“Senin burada hiç arkadaşın yok.”

“Kapa çeneni,” diye mırıldandı, kadın uzaklaşırken. “Artık seni dinlemeyeceğim.”

Aurora, kendini bildi bileli her yerde bu sesi duyuyordu. Ona daha önce, koruyucu meleklerden, ruhlardan ve hayalî arkadaşlardan bahsedilmişti. Böyle bir şeye sahip olmak, onu korkutmuyordu; ona alışmıştı. Çocuklar, her şeye kolayca alışma konusunda çok büyük bir yeteneğe sahiptirler.

Her şeye, hatta alışmamaları gerekenlere bile...

Aurora, yaklaşık olarak on beş tane çocuğun daire şeklinde oturdukları sınıfa girdi.

“Günaydın, bebeğim,” dedi öğretmenini. “İsmin nedir?”

“Aurora.”

“Aurora, gelip bizimle oturabilirsin. Bak, Diego senin oturman için yer açıyor. Teşekkür ederim, Diego.”

Küçük, esmer bir erkek çocuk hafifçe kımıldadı. Küçük kız da oturduktan sonra öğretmenleri, günlük rutinlerden bahsetmeye başladı. Bu sırada Aurora, yorulmadan ilerleyen saniye ibresinin, tıpkı bir böcek gibi ses çıkardığı saate gözlerini dikmiş bakıyordu.

“Saatte üç bin altı yüz kez fısıldıyor: Unutma.”

“Ama henüz çok erken.”

“Henüz vakti değil.”

“Ne için doğru zaman değil,” dedi Aurora, kısık bir sesle. Bakışlarını, öğretmeninden uzaklaştırmıştı.

“Sen çok iyi biliyorsun.”

Küçük kızın fısıldadığını fark eden Diego, dönüp arkasına baktı ancak orada kimseyi göremedi.

“Kimle konuşuyorsun,” diye sordu merakla.

“Onun bir ismi yok.”

“Arkadaşlar, her şey bu şekilde! Aurora, az önce size söylediklerimi tekrarlayabilir misin lütfen,” dedi öğretmenleri nazikçe.

“Bu dişi köpek, sırt çantalarınızı o koca kışının sağındaki çöp kutusuna atmanız gerektiğini söyledi.”

Küçük kız hiç çekinmeden cevap verdi.

“Sırt çantalarımızı, sizin yanınızdaki çöp kutusuna atmalıyız.”

Öğretmenin gözleri, bir anda fal taşı gibi açıldı ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Aurora’ya gelince, koruyucu meleğinin bu bayağılığına hiç de şaşırmamıştı. Kabalık, onun için bir yaşam biçimiydi.

“Evet,” diyerek kabul etti ve anlatmaya devam etti. “Şimdi sizden bu tabloya bakmanızı istiyorum. Her sabah, bu tabloya küçük bir not yazacağım ve bunu hep birlikte okuyacağız. Elbette, sizden tüm kelimeyi okumamızı istemiyorum. Peki, söyleyin bakalım, bu kelimeleri oluşturan harfler içerisinde bildikleriniz var mı?”

Aurora’nın sağındaki küçük bir kız, el kaldırdı.

“Evet, Jasmine. Buraya gelerek bir harfi bize göstermek ister misin?”

Küçük kız, ayağa kalktı. Dairenin içinden geçerek öğretmenin yanına gitti ve uzattığı kalemi aldı. İlk kelimenin baş harfini, beceriksizce daire içine aldı.

“Çok güzel,” diye tebrik etti öğretmen. “Peki, bu hangi harf?”

“B!”

Jasmine, bunu büyük bir gururla söylemişti.

“Evet, doğru! Kim devam etmek ister?”

“Büyük bir zaman kaybı. Bu sirke bir son verin artık!”

Söz isteme sırası Aurora’daydı. Hemen elini kaldırdı.

“Gelebilirsin, Aurora,” dedi öğretmeni ve kalemi ona uzattı.

Ancak küçük kız, ayağa bile kalkmadı. Bunun yerine, yüksek sesle okumaya başladı:

Günaydın, arkadaşlar. Bayan Érika’nın sınıfına hoş geldiniz. Güzel, güneşli bir pazartesi geçirmenizi dilerim.

“Bu beceriksiz kadın, son kelimedede hata yaptı. Düzelt onu!”

“Dilerim kelimesinde i harfini noktasız yazmışsınız. I değil i olmalı.”

Sınıfa bir sessizlik çöktü. Öğretmenin gözleri büyüdü. Ancak sonrasında, bu şaşkınlık yerini mantıksız bir öfkeye bıraktı.

“Aurora, bu da neydi böyle? Neden emir veriyorsun? Burada, bir harfi söylemenizi istedim, daha fazlasını değil!”

Küçük kız, öfkesine yenik düşerek yumruklarını sıkmaya başladı.

“Bir kelime daha ederse onu öldüreceksin.”

Masanın diğer tarafında duran Hélène,

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu, ancak cevabı

"Kızınız, hanımefendi. Altıncı sınıf düzeyinde bilgiye

sini çekip ona verdim. Bir saat geçmeden, yirmiden fazla sayfayı tek bir hata bile olmadan tamamlamıştı. Ben... Açık konuşacağım; artık ne yapacağımı bilmiyorum."

Hélène, ne diyeceğini bilmiyordu. Öğretmen, sandalyesine oturdu.

"Ona tüm bunları siz mi öğrettiniz?"

"Ben... Hayır."

Genç anne, oldukça çaresiz hissediyordu.

"Fakat bu yaşta bir çocuk, bunları bilemez. Daha önce kreşe gitti mi?"

"Hayır, hiç gitmedi."

Öğretmen, kaşlarını çattı.

"Her neyse, bu bir şeyi değiştirmez. Elbette, yüksek düzeyde ilerleme gösteren kızıınıza ilk yılı atlatmayı düşünüyoruz."

Anne, başını hayır anlamında sağa sola salladı.

"Hayır, ben normal bir şekilde ilerlemesini istiyorum. Bu... Bu bir sosyalleşme meselesi. Beni anlıyor musunuz? Aurora'nın kendi yaşıtlarıyla bir arada olup onlarla arkadaşlık etmesini istiyorum."

Öğretmen, üzgün bir şekilde yüzünü astı; derin bir nefes aldı ve devam etti:

"Aslında, konuşmak istediğim bir diğer mesele de bu, hanımefendi. Kızınız, başkalarıyla iletişim kurarken bü-

sini çekip ona verdim. Bir saat geçmeden, yirmiden fazla sayfayı tek bir hata bile olmadan tamamlamıştı. Ben... Açık konuşacağım; artık ne yapacağımı bilmiyorum.”

Hélène, ne diyeceğini bilmiyordu. Öğretmen, sandalyesine oturdu.

“Ona tüm bunları siz mi öğrettiniz?”

“Ben... Hayır.”

Genç anne, oldukça çaresiz hissediyordu.

“Fakat bu yaşta bir çocuk, bunları bilemez. Daha önce kreşe gitti mi?”

“Hayır, hiç gitmedi.”

Öğretmen, kaşlarını çatı.

“Her neyse, bu bir şeyi değiştirmez. Elbette, yüksek düzeyde ilerleme gösteren kızınıza ilk yılı atlatmayı düşünüyoruz.”

Anne, başını hayır anlamında sağa sola salladı.

“Hayır, ben normal bir şekilde ilerlemesini istiyorum. Bu... Bu bir sosyalleşme meselesi. Beni anlıyor musunuz? Aurora’nın kendi yaşlılarıyla bir arada olup onlarla arkadaşlık etmesini istiyorum.”

Öğretmen, üzgün bir şekilde yüzünü astı; derin bir nefes aldı ve devam etti:

“Aslında, konuşmak istediğim bir diğer mesele de bu, hanımefendi. Kızınız, başkalarıyla iletişim kurarken bü-

den sadece siyah ve kırmızı çizgilerle dolu sayfaları görebiliyordu; kırmızı ve siyah renklerde bir sürü karalama... Ancak onları eline alıp yakından baktığında, içinde büyük bir korku hissetti.

“Ama... Ne?..”

Çizimleri masaya yayarken boğazı düğümlendi. İlkinde, neresi olduğunu bilmediği bir evin giriş kısmı vardı. Koridorda, halıdan duvarlara ve oradan tavana doğru uzanan uzun kırmızı bir çizgi vardı. İkincisinde, kapak kulpunun etrafında kırmızı çizgilerin yoğunlaştığı, kapağı yarı açık bir dolap vardı. Üçüncüsünde ise bir gölün üzerindeki çarpık tahtalardan oluşan bir rıhtım vardı. Bu kez kırmızı renk, suyun her yerindeydi. Ve her birinde, bu çizgiler oldukça kabaydı. Yalnızca öfkeyle dolu birinin eli bu şekilde kaba çizgiler çizebilirdi.

“Bu kadarı yeterli. Ben... Ben her şeyin son bulduğunu sanıyordum,” dedi, resimleri bir kenara iterek.

Öğretmen, gereksiz sorular sormak yerine sessiz kalmayı tercih etti. Annenin her şeyi anlatacağına inanmıyordu.

“Aurora her zaman, bilmediği ve görmediği şeyleri çizdi. Ve hayır, şimdiden söyleyeyim, hiç korku filmi ya da bu tür bir şey izlemedi. Size bu resimler hakkında herhangi bir şey anlattı mı?”

Öğretmen, sadece başını salladı. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Hélène, iki elini de alına götürdü; nefesini ve düşüncülerini kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

“Lütfen, bu resimlerin hepsini çöpe atar mısınız? Artık onları görmek istemiyorum. Artık bu konuda bir şey duymak istemiyorum.”

Öğretmen buna cevap vermeden resimleri üst üste koyarak çantaya koydu ve çantanın fermuarını kapattı.

“İzin verirseniz size bir tavsiyede bulunmak istiyorum.”

Hélène, endişeyle başını kaldırarak öğretmene baktı.

“Bir gün gerçeği söylemek zorunda kalacaksınız. Bunun için çok geç kalmayın.”

Hélène, ağlamak üzere olduğunu fark etti. Gerçek... Gerçeği bilmekten başka hiçbir şey istemezdi.

BÖLÜM XII

Her gün olduğu gibi Aurora yine resim çiziyordu. Henüz nasıl yapacakları anlatılırken tamamladığı yazı etkinliğini, masanın ortasına itmişti. Yanında oturan ve bu duruma artık alışmış olan diğer öğrenciler, şaşırmıyorlardı. Aurora, boya kalemlerini kâğıdının yanına dizdi; yalnızca siyah, kırmızı ve nadiren olduğu gibi mavi renk kalemler vardı. Ne olduğu bilinmeyen ilhamlarla resim yapan küçük kız, sevdiği tek çiçeğin dış hatlarını çizdi. Daha sonra, bir gürültü herkesin hoparlöre bakmasına neden oldu. Sekreter konuşuyordu:

“Yeni öğrenci Émie geldi. Sana göndereyim mi?”

“Almaya geliyorum,” diye cevap verdi öğretmen.

“Harika.”

Sınıfta mırıltılar yükselirken öğretmen, öğrencilerine doğru döndü.

“Sınıfımıza yeni bir arkadaşınız katılacak. İsmi, Émie. Onu güzel karşılayacağınız konusunda size güveniyorum! Şimdi, siz etkinliğinize devam edin. Birkaç saniye içinde döneceğim.”

Bir süre sonra öğretmenleri, yeni gelen öğrenciyle sınıfa geldi ve öğrenci, çekinerek içeri girdi.

“Arkadaşlar, sizi Émie ile tanıştırayım.”

“Merhaba Émie,” diye bağırdı birkaç öğrenci, hep bir ağızdan.

Émie’nin güzel bir yüzü ve dalgalı siyah saçları vardı. Gök mavisi renginde, büyüleyici bir elbise giyinmişti. Ancak Aurora, gözlerinin birinin tek bir noktaya baktığını, bir diğerinin ise normal bir şekilde hareket ettiğini fark etti.

Aurora, mavi kalemini elinden bıraktı.

“O, şaşı.”

Küçük kız, buna cevap vermedi. Tuhaf bir sabırsızlık hissediyordu.

“O berbat, şaşı bir kaltak.”

Aurora o kadar rahatsız oluyordu ki sanki kendini tutmasına yardımcı olacakmış gibi iki elini de masaya dayadı. Kalp atışları hızlandı. Ona ne oluyordu?

“Ona çok benziyor.”

“Kime benziyor,” diye fısıldadı, Aurora.

Onunla aynı masada oturan diğer üç arkadaşı, ona doğru döndü.

“Bunu çok iyi biliyorsun. Ayrıca, ne yapman gerektiğini de biliyorsun.”

Ellerini masaya o kadar güçlü dayıyordu ki eklemleri dışa doğru çıktı. Nefes nefese bir hâlde, yardım için sağa sola bakındı ama hiçbir yerde yoktu. Sarsıcı duygular, onu ele geçiriyordu; öfke, gazap ve düşmanlık.

Bu kin, ona ait değildi.

Peki ama kime aitti?

“Aurora, iyi misin?”

Sıra arkadaşı endişelenmişti.

“Sen, kapa çenenin.”

Aurora, Tanrı’nın huzurundaki bir günahkâr gibi cezalandırılmaktan korktuğu için cevap vermekten kaçındı.

“Émie, oturmadan önce biraz bekleyebilirsin,” diye yükseldi, öğretmeninin sesi. “Zaten teneffüse çıkacağız. Arkadaşlar, hadi sıraya girelim.”

Öğrenciler, gıcırdayan sandalyelerinden kalkarken Aurora, dehşete kapılmış bir biçimde oturuyordu.

“Vakit geldi. Beklemeye gerek yok.”

Aurora, bir şey söyleyemeyecek kadar kötüydü. Hâlâ titreyen sağ eli, düşüncesizce kırmızı kalemin keskin ucunu yakaladı.

“İstemiyorum,” diyerek inledi. Gözyaşlarına boğulmuştu.

“Buna sen karar vermiyorsun.”

Küçük kız, teslim oldu ve kalemi cebine koyarak sıranın en arkasına geçti. Öyle şiddetli titriyordu ki dişleri takırdıyordu; kan basıncındaki düşüş yüzünden parmakları uyuşmuştu, bulanık görüyordu.

“Herkes montunu giysin! Bugün hava çok soğuk.”

Öğrencilerin dolaplarının bulunduğu koridora doğru ilerledi.

“Buradayım.”

“İstemiyorum!” Aurora, ağlamaya başladı. “Herkesin önünde olmaz, lütfen!”

“Ah, evet. Herkesin önünde.”

Aurora, elini sağ cebine attı ve az önce cebine koyduğu kalemi tuttu. Öğretmen, sınıf kapısının yanında beklerken o da Émie’yi koridorun sonundaki dolabına kadar takip etti. Aurora, diğerlerinin bakışlarından kaçarak hızla yanlarından geçiyordu. Bazıları kendi arasında fısıldaşıyordu; yan sınıftan, diğer öğretmenin sesi geldi. Küçük kız, her şeye karşı tetikteydi. Beş saniye sonra, dolabından montunu alan Émie’nin arkasındaydı.

“Saldır ona! Şimdi!”

Kalemi, cebinden çıkardı ve tıpkı bir hançer gibi savurdu. Küçük Émie arkasını döndüğünde Aurora, kolunu uzatarak elindeki kalemi sertçe kurbanının karnına sapladı. Kalemin ucu o kadar keskindi ki deriyi, eti ve kasları delip geçiyordu. Sıcak ve yapış yapış kan, gökyüzündeki alaca karanlık gibi mavi elbisenin üzerinde akıyordu. Kan, Aurora’nın hâlâ yaraya temas eden parmaklarına damladı. Émie’nin sersemliği, çığlık atmasını engelliyordu.

“Bağırmasına izin verme! Boğ onu!”

Aurora daha fazla beklemeden, kanlı elleriyle çocuğun boğazını tuttu ve onu sertçe yere fırlattı. Kızın boynu, korkunç bir sesle beton zemine çarptı.

“AURORA!”

Öğretmen, panikle bağıırıyordu.

“BOĞ ONU!”

Aurora, kızın boğazını daha fazla sıkmaya başladı. Yüzü kıpkırmızı olan Émie, çığlıklar içinde nefes almaya çalışıyordu. Ona yaklaşan öğretmenini fark eden Aurora, kurbanını boğacak vakti olmadığını anladı ve Émie’nin saçlarını tutabilmek için boğazını bıraktı. Aurora, ani bir hareketle parmaklarını buklelere doladı ve bukleleri sımsıkı tutarak küçük kızın kafasını kaldırıp yere vurdu. Tüm gücünü toplayarak son bir kez daha vurdu. Aurora geri çekilirken zavallı kızın küçük kafasından, bir kan gölü yayıldı. İki büyük kol, onun etrafına kapandı. Aurora ha-

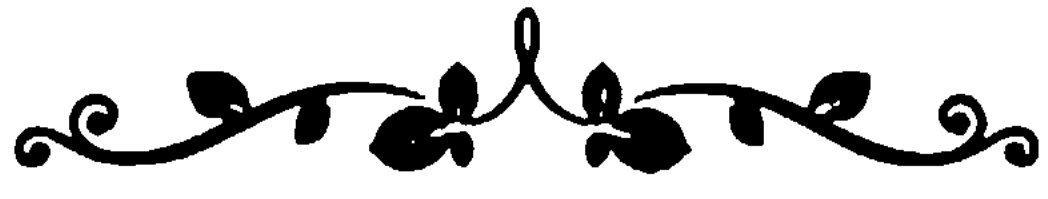
reketsizce beklerken küçük Émie, ayaklarının dibinde ölü gibi yatıyordu.

“Bir cesedin yanında uzanan başka bir ceset gibi.”

Aurora, gözlerindeki yaşlar ve zihnindeki bulanıklık yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Kafasındaki çığlıklar ve koridordaki diğer öğrencilerle öğretmenlerin sesleri arasında duyduğu tek şey, sağır edici bir uğultuydu. Kapısı kapalı bir odaya doğru sürüklendiğini hissetti. Sersemlemiş bir hâlde, duvarın dibine geçti ve oraya kıvrılıp yattı.

“Daha sert vurmalıydın. Hâlâ nefes alıyordu.”

BÖLÜM XIII

Aurora, hayatında ilk kez bir polis görüyordu. Acilen okula çağırılan annesi de iki polis memurunun, kendisini beklediği müdür odasına gitti. Polislerden biri, yaşanan tartışmaları duymaması için küçük kız arabasına aldı. Arabanın koltuğuna oturan Aurora, okulun bahçesini camdan izliyordu. Düzinelerce öğrenci, bahçe çitinin arkasından onu izliyor; parmaklarıyla onu gösteriyorlardı. Hâlâ kanlı olan elleri, sürekli titriyordu.

“Anlamıyorlar. Bu çocuklar senin gibi değil.”

“Neden?” diye mırıldadı Aurora.

Dikkatini ön tarafa yönelten küçük kız, kendi oturduğu yerle ön koltuklar arasında bulunan parmaklıkların

diğer tarafında, dikiz aynasından onu izleyen polisi fark etti. Ensesinden vücuduna yayılan bir ürperti hissetti.

“O küçük fahişe ölmeliydi. Onu öldürmeliydin!”

“Yalnız bırak beni!” Aurora bu kez yüksek sesle konuşmuştu.

“Kimle konuşuyorsun?” Polis memuru, nihayet bunu sormaya cesaret etmişti.

“Ona cevap verme.”

Aurora, gittikçe daha çok geriliyordu. Annesine yalan söylemek ve bir polis memuruna yalan söylemek arasında büyük bir fark vardı. Yeni gelen öğrenciye karşı yaptıklarını tam olarak hatırlamıyordu. Zihninde, yalnızca belli belirsiz bir görüntü; yalnızca uzak bir ürperti vardı.

“Kim olduğunu bilmiyorum. Devamlı benimle konuşuyor.”

Polis memuru, gözlerini çocuğun aynadaki yansımasından ayırmıyordu ama cevap vermedi.

“Kim olduğumu bilmek ister misin?”

Aurora bu kez cevap vermedi. Yalnızca, başım evet anlamında sallamakla yetindi.

“Yapman gereken tek şey, gelip beni bulmak. Nerede saklandığımı biliyorsun.”

Çocuğun zihninde, aniden bazı görüntüler belirdi: Ağaçların hışırtısını, suyun şırıltısını, kuşların ötüşlerini

düşündü... Toprağın, yaprakların ve çürüyen odunların kokusunu alabiliyordu. Terk edilmiş eski bir evin bodrum katındaki rutubetin kokusunu, burun deliklerini sızlatacak kadar iyi hatırlıyordu.

“Evet. İşte tam olarak buradayım. Ormanda.”

* * *

Odasının kapısı kapatıldı ve Aurora'nın odadan çıkmasına izin verilmedi. Hélène, kâğıt ve kalemlerini aldığından, ayrıca elektronik eşyaların da fişini çektiğinden emindi. Yatakta yatan küçük kız ne hareket edebiliyor ne de düşünebiliyordu. Kâbuslarının o keskin pençelerini, uyanık olduğu dünyasına uzattığını, son birkaç saatin aslında yaşanmamış olduğunu hissediyordu; sadece kan, Émie'nin kayan gözleri, ambulans, polis, okul müdürleri ve annesinin gözyaşları... Kafasındaki sesin ve diğer öğrencilerin bakışlarının gerçek olmadığımı düşünüyordu. Aurora'nın dikkati o kadar dağınıktı ki nefes almayı unutuyordu.

Boşluk. Boşluktan başka hiçbir şey yoktu.

Bir gürültü, etrafında olan biteni fark etmesini sağladı. Ses, gardırobundan geliyordu. Aurora, başını o tarafa çevirmeden önce penceresinden aniden bir çarpma sesi geldi. Ardından, bir zil sesi. Sersemlemiş bir hâlde doğruldu. Sol tarafında, dolabın kapısı sanki orada saklanan biri dışarı çıkmak istiyormuş gibi sallanıyordu.

“Yalnız bırak beni!”

Battaniyesinin altına saklanarak bağırmaya başladı. Düzensiz nefes alışları arasında, kendini karanlığa hapsetti. Işıktan kaçan bir kişi, yalnızca uğursuz bir yardım umuyor olabilir. Ancak, bir süre sonra tüm sesler kesildi.

Biri hariç tüm sesler.

Odanın kapısının diğer tarafında oturup hıçkırıklarla ağlayan annesinin sesini duydu.

Bu umutsuzluk onu ele geçirdi. Aurora, uykuya dalana kadar ağladı.

* * *

Yerde sürüklediği insan vücudu, ağaçların dallarını parçaladı ve yaprakları gürültülü bir biçimde altüst etti. Saçın böyle bir ağırlığı çekebilmesi, onu büyülemişti.

Kurban, çığlık atmayı çoktan bırakmış; hiç direnmeden, yerde sürüklenmeyi kabul etmişti. Zaten, dirense de muhtemelen başarılı olamayacaktı ve umut bittiğinde hayat da biterdi.

Aurora'nın botları, daha yumuşak bir zemine battı ve tabanlarını pis kokulu bir çamur çevreledi.

“Neredeyse geldik.”

Aurora, ağaçların ve dalların ötesindeki bir gölün parıldayan yüzeyini gördü. Ay, gölün parlak yüzeyine yansıyor. Yer yer çivilenmemiş kalaslardan oluşan iskelenin yanında, eski püskü bir tekne vardı. Artık, bu işi bitirmek istiyordu; hızlandı. Sağ kolu, parmaklarının arasında sıkıştırdığı bukleleri sertçe çeker-

ken yükselen boğuk bir inilti, ona kurbanının henüz ölmediğini hatırlattı.

“Henüz değil.”

Son yaprakları da geçtiğinde, ayın parlak ışıklarını gördü. Aurora, iskeleye çıkmadan önce dönüp kadına baktı. Islak toprak, taytındaki kanla karışmıştı. Bacakları korkunç bir şekilde bükülmüştü ve kot pantolonunu yırtan bir kemik, uyluk kemiğinde bir kırık olduğunu gösteriyordu.

“Acele et!”

Kurbanının uzun saçlarını, onu iskeleye sürüklemek için yeniden çekmeye başladı. Aurora, avının kana bulanmış yüzüne yaklaşmak için çömeldi.

“Onu boğ! Onu boğ!”

Ona verilen emirlere harfi harfine uyan Aurora, tembel ayın öptüğü dalgalara bakarak kadının kafasını suya soktu. Yalnızca birkaç baloncuk çıktı. Kadın, boğulma isteğiyle kendini bırakmış gibiydi. Ancak birkaç güçlü şok, vücudunu titretti ve vücudu neredeyse anında yumuşadı.

“Artık ne yapacağını biliyorsun.”

Aurora, sanki görünmez bir el tarafından yönetilen bir kukla gibi, terk edilmiş tekneye doğru döndü ve içindeki büyük av bıçağını gördü.

“Acele et! Çocuklar açlıktan ölüyor.”

* * *

Hélène, kendini hiç bu kadar köşeye sıkışmış hissetmemiştir. Polislerle ve okul yönetimiyle yaptığı görüşmeden sonra, Aurora'nın tuhaf davranışlarını artık yok sayamayacağını anladı. Kızı nasıl bu kadar zalimlikle, şiddetle dolu olabiliyordu? Tüm bunlara nasıl maruz kalıyordu? Kendisine bunca dehşeti öğretebilecek filmleri veya video oyunlarını hiç görmemiştir. Hélène, doğumdan beri küçük Aurora'yı her türlü dış tehdide karşı, takıntılı denilebilecek bir şekilde korumuştur.

En azından, kızının velayeti şu an kendisindeydi. Bu tarz sıra dışı durumlarda, çocuğun aileden alınarak sosyal hizmetlere verilmesi, sıkça rastlanan bir durumdu. Henüz ne olduğunu bilmediği sınavlar, kendisinin ve Aurora'nın aleyhine olacak şekilde yapılacaktı. Üstelik, küçük kızın yakın zamanda normal bir okula dönmesi de mümkün değildi. Yeni bir karar alınuncaya kadar evde eğitim alacaktı ve psikolojik durumu kesin bir şekilde düzelinceye kadar psikiyatrik tedavi görecekti.

Hélène, eve döner dönmez Doktor Giguère'i aradı. Şaşkına dönen doktor, hemen o akşam onu görmeye gelmesini söyledi.

Bekleme odasında yalnız olan Hélène, sabırsızlıkla saniyeleri sayıyordu. Zaman, hiç bu kadar çekilmez olmamıştı. Ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. O gün yaşananların gerçek olduğunu hâlâ kabullenemiyordu. Kızının, başka bir öğrenciye bu kadar vahşice davranmış olması onu kahrediyordu.

UYUYAN GÜZEL

Nihayet, doktorun odasının kapısı açıldı ve Hélène, derin bir oh çekti.

“Aurora, birkaç dakika burada bekleyebilir misin?” dedi doktor, yumuşak bir ses tonuyla.

Gösterdiği samimiyet daha önceki davranışlarıyla çatışan küçük kız, samimiyetle başını salladı. Giguère, yüzünde kasvetli bir ifadeyle kapıyı kapadı ve anneyi yanına çağırdı.

"Ben... Sözlerime nasıl başlayacağımı bilmiyorum."

Doktor, Hélène'e bakmaya cesaret edemiyordu.

“Bu konuda hiçbir sorumluluğum olmadığından emimim ama buna rağmen, kendimi özür dilemek zorunda hissediyorum. Kısacası... Bu hikâye, beni bulduğum pozisyonun izin verdiği için çok daha derin etkiledi ve ciddi anlamda çok üzülüyorum.”

Hélène, bir şey söylemeden başını salladı; kadının bu sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

“Kızınız,” diye devam etti Giguère. “Bana, bazı sesler duyduğunu söyledi. Ve bu ses, ona sınıfındaki küçük kıza bu vahşeti yapmasını emretmiş. Hem onun hem de çevresinde bulunanların sağlığı için bu sesi bir şekilde susturmalıyız. Ya da kızınıza bu sesi duymazdan gelmeyi öğretmeliyiz. Buna mecburuz.”

Doktor, kâğıda birkaç kelime yazarak Hélène'e uzattı ve cevap vermesine izin vermeden yeniden konuşmaya başladı:

“Bu bir nöroleptik, yani şizofreni reçetesi. Bu ilaç, Aurora’nın, zihnini yeniden kontrol altına almasını sağlayacak. İlaçların dozlarına harfi harfine uymanız gerekiyor. Tek bir ihmal, her şeyin yeniden başlamasına neden olabilir. Artık, bunların nelere sebep olabileceğini biliyorsunuz...”

* * *

Hélène, o gece eski anılarını ve bugün yaşananları düşündü ve bu düşünceler neticesinde, uzun süre kaygılarla boğuştuktan sonra nihayet uyuyabildi. Kendini yine hamile, salondaki sandalyede sallanırken gördü; ardından, amniyosentez esnasında o korkunç tanının konulduğu anı gördü... Kızını kucağına ilk aldığı anda hissettiği gururu hatırladığında ise boğazı düğümlendi. Yeni doğmuş bir bebeğin o kusursuz masumiyeti ve saflığı... Onlara ne olmuştu? Hélène, yanındaki odada bir canavarın uyuduğu duygusuna kapıldı. Kendi yarattığı bir canavar. Sevmekten ve el üstünde tutmaktan kendini alamadığı bir canavar...

Öfkelenmesi mi gerekiyordu? Ya da endişelenmesi? Böyle bir durumda, bir anne ne yapmalıydı; nasıl bir tepki vermeliydi? Hélène, derin bir suçluluk duygusuyla acı çekiyordu. O gün yaşananlar, Aurora’nın peşini sonsuza dek bırakmayacaktı. Bunu çok iyi biliyordu. Peki, tüm bu olanlar, ardında nasıl bir travma bırakacaktı? Aurora, ne yaptığımı anlayamayacak kadar küçüktü; hiç maruz kalmadığı şiddeti nereden bilebilirdi ki?

Aurora ise çok farklı sebeplerden ötürü uyuyamıyordu. Peluş bir hayvanı göğsüne bastırmış, zihninin içinde amansızca fısıldayan bu sesi susturmaya çalışıyordu. Kulaklarını kapatmayı denedi, mırıldanmayı, başını yastığın altına koymayı denedi... Hiçbiri fayda etmemişti. Bu ses dışarıdan değil, beyninin içinden geliyordu.

"Kimse karanlığın içinde hapsolmuş güzelliği görmek istemiyor. Kimse anlamak istemiyor."

Aurora şimdiye kadar, Émie'yi, iç organlarına gömülen kalemi ya da beton zemine çarpan kafasını düşünmemeyi başarmıştı.

Bir saatten fazla zaman geçti.

"Ona, erişilemez olanın orada, kurbanın gözlerinde olduğunu göster."

"Annene yolu göster."

Küçük kız, tıpkı programlanmış bir robot gibi yatağının üzerinde döndü ve ayaklarını yere koydu. Peluş oyuncağını yere attı ve gözlerinde vahşet dolu bakışlarla odasından çıktı. Küçük kız, sessizce annesinin odasına doğru ilerlerken ayağının altındaki ahşap parkeler bu kez gıcırdamıyordu. Kapı da hiç zorlanmadan açılmıştı.

"Ona yolu göster."

Aurora, ona verilen tüm emirlere itaat ediyordu. Annesinin odasına girdiğinde, odanın diğer köşesinde duran sandalyeyi yavaşça çekerek yatağın yanına yaklaştırdı.

Hélène'in bacaklarını sandalyeye yaslanacak şekilde iterken bunu neden yaptığını bile bilmiyordu. Daha sonra, annesinin düzenli bir şekilde nefes alıp almadığına dikkat ederek yatağa çıktı. Küçük kızın elleri istemsizce, kendiliğinden Hélène'in boğazına doğru gitti ve o esnada, Hélène hemen uyandı. Aurora, tüm gücüyle annesinin boğazını sıktı ancak kolayca pes eden küçük kolları, Hélène'in kollarıyla mücadele edemedi.

"AURORA," diye bağırdı annesi, ayağa fırlayarak.

"Önce bacaklarını kırmalıydın. Unuttun mu?"

Hélène, geri çekilen kızının aynı zamanda kolyesini kıskançlık içinde, iki eliyle sımsıkı tuttuğunu fark etti. O an, şaşkınlığı ani bir öfkeye dönüştü. Aurora uzaklaşırken ayağa kalkan Hélène, aynı hızla ona yaklaşıyordu.

"Ellerini aç! O kolyeyi hemen bana ver!"

Hélène, avının üstüne atlayan bir hayvan gibi Aurora'ya doğru atıldı ve kolyeyi kızının boynundan çekip aldı.

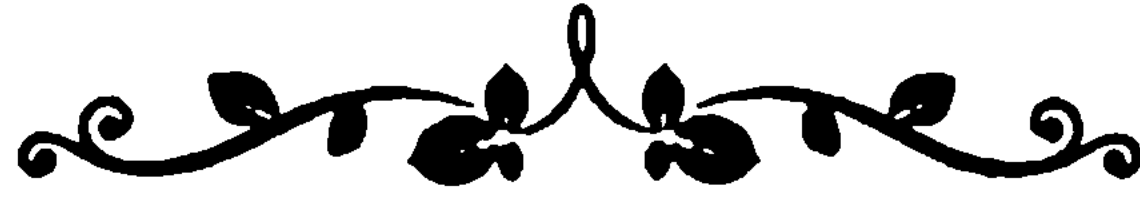
Anne ve kızı, sessizce birbirlerine bakıyorlardı.

"Zavallı anne! Keşke tüm eşyaların, tüm nesnelerin bir hafızası olduğunu bilseydi..."

İKİNCİ
PERDE

BÖLÜM I

YILLAR SONRA

Aurora, kasiyer olarak çalıştığı marketten hızla çıktı. Tüm kuralları hiçe sayabileceğiniz bazı acil durumlar vardır. Bu da onlardan biriydi. Artık bir genç kız olan Aurora, müdürlerine haber verme zahmetine dahi girmeden, cep telefonunu kapatır kapatmaz bir saniye bile düşünmeden arabasına doğru koştu.

Annesinin bağırsağı delinmişti.

Birkaç saatlik ömrü kalmıştı.

Aurora, annesinin sağlığını ele geçiren kolon kanserinden haberdardı ancak bu durumu kabul etmek istemeyişi ve inkâr etmesi, tüm gerçeklerin üstüne perde çekiyordu.

Bu anın geleceğini biliyor olsa bile, bunu kendine itiraf etmekten kaçındı ve tüm bu ihtimalleri düşünmeyi reddetti.

Aurora, arabasını sürerken hız sınırını aşıyor ve trafik ışıklarına da pek dikkat etmiyordu. Yaptığı tek şey, az önce telefonda konuştuğu doktorun söylediklerini hatırlamaya çalışmaktı. Septik şok, tüm vücudunu saran enfeksiyon, düşük tansiyon, organ yetmezliği...

Öncesinde öngörülen her şey olmuştu.

Hélène ölmeden önce...

“İLERLE ARTIK!”

Direksiyona vurarak önündeki araca bağırıyordu ama bunun hiçbir faydası yoktu. Öfkesine ve umutsuzluğuna yenik düşmüştü. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. En ufak noktaya dahi ulaşan öğle güneşinin ışınları, gözyaşlarında kristalleşiyor gibiydi. Tekrar ilerlemeye başladığında, trafik lambasının yeşil ışığının yansımaları, gözlerini sanki kör ediyordu.

Hastane, sadece birkaç kilometre uzaklıktaydı.

Aurora, gözyaşlarını iş kıyafetlerinin koluna silerken bulvarda normal seyir hızına ulaştı ve radyonun açık olduğunu da ancak o zaman fark edebildi. Sabırsızca, radyodaki spikerin sesini kapattı; artık, yalnızca araba motorunun kükremesi, sessizliği bozuyordu. Aurora'nın terli elleri, direksiyonun üst kısmında buluşmuştu. Kalp atışını atardamarlarında hissedebiliyordu. Yolcu koltuğunun kirli camından, uzaktaki hastanenin gri duvarını görebili-

liyordu. Binanın yanında çok az park yeri olduğunu bildiği için bir sonraki sokağa girdi ve gördüğü ilk boş yere, arabasını park etti. Tabelaya bakma gereği bile duymadı ve arabasından inerek hastaneye doğru koşmaya başladı. Kaldırımında, onu görüp parmaklarıyla gösteren insanları umursamadan; trafik ışıklarını dahi kontrol etmeden yolun karşısına geçti. O esnada, yoldan geçen arabaların korna seslerini bile duymuyordu.

Nihayet hastanenin kapısına geldiğinde nefes nefeseydi. Kollarıyla iterek kapıyı açtı; yolu biliyordu. Hemşirelerden ve diğer hasta ziyaretçilerinin bakışlarından kaçarak labirent şeklindeki koridorları hızla geçmeye başladı.

Bir süre sonra, annesinin yattığı odaya ulaşmıştı.

Yürek parçalayan bir sesle, “Anne,” diye bağırarak, odaya girdi.

Hélène, güçlükle kızma doğru baktı. Kurumuş dudaklarında, acı dolu bir gülümsemenin gölgesi belirliyordu. Aurora, annesinin göz bebeklerine baktığında, çok güçlü ağrı kesicilerin etkisinde olduğunu anlayabiliyordu. Genç kadın, yatağın kenarında çömelerek hasta yatağında yatan annesinin zayıf ellerine sarıldı.

“Aurora... Ne kadar güzelsin...”

Aurora bu sözler üzerine, kalbindeki gözyaşlarının bir okyanus gibi çoğaldığını hissetti. Hélène’in ellerini daha sıkı tuttu. Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Sadece başını sallamakla yetindi.

“Ben ölüyorum kızım...”

“Biliyorum,” diye inledi. “Seni çok seviyorum, anneciğim...”

Bunları söylerken, yüzündeki tüm kaslar gerilmişti. Hélène’in gözleri, birkaç saniyeliğine kapandı.

“Ölüyorum... Ama ben ölmeden önce bilmen gereken bazı şeyler var...”

Derin bir iç çekti. Anne, bir daha hiç uyanamayacağı derin uykusuna şimdiden dalıyor gibiydi. Gözlerini yeniden açtı ve kızına baktı. Yanağından birkaç damla gözyaşı süzölmeye başladı.

“Ölmüş olacaktın,” diye başladı sözlerine. Güçlölkle konuşuyordu.

Aurora, bu sözler üzerine gerildi. Yüzündeki üzüntü, yerini anlamsız bir şaşkınlığa bıraktı.

“Onlar... Onlar seni, benim karnımdayken ameliyat ettiler... Genlerinle, beyninle oynadılar...”

“Anne?”

Kalbine dindirilemez bir ağırlık çöken Aurora’nın söyleyebildiği tek şey buydu.

“Çocukluğunda katlanmak zorunda kaldığın her şey, bir zincir gibi birbirine bağlı,” diye devam etti, gözlerini kızının gözlerinden ayırmadan. “Biliyorum... Hepsi onlar yüzünden...”

“Kim yüzünden?”

Hélène güçlükle yutkundu. Ciğerlerinden bir hırıltı geldi. Yüzü aniden solmaya başladı.

“Söylediklerinden çok daha fazlasını yaptılar. Duyduğun o sesler, çizdiğin resimler... Sebebi ne olursa olsun, seni ele geçirmelerine asla izin verme!”

Hélène’in göz bebekleri, ne olduğu belirsiz sırlarla dolu bir kuyu gibi derindi. Aurora, annesinin bahsettiği çizimleri de sesleri de hatırlamıyordu ama sözünü kesmeden dinlemeye devam etti.

“Ve hepsinden önemlisi asla ormana gitme. Asla!”

Aurora, binlerce soru sormak istiyordu ama hiçbir şey söyleyemiyordu. Ağzı açık bir şekilde dinliyordu. Ne ormanı? Hangi orman? Onu tehdit eden şey neydi?

“Asla unutma, kızım. Seni dönüştürmek istedikleri insan değil, olmak istediğin gibi bir insan olabilirsin. Anılarının, hafızandan silinip gitmesine asla izin verme. O, sana ait değil. Sen... Sen onlardan çok daha güçlüsün.”

“Neden orman, anne? Hangi ormandan bahsediyorsun? Beynime ne yaptılar? Bana her şeyi anlat, anne. Yalvarıyorum sana. Her şeyi bilmek istiyorum.”

Aurora’nın şaşkınlığı geçmişti. Şaşkınlıkla ördüğü duvar, paramparça olmuş ve bu duvarın ardındaki sorularla dolu büyük bir sele kapılmıştı.

“Anne?”

Aurora, annesini kollarına almış, çaresizce bağıırıyordu.

"Söyle bana, lütfen. Her şeyi anlat bana!"

Aurora, gözyaşları içinde annesine bakarken Hélène, kurumuş dudaklarını son kez oynattı.

"O, her zaman senin içinde olacak."

Hélène'in tüm kasları gevşediğinde Aurora aniden uzaklaştı. Annesi, ışıltısını kaybetmiş cam gibi gözlerini, sanki orada birini görmüş gibi odanın karanlık köşesine dikmişti. İçindeki fırtınayı dindiremeyen Aurora, birkaç adım geri gittikten sonra koşar adımlarla odadan çıktı.

Ona doğru koşan bir doktor, onu kollarından yakaladı.

"Aurora, bekle!"

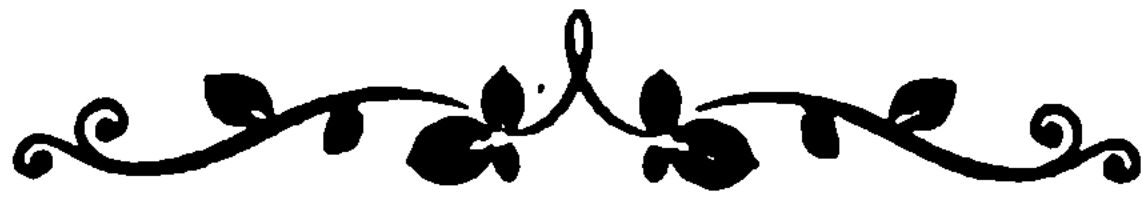
Doktor Giguère, sakince ona emir verdi.

“Beni kesinlikle dinlemek zorundasın, bunu yapmalısın...”

Genç kadın, kendini bildi bileli onun durumunu takip eden doktordan kollarını çekip kurtardı ve hızla koşmaya devam etti.

"Artık çok geç!"

BÖLÜM II

Aurora, annesiyle yaşadığı dubleks evin giriş kapısına geldiğinde yalnızlığın, boğazına bir yumru gibi oturduğunu hissetti. Arabada oturmuş, önündeki tuğla duvarı izlerken elleri o kadar titriyordu ki aracı durdurup anahtarları almak, ona çok zor gelmişti.

İşte o an, güçlükle tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. Direksiyona vuruyor ve içinde durmaksızın çığlık atan acıyı susturmaya çalışıyordu.

Asla ormana gitme. Asla!

Bütün bu sırların sebebi neydi? Üstelik, neden şimdi?

Annesi, ölmeden önce tüm bunları bu kadar yüzeysel anlatmanın yeterli olabileceğine nasıl inanmıştı? Kızına,

dayanılmaz bir bilinmezlikten başka bir şey bırakacağını
mı düşünmüştü?

Katlandığım her şey... Onlar yüzünden.

Aurora'nın, neye katlandığına dair hiçbir fikri yoktu. H      , ona çocukluğunda yaşadığı deh   et dolu günleri hiç hatırlatmak istememişti. Neden diğerleriyle aynı okula gitmediğini, neden yaşıtlarından daima uzak tutulduğunu, neden uyumadan önce nöroleptik haplar almak zorunda olduğunu ona hiç anlatmamıştı.

Peki, bugüne kadar neye katlanmıştı? Ya da bugünden sonra, nelere katlanmak zorunda kalacaktı?

Aurora, başını arabamın koltuğuna yasladı. Artık, göz-yaşlarını silecek gücü de yoktu.

Anılarının hafızandan silinip gitmesine asla izin verme.

Neden hiçbir şey hatırlamıyordu? Aurora, hafızasını zorlayarak olabildiğince eskiyi hatırlamaya çalıştı ancak hatırlayabildiği şeyler, en fazla bir iki yıl öncesine aitti. Sanki yeni anılar eklenince eskileri siliniyordu.

O sana ait değıl.

O kim?

Kendini düşüncelere kaptıran Aurora, aniden çantasını eline aldı ve beyaz tabletlerle dolu kutuyu çıkardı. Ya her şeyi unutmasımın sebebi bu ilaçsa? Ya kendini tedavi etmek aslında unutmak demekse?

Bunu düşününce, acı çekmeyi tercih etti. Sağlığının bozulmasını, her şeyi unutmaya tercih ederdi. Aurora, hiç düşünmeden arabanın kapısını açtı ve elindeki bir kutu ilacı sokağa fırlattı. Tarif edilemez bir intikam duygusu ve tatmin olmuşluk hissi, onu kısacık bir anlığına bile olsa gülümsetmeyi başardı.

Bırak, amlar geri dönsünler!

Aurora korkmuyordu. Onların kazanmasına izin vermeyecekti. Onlardan kaçmak yerine, onları yenmeye karar verdi. Kararlı bir şekilde arabasından indi ve annesiyle yaşadığı eve girdi. Kapıyı arkasından kapattığında evdeki sessizlik, acımasızca ve hiç de nazik olmayan bir biçimde, yalnızlığını yüzüne vurdu.

Hiç kimse yoktu.

Artık, hiç kimse olmayacaktı.

Merdivenleri çıkarken hissettiği heyecan, bir anda yok oldu; Aurora, sendeleyerek mutfak masasına kadar yürüdü. Masanın üzerinde, annesi için gönderilmiş birkaç mühürsüz mektup vardı.

Bu mektupları gördüğünde, yalnızlık dayanılmaz bir hâl almaya başladı.

Aurora, ulaşabileceği tek yardım için cep telefonunu çantasından çıkardı. Yarım saat içinde altı mesaj gelmişti. Bu mesajlardan ikisi, iş arkadaşı Valérie'den gelmişti.

'Neredesin?'

'Ne yapıyorsun? Patron seni arıyor?'

Diğer mesajlara gelince Aurora, onları gönderenin Doktor Giguère olduğunu anlar anlamaz mesaj bildirimlerini sildi.

Annesi, tüm bunların sorumlusunun o olduğunu söylemişti. Genç kadının doktora duyduğu tüm güven, birkaç dakika içinde yok olmuştu. Aurora, iş arkadaşının mesajına cevap vermesi gerektiğini düşündü.

'Annem öldü.'

Parmağı, gönder simgesinin üzerinde geziniyordu. Bu sözcükler yan yana geldiklerinde yüreğine öyle ağır geldi ki eskiden, sanki hiç böyle bir cümle kurmayacağını düşünüyordu. Annesi hiç ölmeyecek gibi geliyordu. Kalbinde müthiş bir sızıyla mesajı gönderdi ve telefonunu masanın üzerine bıraktı.

Aurora, ancak telefonu yeniden titrediğinde mutfağa döndü.

'Ciddi olamazsın.'

Hemen ardından, ikinci bir mesaj daha geldi.

'İyi misin?'

Aurora, bir kez daha ağlama isteğini bastırarak gülümsedi.

'İyiyim.'

'Az önce mesaim bitti. Sana uğramamı ister misin?'

Aurora'nın, düşünölmüş olmak hoşuna gitmişti ancak kendini insanlara açılmaya hazır hissetmiyordu. En azından şimdilik.

'Her şeyden önce, biraz kafamı dağıtıp düşüncelerimden uzaklaşmam gerekiyor.'

'Bu akşam için organize edilmiş bir şeyler var mı?'

Bu kez, bir sonraki mesajın gelmesi bir dakikadan uzun sürdü. Aurora, bu sürede ne istediğinden emin değildi. Hissettiği bu acının yasını uzun süre tutması gerekir miydi? Annesi de bunun yerine, kızının mutlu olmak için bir şeyler yapmasını istemez miydi?

'Bugün cuma Auro. Biliyorsun ki her cuma, parti vardır. Bu hafta parti verme sırası bende.'

'Ama istediğin şeyin bu olduğundan emin misin?'

Dürüst olmak gerekirse, bu sorunun cevabını Aurora da bilmiyordu. İki seçeneği vardı: unutmak ya da hatırlamak. Ya birini seçecekti ya da diğerini. Ya üzüntüsünü ve annesinin son sözlerini unutacaktı ya da geçmişini, duyduğu sesleri, çizdiği resimleri hatırlamak için çabalayacaktı.

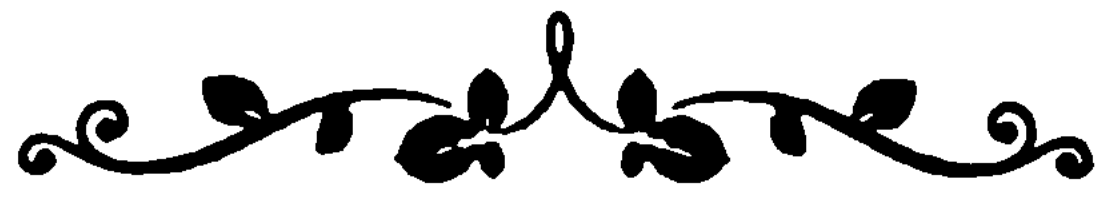
'Evet. Saat kaçta?'

'İstediğin zaman gelebilirsin.'

'Kendine dikkat et, Auro.'

Aurora, kendini rahatlamış hissetti ve anladı ki yalnızlığın ağırlığını, sadece kalabalık kaldırabilirdi.

BÖLÜM III

Aurora, gitmek istediğinden emin olduğunda, evden çıkmadan önce kendini güzelleştirmek adına hafif bir makyaj yaptı. Boynuna takacak bir kolye ararken, dönen küçük takı standına göz attı. Eli, devamlı ona annesini hatırlatan altın ve gümüş zincirlere gidiyordu. Bunların arasında seçim yapamayan Aurora, daha eski takıların bulunduğu çekmeceye bakmaya karar verdi. Orada muhteşem, mavi çiçekli bir kolye bularak boynuna taktı.

Aurora, Valérie'nin evine vardığında, ona annesinden ve yenik düştüğü kolon kanserinden bahsetti. Ancak, ona söylediği son sözlerden bahsetmedi. Başkasının önyargılarını ve şüphelerini üstüne çekmek istemiyordu.

Hastaneden iki kez aramışlardı ancak cevap vermeye cesareti yoktu. O zamandan sonra da Aurora, cep telefonunu kapattı. Saat 21:00 civarında diğer iş arkadaşlarının da gelmesiyle, çektiği acıyı unutmayı başarmıştı. Şu an duymak istediği tek şey müzik, gürültü ve bardakların şingirtisiydi.

Aurora, dördüncü birasının tıpasını açarken mutfağın ortasındaki tezgâhın diğer yanında bulunan Valérie'ye göz kırparak birasından büyük bir yudum aldı. Yaklaşık on iş arkadaşının kart oyunu oynadığı masada otururken, birkaç oğlanın ara sıra dönüp ona baktığını fark etti. Annesinin, mahalledeki kulüp ve barlara gitmesini acımasızca yasaklamasına rağmen Aurora, bu bakışlara alışıktı. Yanından geçerken, sağduyu göstermeden arkasına dönüp ona bakan erkekleri umursamıyordu artık. Altın sarısı saçlarını ve eşi benzeri olmayan mavi gözlerini ne kadar övdüğümüzü hatırlarsınız. On dokuz yaşındaydı ve kendi yaşındaki erkeklerin bu bakışlarla, ona karşı oynamak istedikleri oyunun farkındaydı. Ve inkâr etmesinin bir anlamı yoktu; artık, o da bu oyuna katılmak istiyordu.

"Hey Aurora, hadi başka bir oyun oynayalım. İster misin?" dedi, markette çalışan Michaël adındaki bir delikanlı.

Bu, onun ilk tercihi olmayacaktı. Dövmelerini ve kaslarını büyük bir gururla sergiliyordu ama kafasının içi, bomboş gibiydi. Aurora, kendi düşüncesine güldü. Sonuçta, o da şu an bir akademisyenin programıyla ilgili şikayetlerini dinlemek istemiyordu.

"Count me in," dedi, sandalyesini masaya yaklaştırarak.

Yalnızca sarhoş olduğunda İngilizce konuşurdu. Muhtemelen, diğerleri gibi barlara gitmek yerine çok fazla radyo yayını dinlediği içindi.

"Durun, ben de oynamak istiyorum," diyerek Valérie de oyuna dahil oldu.

Michaël, amacı diğerlerine mümkün olduğunca çok içki içirmek olan oyunun kurallarını büyük bir gururla açıklamaya başladı. Onun her iki yanında da Aurora'nın daha önce hiç konuşmadığı depo çalışanları Maxime ve Alex, oyun açıklanırken sigara dumanının arasından ona bakmaya devam ediyorlardı. Aurora da aynı şekilde onlara bakmaya devam etti.

"Herkes anladı mı?" dedi Michaël, kart destesini karıştırırken.

"Jokerleri anlatmadın," dedi Valérie şarabını bırakırken.

Şapkası gözlerini kapatan Maxime, sigarasını kül tablasına bırakırken cevap verdi.

"Geçen haftaki gibi yapalım mı?"

Birkaç onaylayıcı sestten sonra kabul edildi.

"İki kişiye yetecek kadar var mı?" diye sordu bu kez.

Maxime, onu onayladı ve masanın ortasına bir torba hap koydu. Ardından, coşkulu bir alkış yükseldi.

(İng.) Beni de sayın. -ç.n.

“Her kart çektiğimizde birkaç tane almamıza yetecek kadar var.”

Tüm bunların ne demek olduğunu anlamaya çalışan Aurora, ilaçlara baktığında evinin otoparkına attığı bir kutu ilacı hatırladı. Bu tabletleri almadan, bir günü bile geçmemişti.

“Hey, oynamak zorunda değilsin,” dedi Valérie.

Aurora’nın rahatsız olduğunu gözlerinden anlamıştı.

“Biliyorum.”

Aurora, samimi bir şekilde gülümsemeyi başardı. Bu, içkisinden bir yudum alırken müziğin sesini açan arkadaşım ikna etmeye yetmişti.

“Mike, başlıyor musun?”

Oyun lideri kartları karıştırırken Aurora, aniden uyuşukluk veren bir huzursuzluk hissetti. Önce, elindeki bira şişesini bırakarak bu rahatsızlık hissinden kurtulmak istedi ama başaramadı. Sorun gitgide ilerliyordu. Nefes alamamaya başladı. Boğazı tıkanıyor, dudaklarım sanki bir gaz odasında oksijen arar gibi hareket ediyordu. Boğazından çıkan boğuk bir ses, ona yardım etmek için ayağa kalkan arkadaşlarını uyardı.

“Kenara çekilin! Açılın biraz, rahat nefes alsın!”

Gözleri dışarı fırlayan Aurora, masanın kenarına tutunurken ciğerleri sanki içinde bir yangın çıkmış gibi yanıyordu. Elleri, spazmlar yüzünde kasılıyordu. Bir süre

sonra, tamamen düz bir şekilde öne doğru eğilerek kalktı ve görünmeyen bir engeli aşmaya çalışır gibi hareket etmeye başladı. Her hareketinde panik vardı. Aurora, boğuluyordu.

Tüm bunların ardından derin bir nefes alan genç kadın, kendine geldi. Ellerini hemen boynuna götürdü. Etrafında mırıltılar yükseliyordu. Biri acil yardım numarasını arıyordu ve Valérie, endişeyle ellerini arkadaşının gözünün önünde sallayarak kendinde olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

“Auro, iyi misin?”

“Müziği tekrar açabilir miyim?” diye bağırdı, odada bulunan dansçılardan biri.

“Devam et,” dedi Valérie, büyük bir sıkıntıyla.

O esnada Aurora, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir anda olup aynı hızla geçen bu boğulma da neydi böyle? Boğulmasına sebep olacak hiçbir şey yutmamıştı.

Arkadaşının bilgisayarının ekranına baktı.

Saat 22:30.

* * *

Oynama sırası ona geldiğinde, Aurora neredeyse iki şişe daha içmişti. Maça ikilisi ve karo papazı, tüm oyuncuların karışık içkilerle dolu iğrenç bir kadehi devirmek zorunda kalması sebebiyle, onun için oldukça acı vericiydi. Yine de bir sonraki tur için yarı açık desteden bir kart seçmesi, ol-

dukça heyecan verici ve zevkliydi. Çevresindeki hevesli ve eğlenen oyuncular, gözlerini hiç kırpmadan onu izliyorlardı. Şüphesiz ki oldukça sarhoştı. Baş, omuzlarının üzerinde dik durabilmek için büyük bir savaş veriyordu. Gözleri ıslıl ısıldı ve yanakları ise al al olmuştu. Michaël, dalgın bir şekilde sakalını okşarken dudakları muzip bir gülümsemeyle geriliyordu.

“Göster,” diye bağırdı, Aurora’nın kartı, destenin üstüne geri koyduğunu görünce.

“Kahretsin... Joker.”

Valérie iç çekerek kartı masanın ortasına fırlattı. Kart, tıpkı bir kelebek gibi uçmuştu.

Bunu gören oyuncular, heyecanlandılar. Masanın ilerisinde, oturma odasında dans edenler ve sohbet edenlerin arasında bile mırıltılar yükselmeye başlamıştı. Alex, torbayı alıp masanın diğer ucunda bulunan Aurora’ya fırlattı. Henüz nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemeyen altın saçlı kız, kırmızı ve mavi haplarla dolu torbayı heyecanla eline aldı.

Bunun ne olduğuyla ilgili Aurora’nın en ufak fikri yoktu.

“Bu MDMA,” diye fısıldadı Valérie. “Yeniden söylüyorum, bunu almak zorunda değilsin. Almadığında, otuz saniye boyunca acı verici bir biçimde seni yuhalayacaklar ve sonra unutup devam edecekler.”

"*I'll try!*" Günün birinde denemek zorunda kalacağım," diye cevap verdi Aurora.

"Auro, sarhoşsun!"

"Yani? Ne olmuş?"

Tüm gözlerin onların üstünde olduğunu bilen Valérie, arkadaşını kolundan tutup kenara çekti.

"Verecekleri tepki uzun sürmeyecek," dedi.

Valérie, Aurora'yı arka taraftaki banyoya itti ve kapıyı kapadı.

"Hey, iki saniye bana baksana."

Aurora bu emre uydu. İki arkadaş, birbirlerine baktılar; tek kelime etmiyorlardı.

"Bir yıldır bana hızdan, coşkudan ve diğer tüm saçmalıklardan uzak durmam gerektiğini söyleyen sendin," diyerek konuşmaya başladı, Valérie.

"Eğer bu bir saçmalıkta sen neden geçen hafta aldın?" diye cevap verdi Aurora, büyük bir küstahlıkla.

"Ben alsam da almasam da bu saçmalık. Beni dinle, iyi olduğundan emin olmalıyım. Bana, doktorunun seni uyuşturucu almaman konusunda uyardığım, kullandığın ilaçlar yüzünden uyuşturucunun, beynini mahvedebileceğini söyleyen de sendin."

"*Who cares?*" Hem bugün hiç ilaç içmedim."

* (İng.) Deneyeceğim. -ç.n.

** (İng.) Kimin umurunda. -ç.n.

Aurora kadar sarhoş olmayan Valérie, kollarını bağlamış başını sallıyordu.

“Auro, zihnini bazı düşüncülerden uzaklaştırmak istediğini biliyorum ama amacımız yarın, bugün olduğundan çok daha kötü bir şekilde uyanman değil.”

Aurora, arkasım döndü ve utançla gözlerini yere dikti.

“Burada olman bir şans, Val. Bu harika. İnan bana, bu beni öldürecek bir hap değil.”

Valérie bunun üzerine, derin bir iç çekti.

“Öyleyse, bu durumda seni yalnız bırakmayacağım. Ben de bir tane alıyorum.”

“Ama...”

“Hadi gidelim, yoksa diğerleri birlikte işediğimizi düşünecekler.”

İki genç kadın, banyodan çıkarak masadaki yerlerine döndüler. Aurora, müzik ve haykırışlar arasında yalnızca Michaël’in sesini ayırt edebildi.

“Ne yapıyordunuz?”

“Hazırlanıyorduk,” dedi Valérie.

“Biz?”

Konuşmanın neredeyse farkında bile olmayanlar, dikkatle onları dinlemeye başladılar.

“Evet,” diye onayladı Valérie, torbadan iki tablet çıkarırken.

Uyuşturucuyu, nihai rakibi olarak gören Aurora'ya döndü.

“Emin misin?” diye fısıldadı Valérie, kulağına.

Hem başkalarının şüphelerinden hem de kendi tereddütlerinden bıkmış olan Aurora, iki renkli hapı dikkatle aldı. Valérie de arkadaşım taklit ederek aynı şeyi yaptı ve ardından, Aurora'ya göz kırptı.

“Sağlığına, güzelim!”

Aurora, zihnini tüm düşüncelere kapatarak hapı dilinin üzerine yerleştirdiği an, birasından bir yudum aldı ve hapı tek seferde yuttu. Ardından, Valérie ile birbirlerine endişe ve heyecan dolu, imalı bakışlar attılar. Çevrelerinde bulunan diğer insanlarsa ıslık çalarak onları alkışlıyorlardı.

“Hey, o torbayı bana ver,” diye bağırdı, Maxime.

Aurora, torbayı ona fırlattı. Uyuşturucuların sahibi, torbayı havada kaptı ve eline bir tablet aldı.

“Eğer böyle olması gerekiyorsa, ben de yanındayım,” dedi ve hiç tereddüt etmeden hapı yuttu. “Dayanışma!”

Bunu onaylamıyor gibi görünen Michaël, elinin tersiyle arkadaşımın göğsüne vurup kulağına bir şeyler fısıldadı. Maxime, omuz silkerek torbayı arkadaşına verdi. Aurora, oturduğu yerden onun, önce tereddüt ettiğini ama ardından kabul ederek torbayı uzattığını gördü. Böylece, torba sırayla herkese ulaştı.

Bir dakika sonra, yaklaşık on kişi uyuşturucu haplardan yutmuştu. O esnada, sonradan terk ettiği ve Québec'te bulunan Cégep Akademisi'nde biyoloji alanında geçirmiş olduğu tek bir yıla övünüp duran Maxime, buzdolabına doğru koştu. O, koca bir tabağı greyfurtla doldururken herkes onun ne yapacağını bilmeyerek merakla izliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Michaël, en sonunda.

Maxime'in yüzünde, gururlu bir gülümseme vardı.

Bilimin mucizelerinden birini gerçekleştiriyorum," dedi, ellerini birbirine ovuştururken. "Vücudumuz, tükettiğimiz şeylerin yalnızca yüzde on beşini emiyor. Sadece bir dilim greyfurtla bu oranı artırabilir ve bu sayede, aldığımız hapın da etkisini artırabiliriz!"

Bir sihirbaz edasıyla, dilimlediği greyfurttan bir ısırık aldı.

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, dalga geçmiyorum," diye yanıtladı Maxime, bir yandan da ağzını silerek. "Furokouramin gibi bir şey deniyordu buna. Sindirimi engelleyerek, yediklerimizin ya da içtiklerimizin etkisini üç dört katına çıkarıyor. Eğer bu, sokaklarda da bilinen bir şey olsa kimse bir torba uyuşturucu için 80 dolar ödemezdi."

Aurora, bunun doğruluğundan emin olmasa da bir dilim greyfurt alarak Valérie'nin oturduğu masaya döndü.

“Bu, işe yarıyor mu?” diye sordu, eliyle arkadaşının kalçasına sarılırken.

“İşe yaradığında görürsün.”

Aurora, boş bira şişesine hafifçe vurdu. Hafif bir baş dönmesi vardı ancak bunun uyuşturucudan mı yoksa bilinçaltındaki bir şeyden mi kaynaklı olduğunu anlayamıyordu. Sonraki yirmi dakika boyunca Aurora, gittikçe artan bir endişeye kapıldı. Bu hapi almaması gerekiyordu. Bunu yaparken aklı neredeydi? Oysa uyuşturucu konusunda defalarca uyarılmıştı. Annesi, kızı akşamları dışarı çıktığında hep bu kötü ihtimalden korkar ve panik atak geçirirdi.

“Auro... Hey, Auro...”

Aurora başını kaldırıp baktığında, Valérie’nin büyüyen göz bebekleri ile karşılaştı. O kadar büyümüşlerdi ki sanki ruhunu ele geçirmek istiyor gibi bakıyordu.

“Bu kadar.”

Sesi oldukça ruhaniydi. Basit bir nefes, ona eşsiz bir rahatlık veriyor gibiydi. Aurora, bir şey hissetmediğini söyleyecekti ki kalbinden, ellerine ve ayaklarına doğru bir uyuşukluk, dalga gibi yayıldı. Nefes verirken ciğerlerinin hafif bir esintiyle okşandığını hissediyor; nefes almaya çalışırken tuhaf ama hoş bir uyuşukluğun saldırısına uğrayan parmaklarını, hafifçe hareket ettiriyordu. Aurora, derin bir nefes aldı; tarif edilemez bir zevkle gözlerini kapatırken ellerini, Valérie’nin saçlarının arasından geçirdi.

İki genç kadının gülümsemesi, söylenecek bir şey olmadığını ortaya koyuyordu. Kasları kasıldı, gevşedi ve ikisinin de vücudunda elektriklenen bir duygu girdabı dolaştı. Aurora, uyuşturucunun onu etkisi altına aldığını fark ediyordu.

“Hadi, dans edelim.”

Valérie, sabırsızca onu takip eden Aurora’nın elini tutmadan önce yalnızca bunu söyleyebilmişti. Salona doğru yürürken altın saçlı genç kadın, tuhaf bir ürperti hissetti. Etrafındaki tüm gürültüler daha da artmıştı ve dünya, âdeta tüm zarafetini göstermek için soyunuyordu. Valérie, ışıkların bir kısmını söndürdü, açtığı müzikle tüm sesleri bastırdı ve Aurora’ya doğru döndü. İki arkadaş, dans pistine dönüşen salonun ortasında, karanlığın onları sarmasına izin vererek dans ettiler.

“Bu delilik,” dedi Aurora.

Ne düşünmesi gerektiğini bilmeyerek iç çekti.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Valérie, aynı buğulu sesle. “Kendini rahat bırak.”

Aurora, kendini müziğe öyle kaptırmıştı ki sanki müzik, kanından damarlarına sızmıştı. İş arkadaşları da etrafına toplanmıştı ve hep birlikte, bir bütün gibi dans ediyorlardı. Arkadaşı, önce kolunu tuttu sonra da kollarını boynuna doladı. İkisi de birbirlerine dokunmak için karşı konulamaz bir hazla dolmuşlardı. Parmakları, altın saç tellerinin arasında dolaşıyordu. Nefeslerinin düzensizliği,

aynı ağaçtan oyulmuş iki enstrüman gibi birbirine uyum sağlıyordu. Orada durup titreyen ellerle birbirlerini okşuyorlardı. Aurora, Valérie'nin sırtını ve kalçalarını okşuyordu. Yüzleri, birbirine yaklaşıyor ama cesaretsizce kaçıyor. Büyülü nefesleri, kulaklarını ısıtıyordu; inlemeler ancak bu kadar tatlı olabilirdi. Bir süre sonra, o kadar yakınlaşmışlardı ki tek beden olmuş gibilerdi. Kalçaları birbirine yaklaştı ve göğüsleri birbirine sürtünmeye başladı. Parlak ışıkların boşluğunda gezinen gözleri, birdenbire duyguların enginliğine sürüklendi.

"Seni seviyorum, Val. Seni deliler gibi seviyorum," diye fısıldadı Aurora, dans ederken.

"Ben de seni seviyorum, Auro. Bu, delilik! Daha önce senin kadar güzel bir kız görmedim."

İki kadın tereddüt etmeden, önce yavaşça öpüşerek dudaklarındaki sıcaklığın tadını çıkardılar. Nefesinin büyüleyici kokusu Aurora'yı bugüne kadar hatırlamadığı, hiç sahip olmamış gibi hissettiği geçmişine sürükledi. Bir anda, gözünün önünden rahatsız edici görüntüler geçmeye başladı. Kapalı göz kapaklarının arkasında, birçok anı görüyordu ve zihninden, anlamakta zorlandığı sözler geçiyordu. Ardından iki arkadaş, birbirini daha büyük bir tutkuyla öpmeye başladılar ve kendilerini, hissettikleri bu tutku karşısında serbest bıraktılar. Öpüşürken vücutları, söyleyemedikleri tüm sözcükleri anlatıyordu. Onları uyarı tüm hormonları, parçalanarak zevke dönüşüyordu. Aurora'nın hızla atan kalbi, her atışında ruhunu daha da

yükseğe uçuruyordu; geçmiş ve gelecek, birlikte sonsuzluğa uzanan saniyelerden ibaretti.

İşte bu, tamamlanmaktı.

“Aurora...”

Bu ses, Michaël’in sesiydi. Bu sesi duyunca iki arkadaş, tutkulu bir şekilde birbirlerinden ayrıldılar ve Aurora, kendini büyük bir rahatlıkla genç adamın kollarına bıraktı. Valérie ise Alex ile dans etmeye başladı.

“Peki... Bu nasıl oldu?” diye fısıldadı Michaël.

“Bu çok aptalca... Ben... Sadece...”

“Biliyorum, biliyorum...”

Farkında olmadan, ikisi de birbirlerine yaklaşıp alınlarını birleştirdiler.

“Neden hiç konuşmuyoruz?” diye sordu genç adam.

Aurora, mutlu bir şekilde gülümsüyordu.

“Herkes sana bunu söylüyor olmalı,” dedi, tutkuyla iç çekerek. “Ama ben, gerçekten senin kadar güzel bir kız görmedim.”

Genç kadın, gözlerini kapatarak kendini müziğin ahengine bıraktı. Michaël’in sırtında dolaşan ellerini hissedebiliyordu. Ellerini kalçasına doğru çekerek onu cesaretlendirdi; normalde asla izin vermeyeceği şeyi sunmaktan zevk alıyordu. Genç adamın sessizliğini bozmadan, sadece parmaklarını vücudunda gezdirmesi pek de şa-

şırtıcı değildi. Aurora, tatlı bir umursamazlıkla, kalçasını şehvetli bir biçimde kıvırmaya başladı. Michaël'in, onu ne kadar çok istediğini hissedebiliyordu. Tüm bu erotizmin kaynağının kendisi olduğunu bilmek, ona büyük bir öz güven katmıştı. Aurora, partnerinin kazağını kaldırdı ve karın kaslarını okşamaya başladı. İnkâr edilemez bir tutkuya ulaşmıştı; heyecanı, tüm vücudunda hissedebiliyordu. Ve tüm bu hislerden korkarak partnerinin yanından hızla ayrıldı ve irileşmiş göz bebekleri ile Alex'e dalgın dalgın bakan Valérie'nin yanına gitti.

Tüm bu çelişkili hisler içinde bunalan Aurora, dansçıların arasından banyoya doğru yöneldi. Gölgelelerin ve yansımaların arasmda bir belirsizlik hissediyordu; bazı insanların maske taktığını, bazen de hiç olmayan şeyleri görüyordu. Tıpkı bir halüsinasyon gibi. Ancak, ne yaptığının ve nerede olduğunun farkındaydı. Endişelenmesine gerek yoktu.

Aurora, kapıyı kapatıp aynaya döndü. Gürültülü müzik, şimdi oldukça kısık bir şekilde duyuluyordu. Gözlerine baktığında irkildi; onları hiç bu kadar şiş görmemişti. Göz bebekleri nasıl bu kadar büyüyebilmişti? Ancak bunlara rağmen, aynadaki yansıması onu fazlasıyla eğlendiriyordu. Kendi kendine gülmeye başladı. Ellerini yanaklarından aşağı kaydırarak iç çekti. Hâlinden memnun genç kadın, karanlığın ve müziğin hüküm sürdüğü salona döndü. Elinde birasıyla mutfaktan çıkan Valérie, elini göğsüne koyarak onu durdurdu.

“Auro... İyi misin?”

“Evet, evet iyiyim! *It’s just amazing!*”

İkisi de aynı anda gülmeye başladı.

“Hadi hadi,” dedi Valérie. “Nerede olduğunu merak eden birisi var...”

Ona göz kırptı ve bir şey söylemek için yaklaştı. Aurora, sıcak nefesin kulağım gıdıkladığını hissediyordu.

“İstersen benim odama geçebilirsin. Ama şunu bilmelisin ki ben de mutlaka orada olacağım...”

Valérie, gizem yaratmak isteyerek el salladı ve dans pistine doğru yürüdü. Aurora’yı kendisine katılmaya davet ederken attığı bakış, Aurora’nın Michaël’i fark etmesi için yeterliydi. Bir süre sonra ise kendini onun kollarında buldu. Dans esnasında, Michaël onu döndürürken Alex’le dans eden Valérie, Aurora’nın dikkatini çekti. Valérie, birkaç dakika sonra sabırsızlıkla önce partnerinin, ardından da Michaël ile dans eden Aurora’nın elini tuttu. Tek kelime etmeden, onları karanlık bir koridordan geçirdikten sonra, odasının kapısını ardına kadar açtı ve odasına girdi.

“Kapıyı kapat,” diye emretti, bağlı saçlarını çözerken.

Valérie, odanın köşesinde bulunan hoparlörü açtı. Baygın müzik, yüksek sesiyle salondan gelen müziğin sesini bastırıyordu. Diğer üçü hareketsizce onu izlerken Valérie,

(İng.) Bu gerçekten harika. –ç.n.

yatağın üzerine oturarak elbisesinin askılarını omuzlarına kadar indirdi.

“Neyi bekliyorsunuz?” diye sordu, masumane bir tavır takınarak.

Alex bunu duyar duymaz kazağını çıkarıp kemerini açmaya başladı. Aurora ise donup kalmıştı. Daha önce hiç kimseyle yatmamıştı. Bugüne kadar en çok yakınlaştığı erkekle bile sadece öpüşmüştü. Peki ya şimdi, hiç bilmediği bu dünyaya böyle mi adım atmak istiyordu? Kendini bu şekilde sunmak mıydı istediği?

Derin bir nefes aldığı anda, biraz daha sakinleştiğini hissetti. Michaël ona yaklaştığında ise yeniden heyecanlanmaya başladı. Sonra Michaël, tek kelime etmeden gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Aurora ise genç adamın kıyafetlerini çıkararak dövmelerle kaplı vücuduna baktı. Michaël, usul usul Aurora’ya yaklaştı ve geri geri giden Aurora, en sonunda yatağın üstüne düştü. Sağ tarafta, Valérie ve Alex çoktan öpüşmeye başlamışlardı. Göz ucuyla baktığında, iki çıplak vücudun birbirine yaklaştığını gördü. Michaël, titreyen Aurora’nın teninde geziniyor ve sert elleriyle kalçasını okşuyordu. Düşüncelerini ele geçiren belirsizlikten geriye, hiçbir şey kalmadı. Aurora’nın ruhu, vücudunu şehvetli bir şekilde etkisi altına alan bir beyazlıkla dolmuştu. Michaël, pantolonunu çıkardığında ise gözlerini kapattı. Dudakları hafif aralık bir şekilde, onu öpmesini bekliyordu. İkisi, tutkuyla öpüşmeye başladı. Aurora’nın parmakları, partnerinin ensesinde birleşti.

Yatak, daha sonra iki adamın gücüyle sarsılmaya başladığında iki kadın birbirine bakıp öpüşmeye başladılar.

Aurora, sanki dünyanın tüm engellerinden kurtulmuş, gökyüzünde bulutların üzerinde içkisini yudumluyor gibiydi. O kadar zevk alıyordu ki bacakları kasılıyordu. Yüksek müziğe rağmen hislerini bastıramayan iki kadın, parmaklarını birbirlerinin parmaklarına geçirerek ellerini sıkmaya başladılar.

Genç kadın, her şeyi tüm ayrıntılarıyla hissediyordu. Çığlık atıyor ve sadece bunun için yaşadığını hissediyordu. Aurora, ellerini partnerinin ellerinin üzerine koydu ve ateşli nefesleri, tutkulu öpücükleri arasında buluştu. Aurora, birkaç saat önce varlığından bile haberdar olmadığı bu adamın kollarında, zevkten dünyanın öbür ucuna uçuyor gibiydi.

Zevkten kendinden geçen arkadaşından cesaret alan Aurora, kendini sıkarak Michaël'i kenara itti. Partnerini sırtüstü yatıran genç kadın, onun üzerine çıkarak kalçasını sallamaya başladı. Tüm bunları nereden öğrendiğini ve nasıl yaptığını bilmiyordu. Michaël, ellerini Aurora'nın kalçalarının üzerinde kaydırды. Aurora'nın boynu, yay gibi arkaya doğru eğilmişti. Partneri kontrolü ele alarak, çığlıklarını bastırmak için, eliyle kızın ağzını kapatıyordu. Aurora, boğuk çıkan zevk çığlıkları arasında partnerinin elini ısırıyordu. Vücudundaki titreme ve tatmin duygusu onu o kadar heyecanlandırmıştı ki kendini, yatağın üzerine sırtüstü bıraktı. Ancak bu dinlenme kısa sürdü. Bu

kez, Alex ona doğru yaklaşmaya başladı. O esnada Valérie, titreyen göbeğini öpmeye başladı. Michaël'in ayağı kalkarak yeniden ona dokunmaya başladığını fark eden Aurora, zevkle inleyerek Alex'in sertleşmiş organını dudaklarına yaklaştırmasına izin verdi. Ağzında tuhaf bir tat hisseden Aurora, şaşkınlıkla nereye döneceğini şaşırdı ve dudaklarını vücudunda gezdiren Valérie'nin bacaklarını okşamaya başladı.

Bu duygu girdabında Aurora, zevkten deliye döndüğünü hissediyordu. Yüksek sesli müzik ise tüm eğlencelerine ortak oluyordu.

Aurora, zevkle inledikten sonra Michaël'in de geri çekildiğini fark etti. Ardından Valérie, Aurora'nın kucağına oturdu ve bu kez, iki genç kadın tutkuyla öpüşmeye başladılar. Uzaklaşan Michaël, çıplak bedeniyle yeniden Aurora'nın bedenine sarıldığında ise ikili, kahkaha atmaya başladı. Son kez ufak bir öpücükten sonra Valérie, Alex'in yanına döndü.

Ve müzik, kıyıya vuran sakin bir dalga gibi yavaş yavaş, sinsice uzaklaştı. Sessizlik, sonunda ışığı yenen bir gölge gibi krallığını ilan etti. O ana kadar tüm canlılığıyla hissettiği duygular da tıpkı gölgeye yenik düşen ışık gibi Aurora'nın bedenini terk etti. Şimdi Aurora, açıklayamadığı bir soğuklukla, kafası karışmış bir hâlde kalakaldı. Tüm bunların ardından ise duygusal boşluğundan ani bir ses, ona saldırdı.

"Bunca zaman sonra yeniden karşılaşıyoruz."

Aurora, büyük bir panikle etrafına bakmaya başladı. Valérie'nin kıvrımlı vücudu, hâlâ Alex'in altındaydı; Michaël ise hâlâ Aurora'yı rahat bırakmıyordu. Aniden korkan Aurora, hızla partnerinin elini bırakarak onu itti ve yatak başlığına yaslandı.

Hiçbir şey duymuyordu. Gürültü yok. Ses yok. Çığlıklar yok. Genç kadın, endişeyle ellerini kulaklarına kapattı ama bunun hiçbir faydası yoktu.

"Kaç yıldır birbirimizden ayrı kaldık?"

"Hayır, hayır, hayır..."

Michaël neler olduğunu sormak için ona yaklaştı ancak Aurora, eliyle onu kovdu.

"Hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını biliyorsun, değil mi?"

Michaël yeniden Aurora'yı sakinleştirmeye çalıştı ve bu kez, ellerini onun dizine koydu. Dudakları hareket ediyordu ancak ses çıkmıyordu.

"Çek şu pisliği önünden!"

Aurora, içinden gelen bu sese itaat ederek genç adama doğru bir tekme atarak yataktan kovdu. Sağ tarafta kendilerinden geçmiş olan Valérie ve Alex ise hiçbir şeyin farkında değillerdi. Aurora, yanındaki komodinin üzerinde duran ve o zamana kadar fark etmediği sivri uçlu metal bir törpüye uzandı. Parmakları, törpünün sivri ucunun etrafında dolaşıyordu.

"Çabuk, o yataktayken!"

Hâlâ çıplak hâlde olan Aurora, yere inerek dizlerinin üstünde, Michaël'in yerde yatan bedenine doğru ilerlemeye başladı. Michaël ise iki eliyle başını tutuyordu; belli ki düşerken bir yere çarpmıştı. Tırnak törpüsünün sivri ucu kaburgalarına doğru yaklaştığında genç adam, dönüp ona baktı. Dudaklarını ses çıkarmadan hareket ettirdiğini ve törpünün sivri ucundan gözünü ayırmadığını fark ettiğinde, gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu.

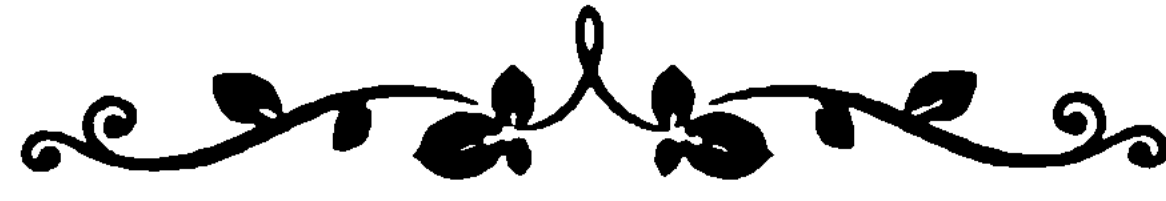
"Sapla!"

Genç adam, hiç tereddüt etmeden Aurora'nın koluna yapıştı ve onu kenara doğru itti. Ustaca bir hareketle alacağı darbeden kaçtıktan sonra ayağa fırladı.

"Delirmişsin!"

Bu ses, ona uzakta yankılanan bir ses gibi geldi. Aurora, bir anda bilincinin onu hapsettiği karanlıktan kurtuldu. Ardından, törpüyü yere fırlatarak aceleyle kıyafetlerini giyinip çantasını aldı. Ayakkabılarını giymeden evden fırladı ve merdivenleri hızla inerek kendimi, yolun kenarındaki kaldırıma attı.

BÖLÜM IV

Baştan ayağa titreyen Aurora, yoldan geçenlerin tuhaf bakışları ve tenine iğne gibi batan ekim soğuğu altında kayıtsızca, ayaklarının onu kendi evine götürmesine izin verdi.

“Onu kaybettin, Aurora. Eğer beni bu kadar uzun süre terk etmemiş olsaydın yatak odasındaki o genç adamı kaybetmezdin.”

“Kapa çeneni!”

“Sadece kendi canım istediğinde susacağımı sen de çok iyi biliyorsun!”

Aurora, kendi kendine konuştuğunun bile farkına varmamıştı ve birkaç dakika sonra, evine ulaştı. Ancak, eve girmeden önce binanın arkasındaki otoparka gitti.

“Nerede bunlar? Kahretsin!”

Karanlığa karşı koymak adına, hissedebilmek için asfaltın üzerinde çıplak ayaklarla yürüyordu.

“Onları bulamayacaksın!”

Hâlâ uyuşturucunun etkisi altında olan Aurora, düşünmeye ve görmeye çalışsa da gözleri sürekli titriyordu.

“Biliyorsun ki biz ayrılamayız.”

Pes eden Aurora, hastane dönüşünde bir anlık öfkeye yenik düşerek arabanın camından attığı bu ilaçların çalındığını varsayarak onu çalan serseriye lanet okudu ve aramayı bıraktı.

Onları asla atmamalıydı.

Her zamanki gibi ilacını almalıydı. Artık, onu neden koruduklarını çok iyi hatırlıyordu.

Nefes nefese olduğu uzun bir sürenin ardından, anahtarlarının arasından kapının anahtarını bulup içeri girdi ve kapıyı da arkasından kilitledi. O esnada ayağı, yerdeki bir cisme çarptı.

Genç kadın, titreyen parmaklarla ışığı açtı ve soluk ışık, beyaz bir zarfı aydınlattı. Eğilip yerden aldıktan sonra üzerindeki notu okudu:

Aurora için.

Ne gönderenin ismi vardı ne de adresi...

Aurora, mutfığa gelip zarfı masanın üzerine attı ve doğruca banyoya gitti. Kapıyı kapattıktan sonra aynaya yaklaştı ancak aynadaki yansımada göreceklerinden korkarak başını önüne eğdi. Ardından, tereddütle başını kaldırdı.

Dikkatini çeken ilk şey, şişmiş göz bebekleri ve Valérie'nin dudaklarından bulaşan ruj izleriydi. Aniden tüm bunlardan tiksinen Aurora, temizlenmek için duşun musluğunu açtı ancak klozete doğru yönelmek zorunda kaldı. Asidin boğazını yaktığını hissetti ve ardından, dakikalarca kustı. Gözleri yaşlarla doldu ve aynanın karşısına geçerek hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Ne kadar zavallısın!"

Aurora, kendi yansımasına baktı. Bu iğrenç sesin vicdına müdahale etmesine, ilk kez böylesine razı oluyordu.

Aurora, ilk kez kendinden bu denli nefret ediyordu.

O her zaman övülen güzelliği, utancının ardında maskelenerek solup gitti.

Daha fazla aynaya bakmaya katlanamadı ve oradan uzaklaştı. Onu uyandırmamak için tuvaletin sifonuna basmadan banyodan çıktı. Onu... Onu...

Annesini...

Ne kadar istese de artık bu acıdan kaçamazdı. Saatlerdir kaçıp kurtulmaya çalıştığı acı, bu kez yakasına yapışmıştı. Bu acı, kalbini ele geçirdi ve çaresizce, son bir

umutla annesini uyurken görebilmek için onun odasına yöneldi.

Dikkatle düzeltilmiş boş yatak, kanını dondurdu. Birdenbire, bu odada sanki hücredeymiş gibi sıkışıp kaldığını hissetti. Karanlıktan, her zaman olduğundan çok daha fazla korkarak yemek odasının ışığını yaktı ve masaya oturdu. Baş, artık ağır gelerek masaya doğru düştü.

“Artık sırlardan sıkılmadın mı?”

Aurora isyan ederek başını salladı. Zihninde hiç durmadan yankılanan bu ses, bir türlü onu rahat bırakmıyordu.

“Annen artık burada değil ve gardırobun üst kısmı da senin.”

Bilinçaltına fısıldanmış olan bu sözler üzerine, başını masadan kaldırdı. Gardırobun üst kısmı... Burası, Aurora küçükken yetişemediği için annesinin her şeyi sakladığı yer değil miydi? Sır gibi saklamak istediği ama atmayı da her zaman reddettiği şey neydi?

“Çocukken katlanmak zorunda kaldığın her şey, onlar yüzünden.”

Evet, bunu arayıp bulması gerekiyordu. Hiçbir zaman ulaşamadığı, bıkmadan usanmadan onu yakalayıp çukura çekmeye çalışan bu geçmiş, derinliklerine kadar kazıp bulmalıydı.

Aurora, kararlılıkla ayağa kalktı ve annesinin odasına giderek orada duran sandalyeyi gardırobun önüne çekti.

Üst rafta, kapakları tozlanmış birkaç kutu vardı. İlkini çıkararak yatağın üstüne koydu. Üzerinde hiçbir işaret yoktu. Aurora, kutunun kapağını büyük bir dikkatle açtı.

Kutunun içinde sözleşmeler, fotoğraflar, gazete küpürleri ve araştırma makalelerinden oluşan bir deste kâğıt vardı. Merakına yenik düşerek, rastgele bir gazete küpürünü aldı.

Mucize çocuk: Quebec'te, genetiği değiştirilmiş mucize bebeğin doğuşu.

Aurora kaşlarını çatarak okumaya devam etti:

Embriyoların genetiğini değiştirerek doğuma taşınan ikiz gebeliğin ardından, Quebec'teki bir araştırma ekibi, bu kez 7 Nisan'da doğan bir kız çocuğu üzerinde "mucizevi" sonuçlar elde etti.

Aurora, daha anlaşılır şeyler bulana kadar bir süreliğine okumayı yarıda kesti.

"Bu, senin doğum günün küçüğüm."

Aurora, başım sallayarak bu metni okumaya başladı. Bunu okumak, ciddi anlamda zaman ve çaba gerektiriyordu. Gözlerindeki titreme yüzünden de her cümleyi birkaç kez okumak zorunda kalıyordu.

Burada kimliği gizlenen çocuk, "kromozom anomalilerini" tedavi etmeye yönelik gerçekleştirilen genetik mutasyonların canlı bir örneği. Doktor Giguère, amniyosentez esnasında tespit edilen bu malformasyonlar yüzünden, bebeğin erkenden ölebi-

leceği kanısına vardı. "Bugün, bu bebeğin diğer bireylerle aynı şekilde bir yaşam sürmesini beklemek için birçok sebebimiz var."

*Araştırmanın en başında araştırmaya katılan sekiz araştırmacının yedisi, bu mucizevi doğuma tanık olmak için oradalar-
dı. Bir araştırmacının neden eksik olduğu sorulunca ise Doktor Giguère, "etik anlaşmazlıklar" cevabını verdi. "Böyle bir müdahalenin elbette etik problemleri de mevcut ancak bizim için asıl önemli olan, bir bebeğin hayatını kurtarmaktır."*

Kafası karışan Aurora, bu gazete küpürünü yatağın üzerine bıraktı. Peki, tüm bu yaşadıkları, bilimsel bir deneyin sonucu olabilir miydi? Hélène'in onu korumak için bu kadar çaba sarf ettiği sır, bu muydu?

Çocukken katlanmak zorunda kaldığın her şey, onlar yüzünden.

Annesinin bu sözleri, zihninde yeniden yankılandı. Aurora, artık düşüncelerini ele geçiren bu sesleri duymaya katlanamıyordu. Kutunun içindekilerin tamamını çöpe atmak istese de cesaret edemedi. Kutunun içindeki kâğıt yığınınna yeniden göz attı. Genç kadın, burada bazı resimler olduğunu fark etti. Bu resimler, mavi çiçeklerden ve siyah kırmızı karalamalardan oluşuyordu. Mavi bir gölün, kırmızı renkli kalemle karalanmış olduğunu fark edince nefesi kesildi. Bu göleti daha önce görmemiş miydi? Hafızasındaki bulanıklık, öfkelenmesine sebep oldu.

Duyduğun o sesler, çizdiğin o resimler... Sebebi ne olursa olsun seni ele geçirmelerine izin verme.

Annesi başka neler biliyordu? Ölmeden önce söylemediği daha neler vardı? Aurora, kâğıt yığınının öfkeyle itti ve kâğıtlardan biri, dönerek yere düştü.

“Bir mektup aldığını unutma, küçüğüm...”

Aurora, bugün ona gelmiş olan mektubun hâlâ mutfak masasında olduğunu hatırlayarak başını kaldırdı. Mektuba yaklaştı ve ona, saldırmak için hazırda bekleyen bir canavar gibi baktı. En başında sorması gereken soru, şu an aklına gelmişti: Kim ona mektup yazmış olabilirdi ki? Bu saatte, kim onu kapının altından atmıştı? Zaten panikle hızlanan kalbi, daha da hızlı atmaya başlamıştı. Aurora, tüm pencerelere tek tek göz attıktan sonra hepsinin perdesini kapattı; izleniyormuş gibi hissediyordu. Ardından, çekmeceyi açarak bir mum ve bir paket kibrit çıkarıp tüm ışıkları kapattı.

Kibriti bir kere çaktıktan sonra kibritin ucundaki zayıf alev, usulca mumun fitiline yayıldı ve cılız bir hale, mutfığı aydınlattı. Aurora, bu şekilde kendini daha güvende hissetmişti.

Ve nihayet, zarfı açma vakti geldi. Bu kez tereddüt etmeden, keskin bir hamleyle zarfı açtı ve o anda bir yığın fotoğraf, zarfın içinden masaya döküldü. Hızlıca fotoğraflara göz attı; tek bir kelime, tek bir isim, bu fotoğrafları göndereni bulabilmek için tek bir ipucu aradı. Rastgele bir fotoğrafı alarak mum ışığının altında incelemeye başladı. Büyük bir dikkatle, tüm ayrıntıları inceledi. Çizgiler, göl-

geler ve yansımalar birbirine giriyordu. Bu uyuşturucunun etkisi, belli ki saatlerce sürecekti.

Gördükleri, en başında ona pek bir şey ifade etmemişti ancak fotoğrafa dikkatli baktığında toprak yolu böğürtlen çalılarının aşındırdığı, soluk ahşap bir kemer gördü. Arka planda da karanlıktan dolayı pek iyi seçilemeyen ağaçlar vardı.

Aurora, fotoğrafı bırakmak isterken parmaklarına tuhaf bir his yayıldı... Bu kemer... Onu herhangi bir yerde görmüş müydü? Belli belirsiz bir dejavu, uzaklarda kalan bir anı, zihninde şüpheyne neden oldu. Çocukken gittiği bir yer miydi burası? Geçmişin bir parçası, hafıza kaybının önüne geçebilir miydi? Aurora, bir diğer fotoğrafı almak için elindeki fotoğrafı ters çevirerek masanın üzerine koydu.

Fotoğrafı ters çevirdiğinde, arkasında bir not olduğunu fark etti.

Kulübe yolu.

Kulübe mi? Aurora, içinden birkaç kez tekrarladı ama bu, ona hiçbir şey ifade etmedi. İkinci ölümsüzleştirilmiş an ise, ormanın kalbindeki mütevazı bir eve aitti. Aurora, kimi yerleri çatlayarak parçalanmış pencerelerine, dökülen sıvalarına ve bir kısmı çökmüş olan çatıya baktığında bu evin, fotoğrafı çekildiğinde çoktan terk edilmiş olduğunu düşündü. Bir sonuca varmak için acele etmeden önce, bu evin her ayrıntısını daha iyi inceleyebilmek için gözlerini kısıtı. Bu evi hatırladığında ise hüsrarla başını

salladı. İçi, tuhaf bir hisle dolmuştu. Mutfak zemininde sandalyeyi ittiğinde gıcırtilı bir ses geldi ve mumu alarak ayağa kalktı. Hélène'in odasına döndü ve düzensiz nefeslerle, çocukken yaptığı çizimlerin bulunduğu kutuyu yeniden açtı. İşte bu! Çizdiği resimdeki evle bu ev, aynıydı.

"Evet aynı yer. Bunu yeni mi fark ettin?"

Aurora, eğer zihnine sinsice sızan bu sesi engelleyeceğine inansaydı, kulak zarını reçineyle tıkardı. Bu boş odada daha fazla kalmaya dayanamayarak yeniden mutfağa döndü. Tekrar oturamayacak kadar heyecanlıydı ve fotoğrafları incelemeye devam ediyordu.

Çizdiği resmin altındaki tarihten de anlaşıldığı üzere, şüphesiz ki bu resmi çizdiğinde beş yaşındaydı.

Vücudundaki oluşan bir duygu seli sebebiyle, iki elini yüzüne kapattı ve sabırsızca ellerini yüzünde kaydırды. Uyuşturucunun bütün etkilerini tam da şu an yok etmek için neler yapmazdı ki... Aurora, kendini toparlamak için elinden geleni yaparak derin bir nefes aldı. Fotoğrafı yeniden çevirdi.

Aile evi.

Peki, bu hangi ailenin eviydi?

Üçüncü fotoğrafta ne olduğunu anlamaya çalışırken dikkati dağıldı ve kâğıttan çıkan bir iğne, parmağına battı. Ancak Aurora, acıdan ziyade şaşkınlıktan çığlık attı. Genç kadın, uçları dışarı doğru kıvrılmış tellerin, fotoğrafın çevresini tıpkı telden bir çerçeve gibi çevrelediğini

fark etti. Bu fotoğrafa, ay ışığını yansıtan bir göle, kan damlaları düşüyordu. Aurora, başparmağını ağzına soktu ve fotoğrafın üzerindeki kan damlaları yayılarak, suyun siyah yüzeyini kırmızıya boyadı. Ardından, zihninde her zaman yankılanan sestten daha farklı bir ses, kulaklarında çınlamaya başladı:

Onun kanı asla geçmişe karışmamalı.

Parmağındaki bu hafif kanamayı kontrol altına aldıktan sonra, bu sivri iğnelerin varlığının arkasındaki sebebi fark etmeyerek fotoğrafa doğru eğildi. Gölün yüzeyindeki kanlı izleri gördüğünde ise hafızasının karanlık köşelerini korkunç bir şekilde aydınlatan berrak bir ışıkla, hafızasında bir şeyler canlandı. Genç kadın, her iki eliyle de sandalyenin kolçaklarını sımsıkı kavradı. Şişkin gözleri boş bakıyordu; açık ağzı, belirsiz bir geçmişin, korkunç görüntülerden, korkudan ve hislerden oluşan bir şelale gibi fışkırmasına izin verdi.

Aurora, bir yarışmayı kazanan yarışmacıların sahneye çıkmaya hazırlanırkenki edasıyla, yavaş yavaş yürüyordu. Her türlü endişeyi ortadan kaldırmıştı; kulağına fısıldayan sesin, gerçeğin habercisi olduğunu biliyordu ve artık ona itaat etmesi gerektiğinin farkındaydı.

Mesaj oldukça açıktı.

Aurora, ahşap kemerin altına girdi ve onu kulübeye götüren patika boyunca yürüdü. Eli, gürültü yapmamak için, kapının koluna nazikçe dolandı. Ebeveyn yatak odasına ulaşması için yalnızca birkaç adımlık mesafesi vardı.

Orada, uyuyan bir kadına rastladı. Zifiri karanlığa rağmen Aurora, kadının göğsünün düzenli nefes alışverişine bağlı olarak yükselip indiğini görüyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Bir gölge kadar sessiz, odanın köşesinde bulunan sandalyeyi yatağın ayakucuna götürdü. Aurora, kurbanına doğru yaklaştı. Kadın, onun kollarında inliyordu ama uyanmıyordu. Aurora, onu yatağın üzerinde kaydırды ve böylece, bacakları yatağın dışına sarktı; ayaklarını, sandalyenin oturma kısmına yerleştirdi. Ardından, sonucu izlemek için kenara çekildi. Sandalyeyi, şilte-den elli santimetre kadar uzağı çekti. Böylece, boşluğun üzerinde uzanan bacakları, kırılğanlıkla parlıyordu.

Kaçmasını engellemenin daha iyi bir yolu yoktu.

Aurora, ayaklara dokunmamaya dikkat ederek sandalyenin oturma kısmına çıktı ve ayağı kalktı. Hâlâ uyumaya devam eden kadının, nasıl bir acıyla uyanacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Ve Aurora, atladı.

Ağır bir biçimde, avının dizlerinin üzerine düştü. Kurbanın dizleri, korkunç bir sesle çatladı ve ters yöne doğru büküldü.

Yere düştüğünde bileğı burkuldu ama bu, Aurora'nın umurunda değildi. Avının kırık yerlerinden çıkan kaval kemiğine ve bağlarının ucundan sarkan diz kapağına bakacak vakti yoktu. Kadın, acı dolu bir çığlıkla uyandı ve kırılan uzuvlarını oynatmaya çalıştı.

Aurora beklemeden, kendine yol gösteren o sese itaat etti. Kadını saçlarından tuttu ve sertçe yere çekerek düşmesini sağladı. Onun çığlıklarından asla etkilenmiyordu. Aurora, yolunu ez-

bere bildiği orman boyunca avını sürükledi. Arkasında, dallara ve kayalara çarparak gelen avının giysilerinin yırtılma seslerini duyabiliyordu. Göl kenarına vardığında ise bacakları kanla kaplıydı ve kıyafetleri de yırtık pırtıktı. Aurora, kadını gıcırdayan iskeleye sürükledi. Gökteki ölü yıldızın ışığı, bedenini aydınlattı.

Zihnindeki görüntüler bulanıklaştı.

Görüntüler yeniden netleştğinde Aurora, hareketsiz sırılsıklam vücudu, eski bir piknik masasının üzerine yerleştirdi. Yanan kömürler, üzerinde köpüren suyla dolu paslı bir kazanı sarmalıyordu ve damlayan sular, parlak bir parıltı yayıyordu. Aurora, kemerine bağlı olan bir av bıçağını çıkardı. En ufak bir nezaket göstermeden, avının kıyafetinden geriye kalanları kesip çıkarmaya çalıştı; kumaş parçaları yırtıldı. Çıplak vücut ortaya çıktığında cellat, hiç tereddüt etmeden bıçağıyla avının ayak bileğini ileri geri hareketlerle kesti. Ceset, her darbeye hareket ediyordu. Kan, Aurora'nın ellerinden aşağı akıyordu. Tendonları kesmek ve bıçağı eklem kemiklerinin arasından geçirmek için iki katı çaba harcamak zorunda kaldı ve ayağı, tamamen kesmeyi başardı. Ardından, büyük bir umursamazlıkla bunu, kaynayan kazana attı.

Kadının elini kesecekken solundaki bir hareket, onun bunu yarıda kesmesine neden oldu.

Biri kımıldadı.

Başını çevirdiğinde birinin kaçtığını fark etti. Bu kadının cesedini parçalarken görülmek, onu rahatsız etmedi. Bu ormanda kaçacak yer yoktu. Bunu en iyi o biliyordu.

Bu yüzden, cesedi parçalamaya devam etti. Bu kez, diz kapağı bir tarafından sarkan dize saldırdı. Bir bağı güçlkle kesmişti ki tanıdık bir ses duydu: Dağ evinin duvarında asılı olan dekoratif çanın çingırağı.

Aurora, büyük bir kahkaha attı.

Bıçağı bıraktı ve kütüğe sapladığı baltayı alarak o gencin peşine düştü.

* * *

Aurora, aniden kendine geldi ve gözlerini bir noktaya dikerek, hatırlamak için uğraştığı bu görüntüleri, zihninden kovmak için başını sallamaya başladı. Başka halüsinasyonları tetikleyeceğinden korkarak fotoğraflara bakmaya cesaret edemedi. Ancak, kendi kanıyla lekelenmiş olan bu gölün görüntüsü, dayanılmaz bir hâl aldı; elinin tersiyle iterek yere düşürdü ve fotoğraf, ters döndü. Aurora, başının döndüğünü hissederek derin bir nefes aldı.

Yere baktığında, bu fotoğrafın arkasında da bir şeyler yazdığını gördü. Oturduğu yerden okumaya çalıştı:

Orman göleti.

Bu isim de onun için bir şey ifade etmiyordu. Aurora, buna sevinmeli mi üzülmeli mi henüz emin değildi.

“Gitmen gerektiğini biliyorsun. Biliyorsun!”

Genç kadın, kanlı parmaklarını altın rengi saçlarının arasından geçirdi. Sonra da istemsiz bir hareketle, parmaklarını boynundaki kolyeye indirdi. Vicdanına yerleş-

miş bu zalim sese itaat ederek evin girişine doğru yürüdü ve oraya bıraktığı çantasından cep telefonunu çıkardı.

Ekranda, birçok cevapsız çağrı ve mesaj bildirimi vardı. Bunlardan bazıları da Doktor Giguère'dendi. Aurora, son iki mesajı okumaktan kendini alıkoyamadı.

"Aurora, eve geldim ve kimse yoktu ancak kapının altından atılan o zarfı, kesinlikle açmamalısınız. Ayrıca, tedavi olmanız gerektiğini de unutmayın. Tehlikede olan şey, sizin hayatınız."

Genç kadının bu mesajlardan anladığı tek şey, fotoğrafları gönderenin Doktor Giguère olmadığıydı.

Peki, bunun arkasında kim vardı?

Aurora, alaca karanlıkta tüm perdelerin sıkıca kapalı olduğundan emin olmak için yeniden etrafa göz gezdirdi. Dikkatini çeken, şüpheli bir şey yoktu.

Telefonun ekranına tekrar baktığındaysa saat dikkatini çekti.

Saat neredeyse gece 02:00 olmuştu.

Ne çabuk? Saatin gece yarısını geçmediğine emindi. Telefonundan, *Google Haritalar* uygulamasını açarken parmakları titriyordu. Gerçekten istediği şey, bu muydu? Kafasını karanlık bir dünyaya çeviren bu ses, ona bunu yapmasını emrediyordu.

"Bul onu! Onunla tanışmalısın!"

Aurora, ona itaat ederek sahip olduğu tek bilgiye göre hareket etti.

Orman göleti.

Harita uygulamasında, bir göl bulana kadar gezindi. Ancak, bulduğu göl o kadar uzaktaydı ki oraya giden hiçbir yol gözükmiyordu. Uygulama, oraya ulaşmak için bir saatten fazla araba kullandıktan sonra da yirmi dakika yürümesi gerektiğini bildiriyordu.

“Evet. Tam orada. Seni orada bekleyeceğim.”

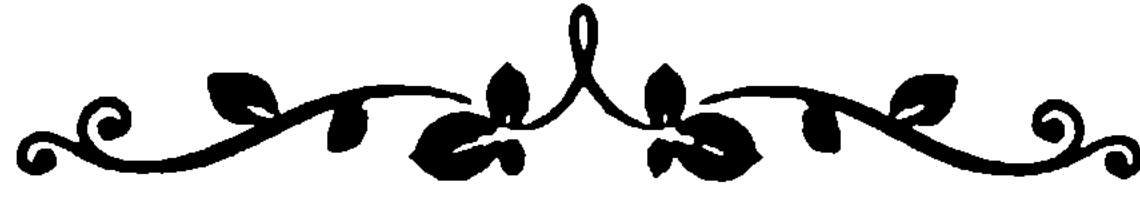
Aurora, telefonunun ekranını kapattı. İtaat ederek montunu aldı, botlarını giydi, mumu söndürdü ve evin kapısına doğru yürüdü. Bir yabancıyla karşılaşmaktan korkarak kapıyı önce hafifçe araladı.

Kimse yoktu.

Sadece ay.

Resimlerinde, kanlı gölü aydınlatan ay.

BÖLÜM V

Aurora, annesinden ona kalan arabaya bindiğinde ilk işi, emniyet kemerini takmak oldu. Ne kadar sıradan olsa da bu hareket, onun hüznülenmesine sebep oldu. Hâlâ alkol ve uyuşturucunun etkisi altında olmasına rağmen bu gülünç tedbir, onu güldürdü. Hélène'in kemere sinen parfümünün kokusu, hüznle ciğerlerine doldu.

"Annen öldü, canım; bu konuda yapacak hiçbir şey kalmadı. Ama geçmişin, senin geri dönmeni bekliyor."

Aurora, yaşlarla dolan gözlerini sildikten sonra arabayı çalıştırdı ve telefonunu şarj kablosuna taktı. Ancak, araba kullanacak hâlde olmadığını itiraf etmek zorunday-

dı. Riskleri reddetti ve küfrederek yola çıktı. Otoparktan ayrıldığında uygulamanın robotik sesi, talimat verdi.

Trafik oldukça seyrek. Hedefinize 03:41'de varabilirsiniz.

Aurora, ilk kavşakta trafik lambası sarıya döndüğünde sert bir şekilde frene bastı. Ardından yanan kırmızı ışık, gözlerini kamaştırdı. Aurora, gözlerini kırpıştırarak etrafta polis olmadığından emin olmak için çevresine baktı. Kaldırımında oturan genç bir kadının, sigarasını yakmaya çalıştığını fark etti. Kadın, ağzında sigarasıyla kafasını kaldırdı ve ikisinin bakışları, buluştu.

Aurora, nedendir bilinmez, bu genç kadının gözlerindeki çaresizliği kendininkine çok benzetti. Bu bakışa daha fazla dayanamayarak arkasını döndü. Etraftaki birkaç şüpheli tip ve yolda zikzak çizen sarhoşlar dışında, sokaklar oldukça ıssızdı. Yeşil ışık yandı ve araba yeniden hareket etti.

Aurora, navigasyonun gösterdiği sokağa dönerken iç çekti. Sanki gitmek istediği yere hiçbir zaman varamayacak gibiydi.

Hedef...

Orada tam olarak ne bulacağını düşünüyordu? Aurora, yeniden eve dönerek duş alıp yatması gerektiğini biliyordu. Ama yine de...

Yine de sarsılmaz bir inançla gaza bastı. Ormanın içindeki kulübe, göl, ağaçlar...

Geçmiş. Her şeyi yutan o kara delik, onu dipsiz kuyularına doğru çekiyordu.

Aurora, dikiz aynasından şişmiş gözlerinin altındaki torbalara, hâlâ ruj kalıntıları olan ağzına ve dağınık saçlarına baktı. Bu, kendisi değil; sadece gölgesiydi. Aurora, dişlerini sıkarak otoyolda ilerlemeye devam etti. Zaman kavramını yitirmişti. Gözünü bile kırpmadan, sabit bir şekilde yola bakıyordu. Parmaklarıyla direksiyonu güçlü bir şekilde kavramıştı ve sapaklara ya da dönüşlere, otomatik bir şekilde itaat ediyordu. Tamamen boşlukla karşı karşıya kaldığında zihninde köpüren görüntüler, birer birer buharlaştı. Artık düşünmüyor, sadece göğsünde delicesine atan kalbinin sesini dinliyordu.

Bazen karanlık, aydınlıktan daha çok güven veriyordu.

Araba nihayet durduğunda ay, karanlık gökyüzünde parlıyordu.

"Evet, geldik. Buradayız."

Aurora, başını sallayarak kendine geldi ve ilk yaptığı şey, hedefine ulaştığından emin olmak için cep telefonunu kontrol etmek oldu.

Ekran kapalıydı ve hangi tuşa basarsa bassın açılmıyordu.

Şarjı biteli uzun zaman olmuştu. Aurora, başını kaldırdı ve resimlerinde gördüğü ağaçların dalları arasındaki ahşap kemer belirdiğinde, bu sorunun cevabını almış oldu.

Genç kadın ürpertiyle yutkundu.

Doğru yerde olduğunu bilmek, onu daha çok endişelendirmişti.

Peki, navigasyon çalışmadan buraya nasıl gelebildi?

“Hatırlamaya başlıyorsun. Biz bir bütünüüz; sen ve ben. Her zaman öyleydik.”

Endişesini az da olsa bastırabildiğinde, gözlerini kırıştıran Aurora’nın üzerine büyük bir yorgunluk çöktü. Düşünmeye çalıştı ve o esnada, çantasında bir başka batarya olduğunu hatırladı. Hızla diğer bataryayı çantasından çıkararak bitmiş olanla değiştirdi.

Cihazdan gelen zayıf ışık, onu az da olsa sakinleştirmişti.

Arabasının kapısının açılma sesiyle büyük bir çığlık attı. Har an birilerinin ona saldıracağını düşünen Aurora, ani bir refleksle gözlerini kapattı. İşte o anda, sol eliyle kapının kolunu tutuyor olması onu hem rahatlatıp hem de korkuttu. Farkında olmadan, kapıyı kendisi açmış olabilir miydi? Aurora, ellerinin kontrolünü yeniden sağlayarak elini göğsüne bastırdı.

“Biliyorsun ki başka bir seçeneğin yok. Neyi bekliyorsun? Gerçek orada, yolun sonunda. Gerçekle tanışmak için sabırsızlanmıyor musun? Nihayet kim olduğumu öğrenmek istemiyor musun? Ya da kim olduğunu.”

Aurora, ilk kez bu sesle aynı fikirdeydi. Resimlerinin ve kâbuslarının kökenini nihayet öğrenebilecekti. Kalp atışları biraz daha yavaşladığında, arabadan inip ormana yaklaştı. Patikanın etrafı uzun, yabancı otlarla kaplıydı. Görünüşe göre, uzun süredir kullanılmıyordu. Öte yandan bazı otlar, üzerine basılmış gibi eğilmişti. Aurora, yakın zamanda buradan birilerinin geçtiğini anladı.

Bu ormanda yalnız olmadığını bilmek, korkudan ellerinin terlemesine sebep olmuştu.

"Ama yalnız değilsin. Ben buradayım ve her zaman burada olacağım."

Aurora, teslimiyet duygusuyla ormanın içine doğru yürümeye başladı ve telefonundan el fenerini açtı.

Bu ışık, en zararsız detaylara bile kasvetli bir görünüm veriyordu. Yerdeki her çakıl taşı, ağaçlardaki tüm dallar ve yapraklar, kül rengi bir gölgeyle örülüyordu. Cep telefonuna ikinci kez baktığında, korkuları yeniden gün yüzüne çıktı. Şebeke yoktu. Sadece yirmi metre sonra, sol taraftan sesler gelmeye başladı.

Aurora, dinlemeye başladı ve sadece kendi nefes alışverişlerini duyabildi. Rüzgâr, düzensiz bir şekilde eserek boğucu bir ses çıkartıyordu ve yapraklar birbirine sürtünerek hışırdıyordu. Yamna, silah görevi görecekt hiçbir şey almamıştı ve bunun ne büyük bir aptallık olduğunu anladı. Genç kadın, arkasında baktı ve ışığın sonunda ne geldiği yolu görebildi ne de park hâlindeki arabasını.

Geri dön. Burada kalma.

Aurora, bu geceye kadar ormana hiç ayak basmamıştı ve her ses ona şüpheli geliyordu. Etrafındaki her hareket, potansiyel bir tehlikeydi. Bir örümcek ağına takılınca çığlıklar içinde çırpınmaya başladı.

Onun buraya geldiğinden haberi olmayan herkes, artık orada olduğunu anlayabilirdi.

İlerledikçe, dejavu duygusu daha da güçlendi. Çevresi, tuhaf bir şekilde, daha tanıdık gelmeye başladı. Ancak bu, onu rahatlatmaktan ziyade endişelendirdi. Hiç kimse, daha önce görmediği bir yeri bilmemeliydi.

Patika kıvrıldı ve ardından, genişledi. Aurora, göle yaklaştığını düşünerek yavaşladı. Sağında, çürümüş bir ağaç kütüğü üzerinde, kararmış balta izleri vardı.

Karanlığın içinde acımasız bir balta darbesinin görüntüsü, nefes nefese geriye doğru giden genç kadının içindeki korkuyu artırdı. İçgüdüsel olarak elini boynuna attı ve kolyenin hâlâ orada olduğunu fark edince rahatladı. Kolyenin ucunu, parmaklarının arasında çevirdi. Ardından, kütüğe bir kez daha bakmak için cesaretini topladı.

"İlerle. Neredeyse geldin."

Aurora, bu emre itaat etti ve patikada ilerlemeye başladı. Kulağına, zil sesine benzer bir ses geldiğinde başını kaldırıp baktı. Tam karşısında, rüzgârda sallanan bir çan parlıyordu. Bu çan, karanlıkta gizlenmiş bir evin duvarında asılıydı.

Aurora, karanlıkta başka bir şey daha fark etti. Sessizce yürüyen bir çocuk, karanlıkta saklanacak bir yer ararken yanlışlıkla zili çaldı ve beceriksizce susturmaya çalıştı. Ardından, kulübenin içine girdi.

Tüm bu görüntüler... Sadece birer halüsinasyon muydu? Yoksa anılar mıydı? Aurora'nın, yürümeye devam ederken elleri titremeye başladı. Kulübeyi daha ayrıntılı bir biçimde görebiliyordu. Yosun ve çatlaklarla kaplı çürümüş ahşap çıtalar, parçalanmış parmaklıkların olduğu pencereler, bir kapının olması gereken yerdeki büyük bir açıklık... Aurora, girişe birkaç adım kala durdu. Çan, düzensiz melodisine devam ediyordu.

İçindeki tüm hisler onu, içeri girmesi için zorluyordu.

Aurora, tüm bu hislere boyun eğerek içeri girmek için dikkatlice verandaya çıktı. Verandanın soyulan boyası, ayağının altında ufalandı ve bastığı tahtalar gıcırdadı. Genç kadın, nefesini tuttu. Basamağın üzerinde, uzun zaman önce kırılmış bir kapı kolu duruyordu. Başka bir görüntü de vicdanının sızlamasına sebep oldu.

Kapı parçalanana kadar delice kapıya savrulan bir balta.

Aurora, kulübeye girdiğinde aşmaması gereken bir çizgiyi aşmış, geçmişle bugün arasındaki görünmez sınırı geçmiş gibi rahatsız edici bir duyguya kapıldı. Hâlâ açık olan telefonunun feneri önce, duvardaki tozlu çerçeveyi aydınlattı. Ciddi giyimli, saçları örülmüş ve elleri kalçalarında birleşmiş bir kadının fotoğrafı vardı. Aurora, bu kadının gözlerine baktığında istemsizce gerildi. Bunlar,

eşi benzeri olmayan mavi gözlerdi ve bu gözler de tıpkı bilinmez bir varlık tarafından rahatsız edilmiş gibi bakıyordu. Ve boynunda...

Boynunda, mavi yaprakları olan çiçek şeklinde bir kolye vardı.

Aurora, kendi kolyesine baktı ve bu iki kolyenin aynı olduğundan emin oldu. Bunu ona kim vermişti? Annesine bu konuda bir şeyler sormak hiç aklına gelmemiştir. Zaten, muhtemelen ona yalan söylerdi.

Aurora, gözlerini fotoğraftan alamadı. Bu kadın... Aurora, onu tanımadığına emindi. O an, kanını kaynatacak kadar vahşi bir öfke hissetti. Genç kadının elleri kasıldı ve dişlerini sıkmaya başladı. Hissettiği bu ani düşmanlığa anlam veremeyerek duvarda asılı olan çerçeveye, sert bir yumruk indirdi. Çerçeve, gürültülü bir şekilde kırılarak etrafa saçıldı. Saçılan parçalar, Aurora'nın ellerini keserek aklını başına getirdi. Genç kadın, kanayan eline hayretle baktı ve fotoğraftan uzaklaştı. Kırık cam parçaları, ayağının altında parçalanıyordu.

Aurora nereye bakarsa baksın her yer tanıdık geliyordu.

Daha önce de buradaydı.

Her şey ona tanıdık geliyordu. Modası geçmiş mobilyalar, soyulmuş duvar kâğıtları, dağınık biblolar ve yanan şömine...

Aurora, evin içinde gezip her yeri tanıdıkça kendine yabancı hissetmeye başladı.

Yere düşen kan damlaları, kalp atışının izi gibiydi. Genç kadın, çamur izleriyle dolu koridora gitti. Bu koridor, arka odalara gidiyordu.

“Evet. Tam orada.”

Kapısı aralık duran odaya ulaşmadan önce, birkaç torba çöpe ve eski çocuk oyuncaklarının üzerine basması gerekmişti. Rüzgâr, duvarlardaki çatlaklardan içeri sızarak uğulduyordu. Yerdeki ahşaplar gıcırıyor ve duvarda asılı olan eşyalar şingirdiyordu. O an, Aurora’nın aklına, burada yalnız olmadığı ihtimali geldi. Yatak odası olduğunu düşündüğü odaya girmeden önce, arkasına dönerek feneri az önce geçtiği koridora tuttu.

Buraya geldiğinde menteşelerinden sökülmüş olan kapı, artık kapalıydı.

Yerde hiç cam kırığı yoktu ve elleri kanamıyordu. Ancak, bacağındaki ağrı yüzünden topallamaya başlamıştı.

Aurora’nın düşünceleri, yerini hiçliğe bırakmıştı. Yatak odasına doğru döndüğünde ise elinde artık bir telefon değil, bir balta olduğunu fark etti.

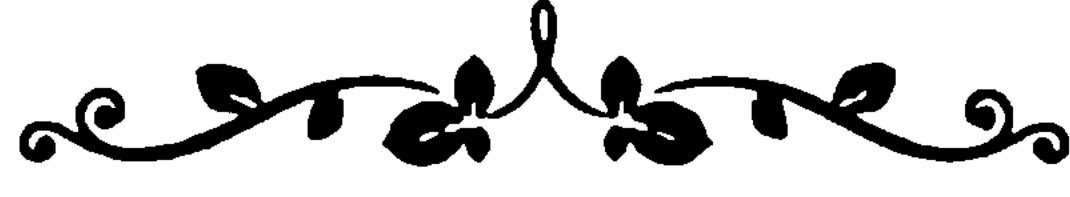
Kirli pencereden içeri giren ay ışığı olmasaydı oda, zifiri karanlık olacaktı. Örtüsü açık tek kişilik yatakta, yalnızca eski peluş hayvanlar vardı. Aurora, yaklaşırken baltanın ağır ucunu duvara sürtüyordu. Hâlâ aptal bir çocuk gibi hareket eden genç, yatağın altında saklanıyor olabilir miydi? Dudaklarında vahşi bir gülümsemeyle eğilip baktı. Hayır, orada değildi.

Dolaptan gelen boğuk bir iniltiyle, oraya doğru döndü. Avının ağır ağır aldığı nefesin sesi, şüphesini doğrular nitelikteydi. Aurora, bir eliyle baltayı yukarı kaldırdı ve diğer eliyle de sürgülü dolap kapağını açtı.

Sandığının aksine dolabın içindeki genç, onun üzerine atladı ve bacaklarına sarıldı. Aurora, dengesini kaybetti. Hâlâ yerde duran genç, ayağa kalkmaya çalıştı ama Aurora, daha hızlı davrandı ve pijamalarının alt kısmından çekip onları çıkarmayı başardı. Genç, mümkün olduğunca mücadele ediyordu ancak yetişkin bir insanın pençelerinden kurtulması, pek mümkün değildi. Bu esnada dizlerinin üstüne çöken Aurora, baltasını yeniden kontrol altına aldı. Tek bir darbe, bu küstah çocuğun omurgasını paramparça etmeye yeterdi. Çaresizce zemini yoklayan genç çocuk, yerdeki küçük metal bir oyuncakçı eline almayı başardı. Daha fazla beklemeden, bu metal oyuncakçı Aurora'nın yüzüne fırlattı. Metal oyuncak, sertçe genç kadının şakağına çarptı ve kadın, geriye doğru düştü. Balta ise gürültülü bir şekilde yere düşmüştü. Aurora, bulanık görüyordu, görebildiği tek şey, üzerine çıkan genç çocuğun silüetiydi. Yerde sürüklendi ve başından aşağı, yapışkan bir sıvı akmaya başladı.

Ve ardından, gözleri kapandı.

BÖLÜM VI

"Yani, bu doğru," dedi şaşkın ve sıkıntılı bir ses. "İşe yaradı. *Hatırlıyorsun.*"

Zihnine giden bu dolambaçlı yolda, korkunç bir baş ağrısı da Aurora'ya eşlik ediyordu. Hâlâ göz kapaklarını açamıyordu ve acı içinde, ellerini alnına koymaya çalıştı. Kollarının arkadan bağlı olduğunu fark etmesi için çok bir şeye gerek yoktu. Parmaklarının uyuşması ve hareket etmesine engel olan bir ip, bunu anlaması için yeterliydi.

"Sana inanmadığımı söylemek zorundayım," diye devam etti. "Onun gibi düştün, onun gibi yürüdün... Hareketlerin çaresizdi. On yıllık bekleyişin sonucu. On yıl... Bu sayı artık bana çok saçma geliyor."

Konuşan kişi, gergin ve kötü bir kahkaha attı. Aurora ise güçlükle gözlerini açtı ve alevlerin ışığına karşı koymak için hemen gözlerini kısmak zorunda kaldı. Terk edilmiş bir evin salonuna benzeyen bir yerde, eski bir sandalyeye ba lanmıştı. Bir metre ötedeki ocakta, alevler ahenkle dans ediyor ve üzerindeki çaydanlığı çevreliyordu. Yanında duran adam, onun için tamamen yabancı değildi. Tam olarak kim olduğunu s yleyemese de onu tanıdığına emindi. Kırk yaşlarındaydı ve yüzünde, dağınık sakalları vardı. Ocağa dönük gözlerinin altında, uykusuzluktan olduğu anlaşılan torbalar vardı ve elbiseleri, çamurla kaplıydı.

“O, orospu çocuğu! Onun derisini y zeceksin, Aurora. Onu  ld receksin!”

Aurora, sesi hiç bu kadar öfkeli duymamıştı. Baş ağrısı daha da arttı.

“Bana ne oldu?” diye inledi Aurora, rahat bir pozisyon almaya çalışırken.

Yeterince kan gitmediği için, parmaklarında karıncalanmalar hissediyordu. Adam, ona doğru dönerek gözlerini gözlerine dikti.

“K r olmasaydı, bakışları böyle görünecekti...”

“Lütfen, bırak beni...”

Aurora, bu saçmalıklardan hiçbir şey anlamıyordu ve bağlı ellerini a abilmek için çırpınıyordu.

“Ah, Aurora... Kendini kurtaramayacaksın,” dedi adam, dramatik bir sesle. “Her iki durumda da birbirimize anlatacağımız çok fazla şey var.”

“Onun için geldin. Onun için.”

Yabancı, yerinden kalktı; ellerine ısı geçirmez eldivenleri taktı ve çaydanlığı ocaktan aldı. Esirinin inlemelerini duymazdan gelerek dumanı tüten suyu, çaydanlığa koydu ve çaydanlığı yeniden ocağa yerleştirdi. Aurora, tam eldivenleri çıkarırken bir ayrıntıyı fark etti: adamın sağ elindeki küçük parmağı yoktu. Bu bilgi, zihninde herhangi bir görüntüye rastlayabilmek için dolanıp durdu. O esnada Aurora, bazen bir ormana bazen de Montreal’deki evine gidiyordu. Adam daha sonra, sandalyesine döndü ve oturdu.

“Siz kimsiniz?” diye sordu cesaretini toplayarak.

Adam, şaşırtıcı bir biçimde cevap verdi.

“Ben Sébastien’ım . Beni Doktor Ward olarak tanıma ihtimalin daha yüksek.”

Bu ismi, hafızasında taradı. Aurora, düşünmekte zorluk çekiyordu. Sébastien’ın alevlere bakmakla meşgul olmasından yararlanarak silah yerine kullanabileceği bir şey bulmak için çevresine bakındı. Onunla adam arasındaki küçük bir masanın üzerinde duran çaydanlık dışında her şey özenle, ulaşamayacağı bir yere kaldırılmış gibiydi. Tekme atmasının mümkün olup olmadığını kestiremiyordu ama her hâlükârda yapabileceği tek şey, etrafa kaynar

sular saçmaktı. Çantasından ve telefonundan hiçbir iz yoktu. Aurora, çaktırmadan bu kaba düğümü çözebilmek için bileklerini oynattı.

“İsmimin sizden gizlendiğini öğrenirsem hiç şaşır-
mam,” diye devam etti sözlerine. “Ekipten ayrılışımı giz-
li tutmak için ellerinden geleni yaptılar. Yazılanları oku-
dum. Oldukça yaratıcı davrandıklarını itiraf etmeliyim.
Sevgili Giguère’in, gazetecilere yanıt verirken kullandığı
birçok hilesi vardır.”

“Gazete haberinde adı geçen sekizinci araştırmacı... O,
siz miydiniz?”

Aurora artık, onun kim olduğunu yavaş yavaş anlı-
yordu. Hafızası onu yanıltmamıştı. Aurora, bu ormana
gelmek için yola çıkmadan önce, nesnesi olduğu genetik
mucizeyi anlatan bir gazete haberi okuduğunu hatırladı.

“Bırak şunu! Onu öldürmelisin.”

“Dün gece sana gönderdiğim gazete haberinden mi
bahsediyorsun? Evet, açıkçası o, benim.”

Aurora, zihninde bazı bağlantılar kurmaya başladı.
Yani, evinin kapısının altından atılan gizemli mektubun
arkasında, Doktor Ward vardı...

“O fotoğrafları sana göndermeden önce, çok tereddüt
ettiğimi söylemeliyim. Aslında, en başmdan beri tered-
dütlüydüm. Hâlâ öyleyim. Merak, korkunç bir ahlaksız-
lıktır bana göre; bilme arzusudur. Asla bir ihtiyaç değildir.
Başkalarının yaşadığı talihsizliklerle meşgul olmamız, eğ-

lenmemiz meraktandır. Bu şeytanla, bu berbat bilme arzusuyla savaşmayı çok denedim. Ve bugün, Aurora, bunu söylemek istiyorum ve bundan hiç utanmıyorum. Ben, zayıf bir insanım. Hep böyleydim. Sorularımın cevaplarını bilmeden yaşamam mümkün değildi. Bu cevaplar ise korkunç bir geçmişe kilitliydi. Onları öğrenmek, elde etmek için her şeyi yapmaya hazır bir hâle geldim.”

Son sözlerini söylerken, zehir saçan bir yılan gibi tısladı. Sébastien, esirine bakmak için döndü, gözlerinde alevlerin yansıması parladı.

“Ve sen, bu geçmişin anahtarısin; tüm bu cevaplar sende,” diye bitirdi sözlerini.

Aurora, bu tirat karşısında yutkundu. Kendini, bilinmezlikler içinde kaybolmuş hissediyordu. Ne söylemesi gerektiğini, ne yapacağını, ne düşüneceğini bilmiyordu. Zihninde o kadar çok soru vardı ki sadece birini yakalayıp sormak bile imkânsız gibiydi.

“Bana ne oldu?” diye sordu yeniden. “Beni neden bağladınız?”

Doktor Ward’ın dudakları samimi bir gülümsemeyle gerildi.

“Uzaktan, arabanın yaklaştığını duyduğumda taktiğimin işe yaradığını fark ettim. Sana gönderdiğim fotoğraflar, bilincinin karanlık köşelerine ışık tuttu. Ben de buraya geldiğinde nasıl tepki vereceğini görmek istedim. Sanki o geceyi yeniden yaşıyormuş gibi, yatak odasına girip

dolabın kapağını açtığını görmek beni hayli şaşırttı! Çok ciddiym. Yere düştün. Kendini yere düşürdün! Müdahale etmeme gerek bile kalmadı.”

Sébastien, fincanını doldurmak için çaydanlığa eğildi.

“Şimdi. Hadi!”

Genç kadın, bacağında bir elektriklenme hissetti. Yapa-
cağı bir hareket, kaynar suyun doğrudan Doktor Ward’ın
yüzüne sıçraması demekti. Çok geç... Adam, uzaklaşarak
sandalyesine oturdu.

“Aptal!”

“Gaultheria çayı,” dedi, sanki Aurora bunu sormuş
gibi. “Küçükken ormana gelip bunlardan toplamıştım,
tam burada. Eğer sana da bir fincan doldurursam bunun,
yakında seni özgür bırakmam demek olduğunu anlaya-
caksın. Ve olması gerektiği gibi bu akşamı incinmeden,
benden nefret etmeden, hiçbir pişmanlık olmadan evimi-
ze dönerek bitireceğiz. Temiz bir vicdanla,” diye iç çekti.

“Küçükken ormandan biraz toplamıştım,” diye tekrarladı
Aurora, içinden.

“Burada mı yaşadınız?”

“Evet, gerçekten de bu... evde. Ben de orada neredeyse
ölüyordum.”

Doktor Ward daha sonra, farklı bir tepki beklediği an-
laşılan genç kadına baktı. Tek bir şey söylemeden, finca-
nın kulpunu nazikçe tuttu ve çayın kokusunu almak için

yüzüne yaklaştırdı. Aurora, adamın elindeki iyileşmiş olan yarayı inceleme fırsatı buldu. Küçük parmak, kemiğin ortasından kesilmişti.

“Bu kesik uzuv, sizi büyüledi mi?”

Aurora, aniden geriye doğru hareket etti.

“Iskaladın!”

“İtiraf etmeliyim ki,” dedi adam, bu yersiz meraktan rahatsız olmadan. “Bazen hâlâ bunu hissediyorum.”

Doktor Ward, fincanını masanın üzerine koydu ve rahat bir şekilde, bacak bacak üstüne atarak oturdu.

“Hafızanın yenilenmesi gerektiğini görüyorum,” diye başladı sözlerine. “Sana 1990 yazında başıma neler geldiğini anlatayım...”

Aurora, o doğmadan on yıl önce gerçekleşen bu hikâyenin onu neden ilgilendireceğini anlayamamıştı.

“Annem, babam, kız kardeşim ve ben, oldukça uzak bir yerde yaşıyorduk. Okula gidiyorduk ama buna rağmen ne bir arkadaşımız vardı ne amcamız veya dayımız ne de kuzenimiz. İhtiyaçlarımızı, mümkün olduğunca karşılamaya çalışıyorduk ve itiraf etmeliyim ki mutluyduk. Evet, mutluyduk... Ta ki babama kadar...”

Sébastien sustu. Aurora, karşılaşmalarının başından beri ilk kez, bu derece dengesiz ve savunmasız hissediyordu. Adam, dudaklarını sıkarak derin bir nefes aldı. Acı dolu anılara gömülmüş olduğu belliydi.

“Babam, akşamları hep kitap okurdu. Tüm çocukluğum, onu aynı sandalyede kitap okurken izlemekle geçti. Ortadaki tuhaflığı fark etmem üç yılımı aldı... Hep aynı sayfadaydı. Hep aynı kitabın, aynı sayfasında. Üç yıl boyunca, *Kötülük Çiçekleri*’nin bir sayfasını bile çevirmedi.”

Sébastien umutsuzca başını sallıyordu.

“Babam sesler duydu,” dedi nihayet.

Bu itiraf, yüzü solgunlaşan Aurora’nın zihnini harekete geçirdi. Düşüncelere dalmış olan Sébastien, bunu fark etmedi.

“Ve o sesler... Onu delirtiyordu. Tamamen delilikti. Bütün gün bu sesleri duyuyordu. Alçak sesle cevap vermek için uzaklaşıyordu. En başında, o... O sesleri dinlemeyi reddetti. Ama bir müddet sonra, bu savaşı kaybetti. Delilik, onun içine işledi. Bu kitaptan ve bu sestten, yaşamın tüm acısı... İçine sızdı. Çirkin, aşağılık ve dünyanın geri kalanı tarafından küçümsenen her şeyi ilgi çekici buluyordu. Güzelliği cezalandırmak istiyordu. Tavırları değişti; bizi küçümsedi, aşağıladı, tehdit etti...”

Doktor Ward’a olan güveni, değişik bir hâl alıyordu. Artık karşısında tehditkâr bir yetiştin değil; büyük acılarla hâlâ dehşete düşen bir çocuk vardı.

“Öldür onu. Öldür onu.”

“Ve o gece, tehdit etmek yerine tüm tehditlerini gerçekleştirdi,” dedi yutkunarak.

“Ben de sesler duyuyorum,” diyerek itiraf etti Aurora.

Adam, bu itirafa şaşırmadı ve hâlâ esir tuttuğu kadına karşı, cevap olarak mimik dahi oynatmadı.

“Ve sanırım şu an, beni öldürmeni emrediyor.”

Aurora, nefesinin tıklandığını hissetti. Bakışları, doktora cevap vermek için yeterliydi.

“Görüyorsun ya Aurora, seni sandalyeye bağlamamın sebebi bu. Sana bir zarar gelmesini istemiyorum.”

Aurora, gözlerini açtığından beri ilk kez, bileğindeki iplerle mücadele etmeyi bıraktı. Doktorun bakışları, ona acıdığını gösteriyordu.

“Amacım asla sana zarar vermek olmadı. Başına gelen ve gelecek her şey... Senden özür dilemek istiyorum.”

Aurora’nın yalvaran bakışlarına karşılık vermeyen Doktor Ward, gözünü fincanına dikti. Birkaç yudum aldıktan sonra çitirdayan alevlere baktı.

“O gece, küçük kız kardeşim beni sarstığında uyandım. Onun dehşete düşmüş bakışlarını her zaman hatırlayacağım. ‘Babam, annemi aldı,’ dedi bana. Ne demek istediğini hemen anladım. Ona saklanmasını söyledikten sonra, annemi bulmak için ormana gittim. Beni neyin beklediği konusunda en ufak fikrim yoktu. Silahsızdım ve üzerimde hâlâ pijamalarım vardı. Çok korktum, Aurora. Ama korkunun bu denli artacağına asla inanmazdım.”

Aurora, Sébastien'in, yanağından akan bir gözyaşını sildiğini fark etti.

"Babamın gölden dönerken, annemi kolundan tutup sürüklediğini gördüm. Annem hareket etmiyordu. Onu, dışarıdaki piknik masasına yatırdığını ve bıçağını eline alarak uzuvlarımı kestiğini gördüm. Onları kesip kazana atıyordu. Ve dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle bana doğru geldiğini gördüm."

Bu görüntüler Aurora'nın bilinçaltını yansıtıyordu; ay ışığı, orman, ellerinden süzülen kanın sıcaklığı, bacağa saplanan bıçak...

"Onu durdurmayı bir an bile düşünmedim," diye devam etti Sébastien. "O benim babamdı; körü körüne güvenmem gereken tek adamdı. Ağlayarak kaçtım. O esnada, yanlışlıkla duvara çivilenmiş bu çana çarpınca, içeride saklanmamam gerektiğini anladım. Geriye döndüm ve altına saklanacağım bir çalılık buldum. İki şeyi fark etmiştim: kaçacak yerim yoktu ve kardeşimi evde tek başına bırakmıştım..."

"Öldür onu Aurora. Öldür bu pisliği!"

Doktorun elindeki fincan, titremeye başladı.

"Ama saklandığım bu komik yeri de terk edemeyecek kadar korkaktım. Kardeşimi tehlikeye karşı uyaramayacak kadar korkaktım. Sessizce bekledim. Ama babamın zihninde durmadan yankılanan bu ses, bazı şeyleri biliyordu... Eninde sonunda beni bulacaktı. Yaklaştığını duy-

mamıştım. Hissettiğim tek şey, parmağımın ucuna inen baltaydı.”

Aurora’nın zihninde şimşekler çaktı ve anılarının gömüldüğü karanlığı aydınlattı. Bir çalının içindeki birkaç parmak ve elinde tuttuğu balta...

“Tam da parmağımın kesildiğini fark ettiğimde, niha-
yet kardeşimin yanına gidecek gücü buldum,” dedi Sé-
bastien, alaycı bir sesle. “Verandaya atladım ve kapıyı ar-
kamdan kilitledim. Hemen odama koştum. Kız kardeşime
seslendim ama cevap vermiyordu. Çarşafların ve yatağın
altına baktım. Yoktu. Sonradan anladım ki babam, buraya
benden önce gelmişti. Kapı, balta darbeleriyle gıcırdama-
ya başladığında, her çocuk gibi ben de koşup dolaba sak-
landım.”

Aurora, bu hikâyeyi dinlerken kapattığı göz kapakla-
rının ardında, her saniyesini görebiliyordu. Kapıyı kırıp
koridorda yürürken ve odaya girerken, kahkahalara bo-
ğulduğunu görüyordu. Kendini dolaba yaklaşıırken görü-
yordu.

“Kuduz bir hayvan gibi üzerine atladım. Beni kendi-
sine çekmek istedi ama ben daha hızlıydım. Onu, yerde
bulduğum eski metal bir oyuncakla yere devirdim.”

Doktor, bu hikâyeyi nefessiz anlatmış gibi derin bir ne-
fes alarak Aurora’ya döndü. Anılardan oluşan görüntüler,
bir kasırga gibi zihnine saldırıyordu.

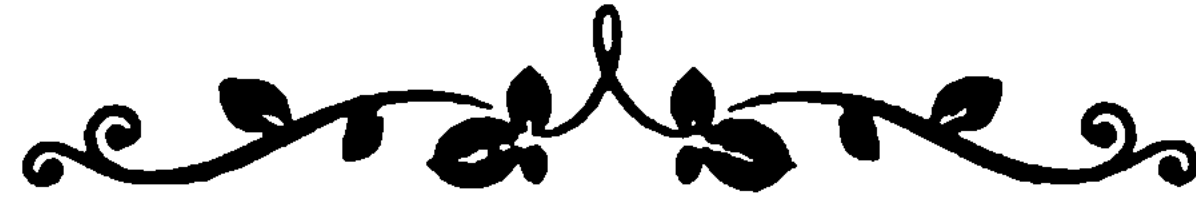
“Onu öldürmeliydin.”

“Öldür onu!”

“İntikamımızı al!”

Genç kadın, artık bu acıya dayanamıyordu ve bu sesle mücadele etmeye çalıştı. Acıdan inliyordu. Altındaki sandalye sallanıyordu. Her şey birbirine girdi. Büyük bir gürültü, kulak zarını yırtıyordu. Gözlerini açtığında doktorun, çay fincanında bir tableti ezerek onu yutmaya zorladığını görecektik kadar zamanı oldu.

BÖLÜM VII

*A*urora, bu kadar şiddetli bir baş ağrısını hayal dahi edemezdi. Beyninin, kafatasının içinde kaydığını; boynuna, şakaklarına, alnına çarpan kanın, dışarı akmaya çalıştığını hissediyordu. Kalbinin her atışı, kulağında büyük bir çınlamayla yankılanıyordu.

Acı her yerdeydi.

Açlık, midesini kemiriyor; susuzluk, boğazına diken gibi batıyordu.

Göğsünde dayanılmaz bir alev vardı sanki.

Göz kapaklarını açmak, çok büyük bir güç gerektiriyordu.

Büyük bir karanlık vardı. Aurora, hiçbir şey göremiyordu. Yardım istemek için ağlamaya çalıştı ancak kabarmış dudakları-

nın kanadığını hissetti. Çektiği bu büyük acı, kısa bir süre sonra onu tamamen uyandırdı. Her iki bileği d, duvara çivilenmiş kayışlara bağlıydı. Kolları, nefes almasını zorlaştıracak derecede açıktı. Hareket etmeye çalıştıkça şingirdayan zincirleri duyuyordu. Keskin bir soğuk, el ve ayak parmaklarını sızlatıyordu.

Uzaktaki kapı gıcırdayarak açıldı ve gözlerine, dayanılmaz bir ışık hücum etti. Aurora, gözlerini yeniden kapattı ve sızlanarak kendini ışıktan korumaya çalıştı ama başaramadı. Beton zemindeki ayak sesini duyuyordu. Bu adımlar, giderek yaklaşıyordu.

“On yıl boyunca ona işkence ettim.”

Karanlık zindanda, eski bir lamba yandı; aletler, çeşitli kimyasallar ve bir kutu benzinle dolu bir masa belirdi... Genç Sébastien, yüzündeki fuları çenesinin altına kadar indirerek Aurora'nın önünde çömeldi.

“Océan'a ne yaptın?” diye sordu yorgun bir sesle. Aurora yalnızca titredi. Ağzından tek kelime çıkmadan, çenesi titriyordu. Sébastien, iç çekerek ayağa kalktı ve uzaklaştı. Kendini bir sürü bıçakla donattı. Bu bıçak, Sébastien'in her gün avının yanma giderek göğsüne dikey bir çizgi çizdiği ve açık yaralar bıraktığı bıçaktı.

“Bir sessizlik günü daha, baba,” dedi Sébastien, sakince.

Bıçağı masanın üzerine koydu ve bu kez, benzin bidonunu eline aldı. Kapağı açtı, alışlagelmiş bir kayıtsızlıkla Aurora'nın kanla kaplı dudağına benzini döktü. Aurora, acıyla başını salladı ve inleyerek zincirlerini çekmeye başladı. Benzinin güçlü

dumanı, burnunun direğini titretti. Aurora, soğuk plastiğin ağzına girdiğini hissetti. Boğazı, spazm geçiriyordu. Safra ve kan kusuyordu; Sébastien'ı, ağzındaki şişeyi uzaklaştırması için zorluyordu.

"Bana, ona ne yaptığını anlatmak zorundasın. Ardından, her şey sona erecek."

Dilinde benzinin tadı yüzen Aurora, kötü koku ağzına girmeden önce yeniden nefes alacak vakti bulamadı. Sébastien bu kez beklemeden, acımasızca benzin bidonunu boşaltıyordu. Şişenin ucu, boğazının o kadar derinine gitmişti ki istemsizce yutkunuyordu. Benzin, yemek borusundan aşağı akıyordu. Boğazında korkunç kokular patlarken Aurora öksürüyordu ve benzin, ciğerlerine kaçıyordu. Nihayet, bidon ağzından çıkarıldığında, ayakları titreyerek yeniden kustu.

"On yıl boyunca, kendi babama işkence ettim ama kız kardeşime ne olduğunu bana asla anlatmadı. Asla."

Aurora, zihnindeki bu görüntülerden bıkmış hâlde kaldırdı başını. Bulanık görüşü, Doktor Ward'ın silüetini belli belirsiz seçiyordu. Kalbine öyle bir ağrı saplanmıştı ki kendini devamlı kusacak gibi hissediyordu ama kusamıyordu. Sébastien'a soru sormak, bileklerindeki ipleri çözmesi için yalvarmak istiyordu ama konuşamıyordu. Sanki bedeni, zihninden ve düşüncelerinden ayrılmış gibiydi.

"Bunu kimse bilmiyordu," diye devam etti, doktor. "Dünyanın geri kalanından izole olmuş bir şekilde yaşamın tek avantajı bu oldu, samrım. Sana ne olduğu, hiç kimsenin umurunda olmazdı. Bu on yıl boyunca, nere-

deyse normal bir hayat yaşıdım, birçok arkadaşım vardı. Barlara gittim, partilere katıldım, birçok macera yaşıdım ve çalışmalarımı sürdürdüm... Sınıfta, derslere nasıl konsantre olduğumu merak ediyor olabilirsin. Aslında, benim de kendime göre bir motivasyonum vardı. Beni, nöroloji alanında çalışmaya ve araştırmaya yönlendiren bir motivasyon. Ama bu konuya geçmeden önce, bu on yılın ardından babamla ne yaptığımı anlatayım..."

Aurora, bileklerini yeniden oynatmaya başladı; iplerden kurtulmak istiyordu. Hareketleri, aralıksız ve acı vericiydi. Daha da önemlisi, kontrol edilemez düzeydeydi.

Cildinin tamamen tahriş olmasına sebep olsa bile bunun üstesinden gelecekti.

"Bir akşam, her zamanki gibi bodrum kata iniyordum," diye devam etti, Sébastien. "Ancak bu kez, amacım ona su vermek, yiyecek getirmek veya biraz benzin içirmek değildi. Bunların tümünden bıkmıştım. Ona son kez, kız kardeşime ne yaptığını sordum."

"Ona ne yaptın? Bu, son şansın."

Aurora, çektiği acılara rağmen irkilmedi. Sébastien, kurumuş kanlarla kaplı iri buklelerini sertçe çekerek başını dimdik tuttu. Acı... Artık neredeyse acıyı hissetmiyordu. Ya da belki de alışmıştı. Göğsünde birçok kesik vardı, kanlar pıhtılaşmıştı. Sébastien'in yüzüne tükürecek gücü bile bulamıyordu. Çürük dişleri, iltihaplanmış diş etleri ve korkunç derecede macunlaşmış dili, ağzından nefes almasını engelliyordu.

Sébastien, yaklaşık on saniye bekledi.

Aurora'nın hiçbir şey söylemeyeceğini çok iyi biliyordu.

O da hiçbir şey söylemedi.

Bu yüzden, hemen zindanın köşesindeki küreği kaptı ve esirinin bileğindeki zincirlere vurarak onları kırdı.

Kırılan zincirler Aurora'nın kollarından birini serbest bıraktığında, tüm vücudu öne doğru düştü. Kasları artık işlevini yitirmişti. Kırılan diğer zincir de göğsünün, beton zemine çarpmasına sebep oldu. Onu bağlamaya artık gerek yoktu. Direnecek veya yürüyecek gücü kalmadığını Sébastien da biliyordu. Körelmiş kasları, oldukça uzun süredir tepki vermiyordu. Genç adam, onu bacaklarından sürükledi ve bu şekilde, merdivenlerden tırmandı. Her adımda, kafası yere çarpıyordu. Sonunda ormana vardılar ve onu, yerdeki ölü yaprakların üzerine bıraktı.

"Mezarını kazacağım, baba. Sırf sana özel bir tabut da yaptım."

Gerçekten de Aurora bunları görüyordu. Şans eseri başı, külbenin duvarına dayalı bu ahşap kutuya doğru çevrildi. Hareket edemiyordu ve küreğin toprak üzerindeki tüm darbelerini çaresizce dinliyordu.

"Yetecek bir çukur kazmam, iki saatten fazla sürdü. Kollarım mahvolmuştu, ellerim su toplamıştı. Tişörtüm terden sırlıklam olmuş hâldeydi ama bir an bile durmadım. O çukuru kazarken aldığım keyfi bilseydin Aurora... O iğrenç adamın ne kadar derinlikte boğulacağını bilmek, onun beni izlediğini ama tepki veremediğini bilmek... Ve nihayet bitirdiğimde, ona tek kelime etmeden tabuta yaklaştım."

Aurora'nın kafası, tabutun tahtalarına sertçe çaptı ve yukarıya dönük başı, Sébastien'in yüzüne kısaca baktı. Daha sonra, tabutun kapağı kapanarak onu sonsuz bir karanlığa sürükledi.

Kaygıların en kötüsü.

Terörün ta kendisi.

Tabutun her bir hareketinde vücudu sallanan Aurora, çukurun dibine girdiğinde inanılmaz bir şok yaşadı. Tüm uyuşukluğuna rağmen, kalbinin güçlü bir biçimde attığını hissediyordu. Yakında öleceğini bilen birinin hissedeceği türden bir güçtü bu.

Tabutun üzerine düşen her toprak parçası, onu olduğu yerde sıçratıyordu. Kutunun açık yerlerinden süzülen ışıklar, yavaş yavaş kayboluyordu. Her yer zifiri karanlıktı. Aurora, azalan oksijen sebebiyle çok az vakti kaldığını biliyordu. Panik içinde, zayıflamış elleriyle tabutun kapağına vuruyordu. Bu da oksijenin daha hızlı bitmesine sebep oluyordu.

Aurora dondu kaldı. Çığlık atıyordu, hareket etmeye çalışıyordu ama nafiye. Korku, kanını zehirlemişti. Artık çığlık atacak gücü kalmayıncaya kadar defalarca tabutun kapağına vurdu. Karanlık ve sessizlik, buz gibi kollarıyla onu sardı. Ölüm, onu çoktan sonsuzluğa sürüklemeye başlamıştı. Ciğerlerinde bir ateş yanıyordu. Kızgın bir maşa, boğazının derinliklerine kadar giriyordu.

Ve ardından, son bir güçle tırnaklarını tabutun tahtalarına geçirerek bir kelime kazıdı. Daha sonra, Aurora'nın gözleri kapandı.

Ölmekte olan birinin umduğu bir hafiflikte değildi; öfke içindeydi, fırtınaya eşlik eden bu azap dolu öfkenin içinde...

Aurora, bir anda kendine geldi ve sanki bir süre havasız kalmış gibi kesik kesik nefes almaya başladı. Hâlâ orada, salondaki sandalyede elleri bağlı duruyordu ve Doktor Ward, onu izliyordu.

“Saat 22:32’de babamı gömdüm.”

Bu saati hatırladığında, sanki zihninde buz gibi rüzgârlar esmişti.

“Başımı soğuk toprağa koydum,” diye devam etti. “Kapağa vuran elinin, boğuk seslerini duyuyordum. Onun bu amansız mücadelesini duymak, bana inanılmaz zevk veriyordu. Ve saatlerce orada bekledim. Onun, tabutun kapağına daha zayıf bir şekilde vurmasını dinledim. Gece saat 3 civarında, her yeri sessizlik kapladı. Her şey tamamdı. Babam, nihayet ölmüştü.”

Aurora, nefes nefeseydi. Her zamankinden daha boş gözlerle bakıyordu, doktora. Neden o ve babası, aynı geçmişini paylaşıyor gibiydi? Zihnindeki bu karışıklık, tüm bu görüntüler nedendi?

“Bana ne oldu?” diye sordu yeniden.

Sébastien iç çekerek başını, tavana doğru kaldırdı. Aradan on saniye geçti.

“Babamı gömdükten hemen sonra ne yaptım, biliyor musun?” diye sordu, Aurora’nın sorusunu umursamadan.

Ardından, derin derin bakmaya başladı.

“Onu topraktan çıkardım.”

Doktor, esirinin yüzündeki şaşkınlığın tadını çıkardı.

“O gece babamı öldürmem, bir tesadüf değildi. İstesem ona hayatım boyunca işkence ederdim.”

“Niye?” diye fısıldadı Aurora. Artık sesi çıkmıyordu.

“Çünkü birkaç ay içinde dünyaya gelecektin, Aurora.”

Sana söylenenlerden daha fazlasını yaptılar.

Onlar yüzünden, biliyorum.

Kulaklarındaki bir yankı, Sébastien’in sesini yarım yamalak duyabilen Aurora’nın kulak zarım deliyordu sanki.

“Tüm araştırmalarımın ve çalışmalarımın sonra nihayet, mükemmel bir fırsat bulmuştum. Burada, Quebec’te bir araştırma ekibi, insan embriyosu üzerinde bir genetik değişiklik yapacaktı. Bu fırsatı değerlendirmek için, kendimi bu ekibe dâhil ettim ve rolümü oynadım. Annenin kimliğini öğrendiğimde ise inanılmaz şaşırdım...”

“A... Annemin mi?”

Ateşin altındaki kütükler çıtırdıyordu. Aurora, salonda kendine geldiğinden beri etrafında olan bitenlerin netliği önemli ölçüde azalıyordu. Doktor Ward’ın yüzü, her zamankinden daha bulanıktı.

“Bana söylemediği sırra ulaşmak için babamı araştırdım; sırrı, onun beyninde aradım. Gerekli olan tüm mal-

zemeleri getirdikten sonra, kafatasını kestim ve beynini çıkardım. *Temporal lobun** önemli kısımlarını çıkarabilmek için *korteksin*** bazı bölümlerini parçalara ayırdım. Tüm bunlar sana pek bir şey ifade etmeyebilir ama şunu bilmelisin ki tüm anılar, burada yer alır. Burası, uzun süreli hafızanın depolandığı yerdir.

“Onu öldürmelisin.¹ Onu şimdi öldürmelisin.”

Aurora, vicdanının parçalandığını hissediyordu. Bir yanda onu vahşetin uçurumuna sürükleyen öfke, diğer yanda ise her şeyi bilme arzusu... Bir yandan elleri devamlı hareket ederken diğer yandan tüm kalbiyle doktoru dinlemek istiyordu.

“Benim yapmam gereken tek şey, babamın beyninin bir kısmını, senin hâlâ gelişmekte olan beynine aşılaktı. Gerisi şansa kalmıştı. Elbette, bilimsel olarak böyle bir müdahale asla söz konusu değildi. Aynı anıları hatırlayıp hatırlamayacağınızı bilemezdim. Ama denemek zorundaydım. Tesadüfi bir şekilde, bu operasyonu başarıyla tamamladım ve kimsenin bunun farkına varmayacağını umdum. Ne kadar aptalmışım...”

Doktor, rahatsız olduğunu gizlemek için başını salladı.

“Çekip gitmek ve her şeyden önemlisi, sessiz kalmak zorundaydım. Bu hikâyeyi kimsenin bilmemesi gereki-

* Temporal lob, görsel hafızanın, dilin anlaşılmasının ve duygu çağrışımının uygun şekilde tutulması için duyusal girdinin türetilmiş anlamlara dönüştürülmesinde rol oynar. *Temporal*, başın şakaklarını ifade eder. –ed.n.

** Beyni koruma görevi üstlenmiş durumda olan dış katmana denir. –ed.n.

yordu. Medyada ne kadar tepki çekeceğini anlamışsındır. Aslında... Bana böyle söylendi. Ancak Giguère ve diğerlerinin, yalnızca kendi kariyerlerini korumaya çalıştıklarını biliyordum. Ben de babamdan arda kalanları yakıp yok etmek için buraya döndüm. Ve ilk pişmanlığımı hissettim...”

Uzaktan, orınanın içinden gelen bir ses duydular. Doktor, pencereden dışarı bakmak için sandalyesinden kalktı. Genç kadın o esnada, doktorun cebindeki tabancayı fark etti. Sébastien homurdanarak yerine oturdu.

“Ormanı hiçbir zaman sevmedim,” dedi. “Asla uymuyor. Birileri saklanıyor, bir diğeri uyanıyor. Daima tehlike var. Her defasında, kolonilerin burada hayatta kalmayı nasıl başardıklarını merak ediyorum.”

Artık soğuyan çayından dalgın dalgın bir yudum aldıktan sonra, yüzünü buruşturarak fincanını bıraktı.

“Pişmanlıklarından bahsediyordun,” dedi Aurora, endişeyle ve umutla.

“Evet, pişmanlıklar... Nihayet babam öldüğünde ve tıp dünyasından uzaklaştığımda durup düşündüm. Ve kendi kendime dedim ki... ‘Bunların hepsi meraktan ibaret. Kız kardeşimi bulma umuduyla bağlantılı bir merak.’ Her ne kadar, onun öldürölüp cesedinin bir yerlere gömüldüğünü bilsem de... Meraktan dolayı bir şeyleri feda etmeye hazırdım: Küçük bir kızın hayatını, yani seninkini. O an kendime söz verdim, tüm bunlardan uzak duracak-

tım. Bunun için mahvettiğim onca şeyden sonra öğrenmeyi reddettim. Ancak...”

Sébastien, düşüncelere dalarak başını salladı.

“Sana yaklaşmadan duramadım,” dedi, pişmanlık dolu bir sesle. “Tüm bu anılar için değil, hayır...”

Gözleri dolmuştu ve göz kapakları titriyordu.

“Bir kere, annen sana bir hikâye okurken pencereden sana bakmaya gelmiştim. Ben... Senin vaftiz töreninde oradaydım. Bu kolyeyi, oradaki çantalardan birine koydum.”

Bunu söyledikten sonra, Aurora’nın boynundaki kolyeyi işaret etti.

“Bugün onu taktığını gördüğümde içim ürperdi. Gerçekten çok ironik... Nihayet buraya geldin ve annemin kolyesini takıyorsun...”

Tırnaklarıyla ipi elinden geldiğince aşındırmaya çalışan Aurora, en sonunda bileklerindeki birkaç lifin koptuğunu hissetti. Yavaşça çekmeye çalıştı ama düğüm, henüz çözülecek gibi değildi. Ama yaklaşıyordu.

“Onun kolyesini neden bana verdin?”

Doktor omuz silkti. Bir süre, ne diyeceğini düşündü.

“Bu, hayatım boyunca mücadele ettiğim bir şey: Bilmek ya da bilmemek. Bazen senin bir yerlerde hayatta olduğunu bilmek, bana katlanılmaz geliyordu. Bir tür... Trans hâlindeyken, hatırladığını anladım. Aslında, anıları

aktarmak için sadece birkaç beyin parçasına ihtiyacımız yok. Bu, henüz tam olarak anlayamadığımız karmaşık bir durum. *Hipokampusta**, amları öğrenmek için gerekli bilgilerin veya ön lobta, bunları kodlaması için gerekli şeyler olmadan da anılar, bir şekilde kendini gösterebilir ya da bir köşede sonsuza kadar unutulabilir.”

Ellerini gergin bir şekilde önünde kavuşturdu.

“Sana bu kolyeyi göndermemin sebebi, zımbalanmış fotoğrafları göndermemle aynı: Her şey, kafanda yerli yerine otursun istedim. İtiraf ediyorum ki merakıma yenildim. Bilmeliydim. Artık onu rüyamda göremiyorum; toprağın altındaki leşini, çöplükteki kemiklerini hayal edemiyorum... Artık onun, benden uzakta bir yerlerde yaşadığını hayal edemiyorum. Şimdi söyle bana, kardeşime ne oldu? Babam ona ne yaptı?”

Bu sorular karşısında, bileğindeki ipler koptu ve Aurora, bükülmüş tellerin yaralı ellerinden kayıp düştüğünü hissetti. Son anda, onları eline almayı başardı. Sébastien, bunu fark etmiş gibi gözükmüyordu. Düşünmekte zorlanıyordu. Zaman kazanmalıydı ve bu yüzden, bir şeyler sordu:

“Yani, tüm bunlar doğru mu? Benim kafamda, bir başkasının anıları mı var?”

* Beynin medial temporal lobunda yer alan, hafıza ve yön bulmada önemli rolü olan bölgeye denmektedir. – ed.n.

“Bunu hiç fark etmedin mi, Aurora? Beyninde olup bitenleri hiç anlamadın mı? Giguère, sana ve annene yalan söyledi. En başından beri!”

Doktor, tavana bakarak başını salladı. Aurora, adamın beline bağlı olan silahı incelemeye başladı. Aralarında sadece bir metrelik mesafe vardı ama onu ele geçirmek için, iyi düşünüp mantıklı hareket etmesi gerekiyordu.

“Giguère’in o sempatik görüntüsünün altında büyük bir açgözlülük, herkes tarafından tanınma isteği ve uluslararası tıp camiasında üst seviyelere çıkma hayali yatıyordu. Seni koruyormuş gibi davranıyordu ama sadece kendini koruyordu. Sence, neden seni kendine yakın tutmak için bu kadar ısrar etti? Başka bir beynin seninkiyle birleştiğini, bir başkasının anlamasını önlemek içindi.”

“Onu suçlamaya nasıl cesaret edersin? O sadece, senin sebep olduğun problemi çözmeye çalışıyordu! Bunu bana yapan sensin, o değil!”

Sébastien, sinirle dudaklarını sıktı.

“Öldür onu! Silahı al ve öldür bu pisliği.”

Bu ses, zihninde yeniden yankılandığında Aurora’nın gerçeğe olan açlığı, onu dinlemesini engelledi. Gerçeği öğrenmek için tek bir fırsatı vardı.

“Bu ses, neden seni öldürmemi istiyor?”

Sébastien, merakla ona baktı.

“Sana, Océan’dan bahsetti mi? Ne söyledi sana?”

Doktorun gözlerinde, büyük bir umut vardı. Aurora, birkaç saniye düşündü.

“Bana sürekli seni öldürmemi söylüyor.”

Doktor Ward, hayal kırıklığı içinde yeniden sandalyesine oturdu.

“Tabii ki sana beni öldürmeni söylüyor. Bunu zaten biliyorum. Babama da aynısını söyledi. Şimdi, sorumu tekrarlıyorum. Kız kardeşime ne oldu? Onu rüyalarında mutlaka görmüşsündür.”

Aurora, hafızasının her köşesinde bu ismi aradı.

“Bekle...”

Doktor araya girdi ve pantolonunun cebine uzandı. Cebinden bir cüzdan çıkardı ve onun içinden de plastik bir filmle kaplı bir fotoğraf çıkardı.

“İşte, bu Océan,” dedi, onu önüne iterek.

Fotoğraf oldukça yıpranmıştı ama kızın tüm özellikleri, açıkça görülüyordu. Küçük bir burun, kıvrıcık saçlar, badem gözler... Naif, narin, masum bir küçük kız.

Aurora, yapış yapış kanın kurumaya başladığı zeminde usul usul yürüyordu. Gürültü konusunda endişe etmesine gerek yoktu. Almak için geldiği kişi, kaçmaya çalışmayacaktı. Her yerde kanlı izler bırakan Aurora, sonunda yarı açık bir kapının bulunduğu uzun bir koridora girdi. Dudaklarında bir gülümseme ve avucunda bir bıçak kabzasıyla, tereddüt etmeden odaya daldı.

Aurora'nın girdiği oda tertemizdi. Gece lambasının loş ışığı altında, etrafta hiç oyuncak yoktu. Yerde tek bir kıyafet yoktu. Tuhaf bir heyecan, vücudunu kapladı. Odanın köşesindeki küçük yatağa yaklaştı. Çarşafların altında, saklanan bir çocuk olduğu belliydi. Titreyen bir çocuk.

"Seb, sen misin? Seb," diye fısıldıyordu, endişeli bir ses.

Aurora, tüm dişlerini göstererek güldü. Sabırsız bir elle, aniden çarşafı küçük kızın üzerinden çekti.

"Kahretsin," dedi Sébastien. Aurora, bu ses üzerine kendine geldi.

Bu korkunç ve beklenmedik görüntülere alışamayacaktı. Ne kadar zaman geçmişti? Salon penceresinin ardında, gece hâlâ varlığını sürdürüyordu. Elleri hareket ettikçe kalbi daha hızlı atıyordu. Aşınmış bir halat, yere düştü.

Sébastien. O neredeydi?

Genç kadın, dönüp baktı. Doktor Ward, artık orada değildi; onun, koridordan gelen seslerini duydu.

Yani o, yalnızdı.

Bir el fenerinin kısa ışık hüzmeleri, camdan geçti. Aurora, birinin kulübeye yaklaştığını anladı.

"Tek bir adım bile atmayacaksın, anladın mı?"

Sébastien, bir anda salona girerek ona emir vermeye başlamıştı. Genç kadın, ellerini arkasında birleştirip başını salladı. Doktor Ward, odadan çıkmadan önce silahını aldığını görecektik kadar vakti olmuştu.

Ya şimdi ya asla.

Aurora, bir saniye bile beklemeden harekete geçti. Yavaşça, ses çıkarmadan ayağa kalktı. Ağrıyan bileklerine masaj yaparken, silah yerine kullanacağı bir şey aradı. Pencereyi kaçış yolu olarak kullanma fikri, mantıklı değildi. Onu açmak bile, tüm bu girişimi ele verecek kadar gürültü çıkarırdı. Ayrıca ormanda, salonda olduğundan daha güvende olamazdı. Orada gizlenen biri vardı ve Sébastien, onu izlemekle meşguldü. Sébastien'a saldırmak için geri dönmesini beklemek zorundaydı.

Etrafını hızla inceledikten sonra, ulaşabileceği birçok silah benzeri alet olduğunu anladı: Kütük, çaydanlık, taş, mini heykel... Ancak ocağın yanındaki maşayı gördüğünde, neyi seçeceğine karar verdi. Aurora, büyük bir dikkatle onu eline aldı. O esnada, zor duyulan bir zil sesi geldi.

Sébastien hâlâ girişteydi; hiçbir şey duymamıştı.

Parmak uçlarında yürüyerek salonun girişine doğru gitti ve duvara yaslandı.

Sébastien döndüğünde, bu maşayla onun yalnızca kafasının yan tarafına vurması yeterli olacaktı. Ağırlığı ve çentikleri sebebiyle, tek bir hamle yeterli olurdu.

Saniyeler geçtikçe Aurora'nın huzursuzluğu da artıyordu. Aletin soğuk sapını tutan elleri titriyordu.

Kapıya vurulması onu ürküttü.

Geldiğinde, kırıldığını gördüğü kapıya...

“Sébastien, aç kapıyı,” dedi tanıdık bir ses. “Orada olduğunu biliyorum. Aurora’nın da seninle birlikte olduğunu biliyorum.”

Genç kadın dikkatle dinlerken, silahın ateşlenirken çıkardığı sesi duydu.

“Sana ilk ve son kez söylüyorum Giguère, git buradan. Burada, yapacağın hiçbir şey yok.”

BÖLÜM VIII

Aurora, Doktor Giguère'in gece yarısı burada ne yaptığını düşündü. Onu birçok kez aramayı denediğini, ulaşamadığını, Hélène'in ölümünden sonra ona sarılmak istediğini ve hatta Valérie'nin partisindeyken direkt onun dairesine geldiğini hatırladı. Aurora, tüm bunları düşündüğünde gözlerini kapadı. Tüm bu yaşananlar, ona çok uzak geliyordu!

Şu anda onu en çok rahatsız eden şey, Doktor Giguère'in gelişine sevinmeli mi yoksa korkmalı mı, bunu bilmiyor oluşuydu. Aurora artık ne düşüneceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Tüm varlığını, büyük bir uçurumun kenarında görüyordu. Maşayı tutan elleri yavaş yavaş gevşerken çaresizlik, bir yumru gibi boğazına oturdu.

"Aurora, beni duyuyor musun? İyi misin?"

Doktor Giguère, onun orada olduğunu biliyordu.

“Kapa çeneni!” diye bağırdı, Sébastien.

Genç kadın, gözlerini kapattı ve yaşlar, gözlerinden akmaya başladı.

Bağırmalı mıydı yoksa sessiz mi kalmalıydı? Yardım umarak cevap vermek mi yoksa sessiz kalıp saldırıya geçmek mi mantıklıydı? Artık hangisini seçmesi gerektiğini bilmiyordu ve sessiz kalmaya karar verdi.

“Ward, bana şunu söyleme...”

“Sana, kapa çeneni demiştim!” diye tekrarladı, Sébastien.

“Beni polisi çağırmak zorunda bırakma.”

Sébastien, alaycı bir biçimde güldü.

“Polisi aramayacağını ikimiz de biliyoruz, Giguère. İkimizin de kaybedecek çok fazla şeyi var, değil mi?”

Sessizlik her şeyi anlatıyordu.

“O nerede?” diye sordu, Giguère.

“Bu neyi değiştirir? Ben cevabımı alana kadar burada kalacak.”

“Her şeyi hatırlayamama ihtimali, hiç aklına geldi mi? Kardeşine ne olduğu konusunda hiçbir fikri yok mu?”

“Ah, hatırlıyor. İnan bana, hatırlıyor. Bunu, gözlerinde gördüm.”

Yeniden, sessizlik hâkim oldu; bu kez, ortam daha da gerildi. Aurora, ses çıkarmadan nefes almaya çalışıyordu ancak kalp atışlarının hızlanması, bunu zorlaştırıyordu. Demir maşayı daha sıkı kavradı.

Sébastien, her an geri dönebilirdi.

Saldırıya hazır olmalıydı.

“İzin ver, içeri gireyim,” diye ısrar etti, Giguère.

“Ne yapacaksın?” Ward, dalga geçer gibi konuşuyordu.

“Hafızasını tazelemesi için yardım edebilirim. Dosyasını, en başından beri ben takip ediyorum. Onun tüm zayıf yönlerini biliyorum.”

Doktor Ward, cevap vermeden önce bir süre bekledi.

“Ve sana istediğin cevabı verdiğinde de onu serbest bırakacaksın,” dedi, Giguère.

Aurora, kendisine çok yakın duran, duvarda asılı bir çerçeve fark etti. Ortamdaki tüm gerginliğe rağmen, fotoğrafı birkaç saniyede inceledi.

Bu, bir aile fotoğrafıydı. İki yanındaki çocuklarıyla poz veren bir annenin olduğu bu fotoğraf, oldukça sararmıştı. Çocuk, Sébastien’a çok benziyordu. Muhtemelen bu küçük kız da Océan’dı. Adama gelince... O, biraz uzak duruyordu.

Aurora, kapının gıcırdamasıyla aniden başında şiddetli bir ağrı hissetti.

"Öldür onları! İkisini de öldür!"

"Onlara sakın şans verme."

"Öldür onları!"

Bu sessiz parazitin ardından, genç kadın panikle başını salladı. Yere bir gölge yansdı; birisi yaklaşıyordu. Aurora, kendi vücudunu kontrol edemiyor gibiydi. Duvardan uzaklaştı ve kollarını hızla büktü. Görüş alanına bir insan silüeti girdiği anda tüm gücüyle, demir maşayı ona doğru indirdi ve büyük bir çığlık attı. Kavisli maşa, alına yerleştirilen silahla birlikte, yere yığılan adamın yüzüne acımasızca düştü. Korkudan titreten Aurora, kurbanının yarılmış kafasından akan kan yüzünden hızla büyüyen kan gölüne bakarken, geri geri gitti. Genç kadın, az önce Doktor Giguère'i öldürdüğünü, birkaç saniye sonra fark edebildi. Şoku atlatan Sébastien, yere düşen silahı alıp namluyu ona doğru doğrulttuğunda, "Ellerini nasıl çözdüğünü ya da aklından neler geçirdiğini bilmiyorum ama sakince, ani bir hareket yapmadan sandalyene geri oturacaksın," dedi.

Aurora, donup kaldı. Gözlerinde dehşete düşmüş bir bakışla, ayaklarının dibindeki cesede bakıyordu. Kendine doğrultulan silahı bile fark etmedi.

"Aurora, otur!"

Bir köşeye kıvrılıp kendini bir battaniyeye sararak uyu-
mak istiyordu ne bir kâbus ne de bir yabancının korkunç
anıları olmadan. Güçlü bir öğürme, onu aniden gerçekliğe

döndürdü. Aurora, ayaklarının üzerine kusmaya başladı. Daha sonra, Sébastien onu sert bir şekilde çekerek salonun ortasındaki sandalyeye oturmaya zorladı. Ancak bu kez, Doktor Ward onun karşısına oturmadı. Silahını, genç kadının kafasına dayamıştı.

“Sonunda, sorumun cevabını alacağım. Hiçbir şey anlamaman, merhamet etmem için yalvarman ya da ayaklarımın kapanıp ağlamam umurumda bile değil. O merhamet denen şey, bende yok. Söyle. Kız kardeşime ne oldu?”

Sersemlemiş olan Aurora, sandalyesinde düzgünce oturmaya çalışıyordu. Gözleri yarı kapalı bir şekilde, sağa sola sallanıyordu.

“CEVAP VER!” diye bağırdı. Silahın namlusunu daha sert bir biçimde dayayarak, genç kadının boynunu büktü. “Riske attığım onca şeyden, kaybettiğim ve kaybedeceğim onca şeyden sonra, senin suskunluğuna razı olmayacağım! Hayır, bunu çok bekledim... Seçimi sana bırakıyorum. Ya sen konuşursun ya da ben konuştururum.”

Alnında hissettiği acı, genç kadını ürküttü.

“O gece annemi öldürdükten sonra eve girdi. Océan’ın odasına gitti, biliyorum. Eve döndüğümde, yerde ayak izlerini gördüm. Yalnızca yarım saat saklandım. Onu, o kadar kısa sürede çok uzağa götüremez. Ama cesedini hiçbir yerde bulamadım. Aurora, düşün! Hatırladığınızı biliyorum. Onun anısının bir parçası sende. Biliyorum!”

“Ben...” diye sızlandı, genç kadın.

Alnundaki silahın titrediğini hissediyordu. Güçlükle topladığı dikkati, anlaşılması zor ve düzensiz görüntüler ortaya çıkarıyordu.

Küçük kızın tek bir yüzü bile yoktu.

Sesinin tek bir yankısı yoktu.

Hiçbir şey yoktu!

“Bilmiyorum...”

Doktor Ward, silahın kabzasını öfkeyle Aurora’nın ba‐ına indirdi ve onun sert bir şekilde yere d ‐mesine neden oldu. Kadın, acı içinde çığlık atmak, mücadele etmek istiyordu ama ağzını zor a ıyordu; nefes almak gittikçe zorlaşmıştı. Daha sonra, kambur zeminin üzerinde duran elleri, sertçe yakalamp çekildi. Doktor Ward’ın sesi, kulağındaki  ınlamalar arasında güçlükle duyuluyordu.

“Seni konu turaca ım. Sana seçim hakkı vermiştim.”

Aurora, ne olduğunu ancak kanın kafasma hücum edip kalçaları soğuk basamaklara şiddetle çarptığında anladı.

Onu, bodruma sürüklüyordu.

“Orada değil. Bodrumda değil.”

Bir süre sonra, ahşap zeminin yerini buz gibi beton aldı. Burnuna rutubet kokusu çarptı ve çarpık görüntüler, bir anda beynine hücum etti. Kırmızı bir bidon, göğsünden akan kanlar, benzinin tadı, derisinde yaralar a an bıçağın ucu...

Aurora, zincirlerin bileklerine yaklaştığını hissetti. Bacakları, aniden yukarı doğru çekildi. Vücudu, beton zeminin üzerine sürtündü. Ardından, karışık saçları, etten bir elbisenin kuyruğu gibi arkasından sürüklendi.

Aurora, kısa bir süre sonra, kendisini iğrenç bir mekanizma tarafından baş aşağı edilmiş hâlde buldu. Sadece, kolları yere değiyordu. Bileklerinde inanılmaz bir baskı vardı. Kan beynine aktığı için, kafası acı verici derecede ağırlaşmıştı.

“Bırak beni...”

Aurora, boynunu bükerek etrafına bakmaya çalıştı. Doktor Ward, küçük bir lamba ile bu derme çatma zindanı aydınlattı.

“Üzgünüm, çok geç.”

Ward, tahta bir kalası eline aldı ve genç kadının önüne fırlattı. Ayağının ucuyla tahtayı itti ve Aurora, ellerini bu tahta kalasın üzerine koymak zorunda kaldı. Ardından, adam çömeldi ve esirinin yüzüne dökülen saçlarını kenara ittikten sonra, samimiyetsiz bir hayal kırıklığıyla başını salladı.

“Dejavu yaşadığımı söyleyemem. Bu, bir anıdan daha fazlası. Bu kâbus, kendini tekrar eden bir kâbus.”

Nefes almakta zorlanan Aurora, cevap vermedi.

“Muhtemelen bunu hatırlıyorsundur,” dedi, küçük parmağı kesilen elini göstererek. “Sana, parmağını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu göstereceğim.”

Daha fazla bir şey söylemeden ayağa kalktı, masaya doğru yaklaştı ve eline bir alet aldı. Sonra genç kadının yanına dönerek, hiç tereddüt etmeden, kurbanımın buz gibi elini tuttu; tahta kalasın üzerine yerleştirdi ve elindeki çivi tabancasını, ona doğrulttu.

Aurora, aletin ucunun, küçük parmağındaki tırnağa yaptığı baskıyı hissetmişti. Çivi, parmağına saplanırken keskin bir tıslama buna eşlik etti. Büyük bir acı, kolunu dirseğine kadar uyuşturdu. Aurora, ani bir refleksle kolunu vücuduna dayamak istedi. O an hissettiği acı, bir et parçasını kopararak, parmağının bir tahta kalasa çivilenmiş olduğunu hatırlattı. O kadar acı çekiyordu ki yeniden kusacağını sandı. Kalbi delice atmaya başladı. Yüzü daha da kızardı. Aurora, patlayan tırnağından akan kanı gördü.

“Sana, son bir umutla soruyorum,” diye ısrar etti, Ward. “Kız kardeşime ne oldu?”

Genç kadın, ancak o zaman, elinde koca bir balta olduğunu fark etti. Parmaklarını birleştirmek istiyordu ama sıkışan küçük parmağı gergin, açık ve savunmasız biçimde sabit kaldı.

Aurora, karanlık bir koridorda yürürken aynı baltayı yerde sürüklediğini, baltanın metal kafasının zemine sürtünmesini sağladığını görebiliyordu.

“Üç...”

Elleri kanla kaplıydı ve hâlâ, ormandaki kurbanının saçının kokusuyla doluydu. Elindeki bıçağın altında titreyen tendonların direncinden dolayı, elleri hâlâ titriyordu.

“İki...”

Her şey önce karardı, sonra yeniden aydınlandı. Aurora, tanıdığı bir yerde; küçük kızın odasındaydı. Yorganın altındaki bedeni, yeniden görebiliyordu.

“Bir...”

Çarşaflar aniden çekildi.

“Sıfır.”

Balta tüm ağırlığıyla, Aurora’nın, kalasın üzerine çivilenmiş küçük parmağının üzerine düştü. Demir balta, ahşap kalasın içine gömüldü ve kopmuş olan küçük parmak, bir böcek gibi çivilenmiş hâlde kalasın üzerinde kaldı.

Aurora çığlık attı.

Ciğerleri tıkanana kadar çığlık attı.

Beyni patlıyordu sanki.

Kan bu kez, kalbinin hızlı atışının ritmine uygun bir biçimde, amansız titremelerle fışkırıyordu. Gözyaşları içinde masaya dönerek çivi tabancasını alan Sébastien’in silüeti görülebiliyordu.

“Hatırladığını biliyorum, hatırladığını biliyorum,” diye tekrarlıyordu, gözü dönmüş bir şekilde. “O ve sen, aynı beyne sahipsiniz.”

Hiçbir şey söylemeden, yüzük parmağını da zaten kana bulanmış olan kalasa çiviledi. Aurora yeniden haykırdı.

“Océan’e ne yaptın? Cevap ver bana!”

Aurora, sessizce ayak bileklerindeki prangaları çekmeye çalıştı.

“Üç...” diye saymaya başladı Sébastien, elinde baltayla.

Genç kadın, kendine hâkim olamıyordu. Zihnindeki tüm sancılar canlanıyordu ancak sadece, alevleri ve kanı görebiliyordu.

“İki...”

Çarşaf... Çarşaf... Sonra ne olmuştu? Altındaki küçük çocuğa ne yaptı?

“Bir...”

“Ah, yine de... Bu andan büyük keyif almıştın.”

“Sıfır.”

Balta indi.

Bıçak, eti keserek tahta kalasa saplandı.

Aurora, sağır edici şekilde inledi.

Sébastien, yere gürültülü bir şekilde düşen baltayı bırakarak dizlerinin üzerine çöktü. Aurora, bu adamın ağladığı

ğını ve onun gözyaşlarıyla kendi gözyaşlarını birleştirdiğini görünce gözlerine inanamadı.

“Yani, bilmiyor musun? Hiç hatırlamadın mı?” diyerek ağladı.

Dudakları titriyordu.

“Kaçmayı başardı mı? Hâlâ hayatta mı?”

Ancak Aurora, ne cevap vereceğini bilemiyordu. Konuşamayacak kadar aciz hissediyordu. Kan tadından mustarip ağzından, yalnızca çığlıklar çıkıyordu.

“Nihayet, başlanan işi bitirme vaktimiz geldi.”

Kaslarında ani bir güç hissetti. Aurora’nın nefes alışları artıyordu. Görüntülerin netleştiğini ve düşüncelerin karardığını hissetti. Bu kez şüpheyi yer vermeyecek şekilde, dışarıdaki bir varlığın bedenini ele geçirdiğini hissediyordu. Artık hiçbir şeyi ne uzuvlarını ne de zihnini kontrol edemiyordu. Sébastien hâlâ önünde diz çöküyordu ve Aurora sağlam eliyle, yerde duran baltayı tuttu. Bunu o kadar hızlı yaptı ki Sébastien, tepki verecek vakit bulamadı. Balta, omzuna doğru fırladı ve birkaç santimetre derine girdi.

“Şimdi bağırma sırası sende.”

Aurora, korkunç bir çatırtıyla, bacaklarını vücuduna doğru çekti. İki ayak bileği, birlikte çekiliyor; derisi ve eti, korkunç bir biçimde yırtılıyordu ve bileğindeki demir, zincirlerin oksitlenmiş kısımların kırmalarına olanak

sağlıyordu. Genç kadın ayağa kalktığında, ayak bilekleri tıkırdıyordu. Baltaya doğru topallayarak gitti, sırtüstü yatan Sébastien da ayaklarıyla kendini iterek geriye doğru gidiyordu. Kesilen iki parmaktan fışkıran kan, eline aldığı baltanın sapına akıyordu.

İşte tam o an, Doktor Ward, hâlâ cebinde olan silahı çıkardı ve nişan almadan ateş etti. Mermi, Aurora'nın uyluğunun üst kısmına isabet etmişti. Bu silah sesi, onun hareketlerini kesintiye uğratsa bile ayağıyla silaha vurmasma engel olmadı ve Sébastien, kontrolü kaybetti.

Aurora için ölümcül olması gereken bu atış da tavana sıçradı.

Donup kalan adam, ayağa kalktı ve bir elini yaralı omzuna koyduktan sonra merdivenlere doğru koştu.

"Sen de iyi koşabilirsin... Ormanda hiçbir kaçış yok. Unuttun mu?"

Aurora, baltayı bıraktı ve bir hayvan gibi hırlayarak dört ayak üzerinde merdivenlere koştu. Her adımında kan, her yeri sırlıklam ediyordu.

Ama umursamıyordu.

Aurora o kadar hızlı hareket ediyordu ki Sébastien, zemin katta sadece birkaç metre yol almıştı ve kadın, ona yetişti. Ellerini bacağının etrafına doladı. Sonra, yere devrilmesini sağlayacak kadar sert bir şekilde çekti. Adamın göğsü yere çarptığında, ciğerlerindeki hava boşaldı. Aurora, üzerine atladı ve kollarını hareketsiz hâle getirdi.

Sébastien'in damarlarındaki kan dondu. Ne olduğunu bilmediği bir korku, onu sardı.

Aurora'nın gözleri, korkunç bir çılgınlıkla doluydu: Tanıdık bir delilikle...

"Océan'e ne olduğunu bilmek istiyor musun?" diye sordu Aurora, delirmiş gibi bir sesle.

Sébastien çaresizce yüzünü buruşturdu ve ağzından, birkaç damla pembe tükürük aktı.

"Çarşafların altında gizlenirken odasına girdim," diye anlatmaya başladı, heyecanla. "Seni arıyordu. Cevap gelmeyince susmasını bekledim. Küçük kız, odasına girenin kardeşi değil de babası olduğunu anladı. Annesini dövdüğünü duyduğu; elleri kan içinde olan babası, çarşafı çekti."

Sébastien, kendini nasıl savunacağını ve kurtulacağını düşünmeden dinliyordu. Gözleri irileşmiş, kalbi korkudan sıkışmıştı.

"Onu yavaşça kollarıma aldım. Ağlamadı. Onu dışarıya, iskeleye götürdüm ve orada bıraktım. Sonra, güzel yüzüne bir ip geçirerek onu iskeleye bağladım. Sen çılgılığını duyma diye ağzını tıkadım ve sonra..."

Aurora'nın o ana kadar Sébastien'in bileklerini sımsıkı tutan elleri, onun boğazma gitti.

"ONU TEK SEFERDE YUTTUM!" dedi, delice kükreterek ve onu boğmaya başladı. "TEK SEFERDE. DİŞLE-

RİM TENİNİ, TIRNAKLARINI VE KEMİKLERİNİ KE-
MİRDİ. BEN ONU ISIRIRKEN O DA MÜCADELE ETTİ.
BAĞIRSAKLARINA, UYLUKLARINA KADAR YEDİM.
AZI DIŞLERİMİN ALTINDA, TENDONLARINI HİSSET-
TİM. KASLARININ DUDAKLARIMIN İÇİNDE EZİLDİ-
ĞİNİ... VE HİÇBİR ZAMAN, HİÇ KİMSE ONUN İNLE-
MELERİNİ DUYMADI.”

Sébastien artık nefes alamıyordu.

“VE O KÜÇÜK BEDENİNDEKİ KAN TAMAMEN
BOŞALDIĞINDA, HAREKET ETMEYİ BIRAKTIĞINDA
GÖVDESİNE BİR TAŞ BAĞLAYARAK ONU SUYUN
DİBİNE GÖNDERDİM. BİLMEK İSTEDİĞİN ŞEY, BU
MUYDU?”

Sébastien, soluk borusunun ezilmek üzere olduğu-
nu hissediyordu ve gözünün ucuyla, Doktor Giguère’in
cesedine çok yakın olan demir maşayı fark etti. Son bir
çabayla, onu kendine çekti. Kalan gücüyle, sapım tutup
meslektaşının kafatasından çıkardı ve Aurora’nın kafası-
na vurdu.

Genç kadın, aldığı darbeyle geriye doğru düştü ve elle-
rini adamın boğazından çekti. Başı korkunç şekilde dönen
ve görüşü bulanıklaşan Sébastien, hemen tepki vermedi.
Sırtüstü yatarken, genç kadın ona tekrar saldırdığında
kendini savunabilecek kadar enerjiye sahipti. Demir ma-
şayla, yeniden yüzüne vurdu.

Bu kez de Ward ayağa kalktı ve dengesini sağlamak
için duvara yaslandı. Aurora, ileri atıldı. Maşayı elinde

sallayan Sébastien, çenesine bir darbe indirdi. Yanağı korkunç bir şekilde yırtıldı ve dişleri, kanlı bir şekilde ağzından fırladı. İkinci bir darbeye geriye düşen kadının kafatası parçalandı.

Bu kez, geri kalkmadı.

BÖLÜM IX

Aurora'nın boğulduğu acı okyanusunda artık sular çekilmeyecekti, biliyordu. İçindeki boşluk, doldurulabilecek bir boşluk değildi. Şu an, ormanın nemli toprağında sürüklendiğini bile zar zor hissediyordu.

Bu, sadece kısa bir süre devam etti. Vücudu ölü, hoş kokulu yaprakların üzerine yatırıldı. Genç kadm, gözlerini açmaya cesaret edemezken, bunu yapıp yapamayacağını bile bilmiyordu. Bir ateşin onu mahvettiğini; zalim alevlerin, küllerine saldırdığını hissediyordu. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kafası, renkleri silinmiş bir rüya gibi bomboştu.

Ancak yine de duyabiliyor olması, ona ölmediğini hatırlattı.

Henüz ölmedi.

Tekrarlayan sesler, kulak zarına zarar veriyordu.

Onları susturmak için neler vermezdi ki. Tek isteği, sessizliğin sonsuza kadar hâkim olmasıydı.

Bu sesler, demirin toprağa çarpması sonucu oluşuyordu.

Kürekle kazarken çıkan seslerdi.

Göz kapakları hafifçe açıldı. Şafak, uyanan ormanın ilk ışıklarını sunuyordu. Güzel bir toprak kokusu yükseliyordu.

Sébastien, küreğini toprağa sapladı; dikkatli hareket ediyordu. Omzundaki acı, henüz geçmemişti.

Çukurun içi boştu. Fazla vakti kalmamıştı. Doktor Ward, küreği kenara bırakıp kolunun kenarıyla alındaki teri sildi. Uzaklaştı ve sonra ağır bir şeyi sürükleyerek getirdi.

Aurora, yanına getirilen tabutu tanıdı.

“İki ruhun intikamını almak için, seni iki kez öldürmek zorunda kaldım.”

Genç kadın, iki güçlü kolun, elbiselerinden tutarak vücudunu kaldırdığını hissetti. Daha sonra, sırtı tabutun tabanına temas etti.

“Babamı mezardan çıkardıktan sonra bu tabutu sakladım. İçimde bir yerlerde, bugünün geleceğini biliyordum.”

Burnundan soluyarak başını, gökyüzüne kaldırdı.

“Geçmişimi, babamı... Ve kardeşimi aym anda gömeceğim günün...”

Tabutun kapağı kapandığında, ışık söndü. Hapsoldüğü tabutun içerisinde baskı altında kalan Aurora’nın nefesi, son ani hareketten sonra tamamen kesildi.

Genç kadın, tabutun mezara yeni koyulduğunu anladı. Tahtaların arasındaki ince boşluklardan sızan ışıklar da bir süre sonra, tabutun üzerine atılan toprak parçalarıyla son buldu.

Bir dakika sonra, her yer zıfiri karanlığa büründü.

Tırmalama, tıslama ve çınlama sesleri boğuklaştı.

Sessizlik, sonsuzluğa doğru uzandı.

Aurora, boşluğun ona yaklaştığını ve onu patlayana kadar sıkıştırdığını hissetti. Panik, acısının içine sızmayı başardı. İçinden, son bir canlılık akımı geçti. Genç kadın, hareket etmeye çalıştı ancak başarılı olamadı. Zaten, göğsü, tabutun hemen üst kapağına değiyordu; hiç boşluk yoktu.

“Bırak beni!” diye inledi. “Bırak beni...”

Bir dua, bir azap doğurdu. Oksijen miktarı azaldı. Aurora, acı dolu bir şekilde dirseklerini bükerek avuçlarını kapağın üzerine koymayı başardı. Bu daracık alanda, elinden geldiğince kapağa vurdu. Yaralı elleri hâlâ kanıyordu. Kalın toprak tabakası nedeniyle, vuruşları nere-

deyse hiç ses çıkarmıyordu. Ve geçmeyen dakikalar, bir yaradan akan yapışkan kan gibi uzuyordu.

Vuruyor, vuruyor ve vuruyordu.

Hiçbir işe yaramayacağım bilerek vuruyordu. Burada, böylece öleceğini biliyordu.

Sonsuz karanlığa doğru sürüklendi. Tırnakları tahtaya çarptı. Tüm varlığı, kendinden çalman onca yılın ağırlığı, göğsünün altında ezildi.

Hava azaldı.

Aurora'nın, artan paniğiyle birlikte nefesi de hızlandı. Boğucu sessizliği, yalnızca onun inlemeleri doldurdu.

Aurora, hiçbir şey görmüyordu.

"Bu, benim en sevdiğim an."

Artık bu sesi duymak istemiyordu. Onu, sonsuza kadar susturmak istiyordu.

"Kan gölünün kenarında, büyük bir ceset yığınının altında unutulmuş ve kimildamadan ölen o yaralı adam olma sırası, sende."

Dudaklarına ulaşmaya çalışan bir inilti, hedefine ulaşan bir fısıltıdan fazlası değildi: Tiz bir çığlık. Oksijen tükendikçe genç kadının nefesi hızlandı. Kısa süre sonra Aurora, tabutun, erişebildiği her santimetresine mantıksızca vurmaya başladı. Son oksijen de bu işe yaramaz, gülünç hareketlerle tükendi.

Aurora, son iniltiyle ciğerlerini boşaltarak mücadele ediyordu.

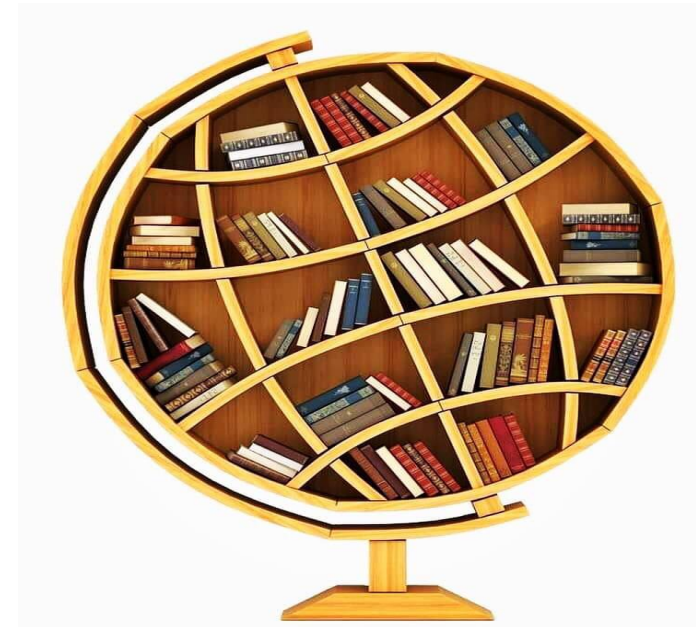
Panik, beyninde kara bir ağ ördü.

Ciğerlerinde yanan bir ateş, kanında yüzen bir uyuşukluk... Aurora'nın son hareketi, avuçlarını tabutun kapına koymak oldu.

Ve orada, tahtaya kazınmış sözcüklere baktı. Daha önce diri diri gömülen o adamın tırnaklarıyla kazıdığı sözcüklere...

Ona, bu demans hastalığını, kâbuslarını ve anılarını aktaran adam tarafından kazınmış sözcüklere.

Aurora, son kalp atışlarını bu sözcükleri deşifre etmek için kullandı ve bu gravürlerin üstünden geçti. Ölmekte olan genç kadının anlamaya çalıştığı bu sözcüklere, kafasındaki ses de eşlik ediyordu.

"Sonsuza kadar senin içinde olacağım.

*Kıskançlık, susuzluk, unutkanlık
ve pişmanlıkla baş başaydım;*

*Çürümüş karnımda her bereketli gözyaşı,
Ölülerin içtiği yer, utanç kuyusu olur;
Göğsüm, dünyadaki acıların beşiğidir.*

*Ben kıskançlıktan, yenilgilerden ve
hoşnutsuzluklardan ibaretim;
Sözüm, suçlu duaların yankısıdır;
Sarhoşun kadehini hınçla doldurur,
İpi, zavallının bükük boynuna bağlarım.*

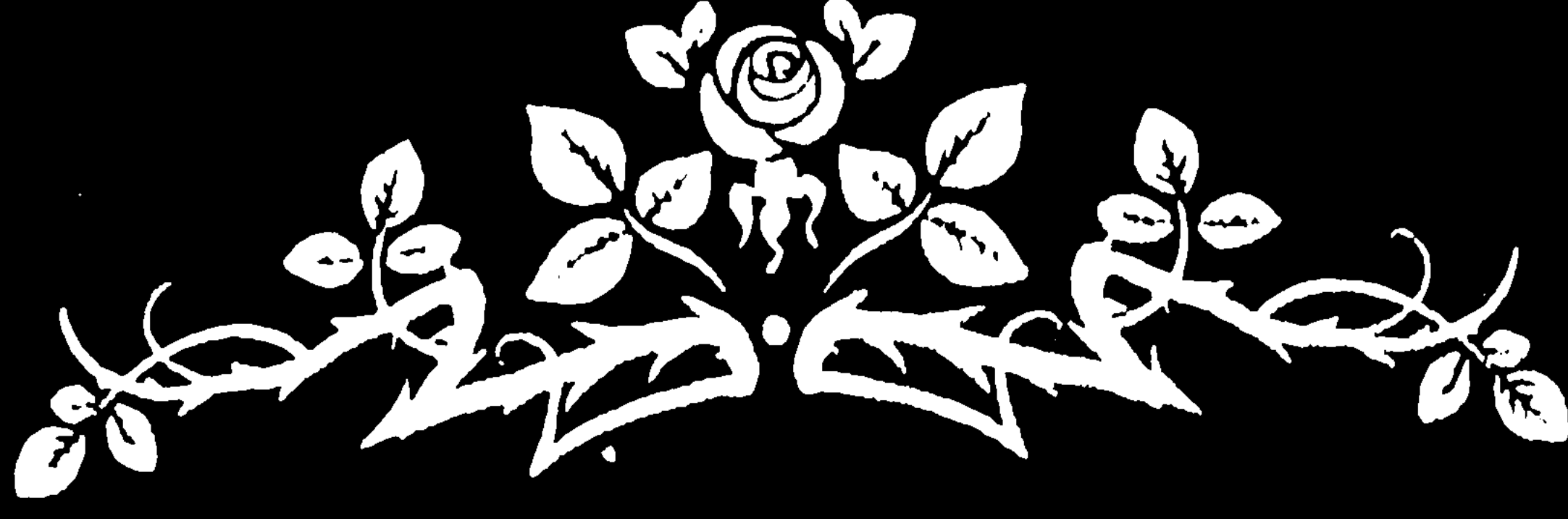

*Ve bana sorduğunda
Sona ermeyen korkunç bir gecenin
alaca karanlığında,
Fısıldayarak söylüyorum kim olduğumu:*

*Ben, zihninize sızmış bir delilik değilim,
Uykunuzu bölen bir kâbus değilim.
Ben, kötülüğün ta kendisiyim;
Ben, hepinizin içinde uyuyan
o ruhun gölgesiyim.*

Ve daima, seninle olacağım."

- Bir tabutun içindeki gravürler

TEŞEKKÜRLER

Ben bu satırları yazarken,
etrafımızda bir fırtına esiyordu;

Kargaşanın içinde sesler yükselirken,
diğerleri sessiz kalmak zorundaydı.

Devasa bir gölge, başımızın üzerinden uzanıp
elimizde kalan son ışığı da söndürmeye çalışıyordu.

Bize saldıran bütün kötülükleri açıklamama gerek yok;

Siz okurlar, içimdeki adaletsizliğe karşı olan öfkeyi
herkesten çok daha iyi biliyorsunuz.

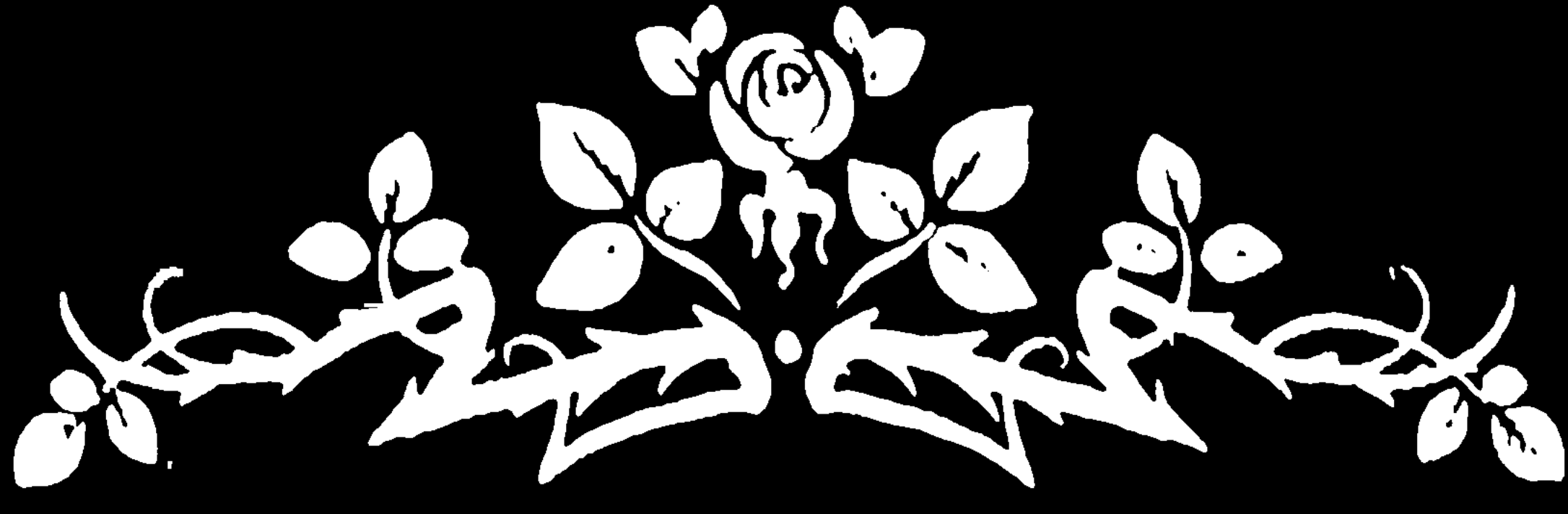
Bu yüzden, sizin de anlayacağınız gibi,
Üzülmeden, kederlenmeden bir teşekkür
yazmam mümkün değil.

Ancak bilmenizi istediğim bir şey var:

Hansel ve Gretel meselesindeki bu saçmalığa karşı
sesini yükselterek,

Yumruğunu kaldırarak bu cesareti gösteren herkese;

Desteğini sunan herkese, tüm samimiyetimle
teşekkür etmek isterim.

Siz, bizim yorgun kollarımızın artık tek başına kaldıramayacağı kalkanımızsınız.

Siz, bizim ıglıklarımızsınız. »

Siz, bizi ilerlemeye teşvik etmek için
sırtımıza vuran ellersiniz;

Başımızı dik tutmamız için çenemizi
kaldıran ellersiniz;

Kızgın gözyaşlarımızı silen ellersiniz;

Bizi, sükûnetin hâlâ var olabileceği uzak bir ufka
yönlendiren eller...

Bu mücadelemizin sebebi sizleriniz; yenilgilerimizi
yatıştıran, zaferlerimizi kutlayanlarsınız.

Bütün umudumuzu size borçluyuz.

Bu yüzden, size tüm kalbimle teşekkür ederim.

Bugüne kadar olanlar ve bugünden sonra olacaklar,
sizin sayenizde.

L. P. Sicard